

Tuyệt Luyện - Chức Vân

Contents

Tuyệt Luyện - Chức Vân	1
1. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử	2
2. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 1-2	8
3. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 2	19
4. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 3	31
5. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 4	42
6. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 5	52
7. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 6	64
8. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 7	77
9. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 8	89
10. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 9	99
11. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 10: Kết Thúc	109
12. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 1: Văn Án	115
13. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 1-2	116
14. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 2	120
15. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 3	123
16. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 4	126
17. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 5	129
18. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 6	133
19. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 7	137
20. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 8	141
21. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 9	145
22. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 10	149
23. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 11: Vỹ Thanh	153

Tuyệt Luyện - Chức Vân

Giới thiệu

Thể loại: hiện đại, HETình trạng bản gốc : 2 quyển, mỗi quyển 10 chương chính văn, HoànEdited by

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-huyen-chuc-van>

1. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 1-1: Tiết Tử

Tự mặc

Tôi không muốn lại yêu anh lần nữa khiến bản thân lại chìm vào mê muội.

Để không cho anh cơ hội tổn thương tôi.

Thế nên tôi không muốn lại yêu anh,

Tôi không muốn lại yêu anh lần nữa vì tôi quá mệt mỏi.

Chỉ vì không muốn cam tâm tình nguyện để anh bắt làm tù binh.

Thế nên tôi không muốn lại yêu anh.

Tôi không nên yêu anh bởi vì tôi không muốn yêu

Cũng không muốn lại một lần nữa rơi vào ái tình của anh.

Ngày hôm nay tôi sẽ không yêu anh nữa.

Tuyệt luyện, đoạn tuyệt tình yêu say đắm.

Tuyệt luyện, tình yêu tuyệt vọng.

Tuyệt luyện, tuyệt đối yêu.

Tôi mờ mịt đứng ở đầu đường, trong lúc nhất thời không biết nên chạy đi đâu. Kỳ thực nơi nào cũng tốt, chỉ cần có thể chạy thoát khỏi anh, một người đàn ông làm tôi đau lòng, tan nát con tim.

Không nên yêu, không nên yêu nữa. Tôi không ngừng lặp lại điều đó trong tâm trí.

Đèn xanh, không tự chủ được theo đám đông băng qua đường, dù sao tôi cũng không biết nên đi tới chỗ nào, cứ để nước chảy bèo trôi đi!

Biết rằng không thể yêu anh, nhưng vẫn yêu. Biết rằng không nên tỏ lộ tình cảm với anh, nhưng vẫn làm. Khiến cho vết thương trong lòng lại đau nhức đến khó chịu, hóa ra ngay từ đầu đều là mơ tưởng.

Ái tình, rốt cuộc có đạo lý gì sao?

Tôi nhìn đôi bàn tay trống trơn, giống như từ nơi đó đi ra, trên người ngoại trừ ví tiền cái gì cũng không mang theo. Bởi vì tôi muốn đoạn tuyệt tất cả tình yêu với anh, thứ tình cảm không nên có.

Chỉ là, trên người vẫn như cũ còn vấn vương mùi hương của anh. Thế nhưng, thời gian đi qua, mùi hương cũng sẽ bay mất.

“Tôi phải xa rời anh.” Không phải chỉ một lần nói với anh câu đó.

“Cậu không thể xa tôi.” Anh luôn luôn trả lời như thế, dùng giọng nói trầm thấp tràn ngập đau đớn.

Đúng vậy. Anh nắm được nhược điểm của tôi.

Tình yêu của tôi trở thành gông xiềng, anh lợi dụng điểm ấy, đem tôi nắm trong lòng bàn tay bừa bãi trên đũa.

Là tôi, cho anh cơ hội nắm quyền lực làm thương tổn tôi.

Thế nhưng, tình yêu đến hôm nay chấm dứt. Tôi không cho anh năng lực để thương tổn tôi, cũng không cho anh vui vẻ đùa giỡn thao túng tôi.

Tôi muốn đem tình yêu này, một lần đoạn tuyệt.

Tuyệt luyện – Đoạn tuyệt tình yêu.

Tiết tử.

Ôm sách vở đi qua hành lang, Hương Hiểu Đông đi về phía cầu thang lên tầng cao nhất. Khuôn mặt trắng nõn phẳng phất phong độ của người trí thức hiếm thấy ở thanh niên thời nay, mà theo thói quen, trên mặt cậu luôn luôn biểu hiện ôn hòa lễ phép, vui vẻ, thấy mỗi người đi qua đều cúi đầu chào hỏi bất luận quen hay không.

Lướt qua hết dãy phòng học, cậu đi tới hành lang cuối cùng, tách ra khỏi sự chú ý của mọi người trực tiếp đi lên tầng cao nhất, không chút ngần ngại đẩy ra cánh cửa vốn dĩ nên được khóa lại.

“Anh quả nhiên ở đây.” Một bước đi vào, cậu nở nụ cười nhìn người đang ngồi trong bóng tối “Biết anh lại ở đây hút thuốc mà.”

Hà Húc Đông nhìn cậu một cái, tiện tay dập tắt điếu thuốc.

“Lại đây.” Hấn đưa tay ra, bá đạo ra lệnh.

Hướng Hiểu Đông ngoan ngoãn nghe lời, bị Hà Húc Đông kéo vào trong lòng. Hấn nâng cầm cậu lên, mạnh mẽ hôn cậu. Hướng Hiểu Đông trầm mê cùng hấn môi lưỡi giao triền, động tình tay ôm lấy cổ hấn. Nụ hôn của hấn từ trước đến nay vẫn kịch liệt cuồng bạo. Hướng Hiểu Đông thở hổn hển, trên môi phát sinh tiếng rên rỉ trầm thấp.

Thật lâu sau, môi của họ rốt cục tách ra, Hướng Hiểu Đông có chút hô hấp dồn dập nằm trong lòng tình nhân, ngửi mùi thuốc lá nhàn nhạt. Gần đây cậu càng ngày càng quyến luyến mùi vị này, có phải bởi yêu thương ngày càng sâu đậm không?

“Ngày mai bắt đầu nghỉ hè.” Cậu buông tiếng thở dài, nhẹ giọng nói.

Hà Húc Đông chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng trả lời, thờ ơ nhìn mặt đất trống không.

Hướng Hiểu Đông nhìn tình nhân của mình trong lòng nghi hoặc. Vì sao anh luôn lạnh lùng như thế, làm cho người khác khó có thể nắm lấy.” Thật lạnh lùng.”

“Vì sao nói vậy?” Hà Húc Đông bên môi chợt dẫn ra nhất mạt cười.

Hướng Hiểu Đông miễn cưỡng để ý, nụ cười của anh ấy chỉ có trên môi, trong mắt không hề có ý cười.

Anh ấy có thật sự thích cậu không? Hướng Hiểu Đông chưa bao giờ dám hỏi.

Lúc này, tiếng chuông vào lớp vang lên.

“A, tôi còn phải đi họp.” Hướng Hiểu Đông vội vội vàng vàng ngồi dậy.

“Ừ.” Thanh âm nhàn nhạt.

“Không đi học sao?” Cậu vừa sửa sang lại quần áo, nhìn về phía Hà Húc Đông.

“Không đi, ngày cuối cùng có gì hay đâu.”

“Vẫn luôn như thế.” Hướng Hiểu Đông nhìn Hà Húc Đông, trong mắt có chút bất lực.

“Đi đi! Hội trưởng hội học sinh ưu tú.” Hà Húc Đông châm lửa một điếu thuốc.

“Tôi không thích nghe nói như vậy.” Mỗi lần nghe Hà Húc Đông gọi như thế, cậu đều cảm thấy khổ sở, khó chịu. “Buổi chiều tôi tới tìm anh, chúng ta đi bệnh viện thăm mẹ anh.” Cậu cúi đầu xuống, hôn lên môi Hà Húc Đông.

“Ừ.”

Vẫn là lạnh lùng như thế, Hướng Hiểu Đông nhìn Húc Đông muốn nói lại đem lời nuốt vào trong bụng, xoay người rời đi.

“Nhìn thấy rồi chứ?” Hà Húc Đông quay mặt về phía nóc nhà trống trải nói ” Nhìn đã thỏa mãn chưa?”

“Điều cậu làm được còn hoàn hảo hơn so với tưởng tượng của tôi.” Một người từ đằng sau đi ra “Tôi chờ không được thật muốn xem bộ dạng của Hướng Hiểu Đông ra sao.”

Hà Húc Đông ngẩng đầu liếc người kia một cái, đứng lên đạp trên điếu thuốc.

“Nhớ kỹ chuyện cậu hứa, tôi chờ cậu thực hiện.”

“Yên tâm, tôi đã hứa nhất định sẽ làm.”

Hà Húc Đông gạt đầu xoay người rời đi, người phía sau hắn rút ra cái máy ghi âm cầm trên tay lạnh lùng cười.

Nhớ đến cái hẹn với Hà Húc Đông, Hướng Hiểu Đông buổi trưa hôm đó ăn cơm xong liền vội vàng ra khỏi nhà.

“Mẹ, con đi đây.” Hướng Hiểu Đông đứng ở giá đựng giày dép hướng vào trong nhà hô to.

“Con muốn đi đâu.” Cơm nước xong xuôi, mẹ đang ngồi xem báo trong phòng khách. “Bao giờ con về?”

“Con đi thăm mẹ một người bạn ở bệnh viện, sau đó ở nhà bạn ôn bài, buổi tối có lẽ không về.” Nói xong có chút chột dạ.

“Chờ một chút Hiểu Đông.” Mẹ buông tờ báo đi ra cửa. “Mẹ có chuyện muốn nói với con.”

“Chuyện gì?”

“Cha và mẹ đã bàn bạc rồi, muốn cho con sang du học ở Anh.”

Anh? Hướng Hiểu Đông ngẩn người.

“Con không muốn.” Cậu không muốn đi khỏi Đài Loan.

“Con không muốn cũng không được, trừ phi con có thể thuyết phục cha con, ông ấy luôn luôn kỳ vọng rất nhiều vào con, cho con đi du học cũng là muốn tốt cho con.” Mẹ khẽ thở dài “Có lẽ chờ con tốt nghiệp trung học, còn một năm nữa.”

“Con sẽ nói chuyện với cha.” Cậu cũng không muốn làm khó dễ mẹ. “Con đi đây.”

Một năm nữa sao? Hướng Hiểu Đông vừa đi vừa nghĩ.

Đi du học, cậu từng muốn được sang nước ngoài du học, nhìn xem thế giới, thế nhưng bây giờ có người làm cậu lưu luyến không muốn xa rời, làm sao bây giờ? Mà Húc Đông ...có thể sẽ kêu cậu đừng đi không?

Hường Hiểu Đông lắc đầu cười, cậu dự cảm Húc Đông sẽ không nói như thế, đó là cá tính của anh ấy.

Cậu rất không yên tâm, cậu cảm thấy tình cảm Húc Đông dành cho mình không hề sâu đậm giống tình cảm của cậu dành cho anh ấy, cậu vẫn thường nghĩ chỉ có mình đơn phương tình nguyện.

Chỉ có khi môi lưỡi giao triền, tình cảm mãnh liệt triền miên cậu mới có thể cảm nhận được tình cảm của Húc Đông. Nhưng có lẽ cũng chỉ là tình cảm mãnh liệt của ảo giác mà thôi ...Nhưng như vậy là tốt rồi, cậu bây giờ không dám nghĩ nhiều nữa. Hướng Hiểu Đông lắc lắc đầu, không muốn nghĩ thêm, bước nhanh hơn tiến về phía trước.

“Hướng Hiểu Đông.”

Có người ngăn cản bước chân của Hướng Hiểu Đông, cậu ngẩng đầu nhìn, là hội phó hội học sinh.

“Bạn Quách, có chuyện gì vậy?”

Hướng Hiểu Đông không thích người này lắm, từ khi cậu hơn cậu ta năm mươi phiếu bầu năm ngoái, hai tháng liền, cậu thường cảm thấy lời nói của cậu ta không có ý tốt, thường châm chọc cậu. Nhưng còn nửa năm làm cùng nhau nữa, cậu đối với cậu ta vẫn duy trì thái độ lịch sự.

“Làm lỡ của cậu chút thời gian.”

“Thế nên xin nói mau đi. Tôi đang vội.” Là ảo giác của cậu sao? Cậu cảm thấy cậu ta dùng ánh mắt rất khinh thường nhìn mình.

“Cậu yêu Hà Húc Đông phải không?”

Lời cậu ta nói như tiếng bom nổ trong không khí, Hướng Hiểu Đông cả người chấn động “Cậu nói cái gì?”

“Nghe cái này cậu sẽ hiểu ngay.”

Quách Tự Vĩnh lấy ra máy ghi âm, mở đoạn đối thoại của Hà Húc Đông và cậu, thỏa mãn nhìn Hướng Hiểu Đông sắc mặt từ từ trắng bệch. “Thế nào, cậu không biết gì sao? Hà Húc Đông là vì giao dịch với tôi nên mới tiếp cận cậu.” Hắn ta cười lạnh, trong lòng dâng lên khoái cảm đánh gục được Hướng Hiểu Đông.

Hắn cả đời đều quen được đứng ở vị trí cao, thế nhưng trong đợt bầu chọn hội trưởng hội học sinh lại bị đánh bại bởi thằng nhãi yếu ớt, trắng nhợt này, hắn sao thể cam lòng.

“Không thể nào, không phải đâu...Húc Đông sẽ không gạt tôi...”Hướng Hiểu Đông cảm thấy cả người choáng váng.

Hóa ra Húc Đông không yêu cậu ...Một chút cũng không yêu cậu. Chuyện khiến cậu bất an, đúng là sự thật.

Không muốn.

“Đúng hay không cứ đi hỏi cậu ta thì biết.”Quách Tự Vĩnh hừ lạnh một tiếng,”Nếu như tôi nói cho cha mẹ cậu, đứa con trai bảo bối của họ là đồng tính luyến ái, cậu nghĩ bọn họ sẽ thế nào?”

“Rốt cuộc cậu muốn gì?” Hướng Hiểu Đông nỗ lực bình ổn giọng nói.

“Tôi muốn cậu phải từ chức hội trưởng, để tôi vào vị trí ấy.”Quách Tự Vĩnh nói ra mục đích của hắn.

“Là vì cái này?” Hướng Hiểu Đông nở nụ cười, châm chọc cùng bi ai. Cũng chỉ là vì một cái chức hội trưởng hội học sinh, cậu ta lại làm ra cái loại chuyện này!?

“Đúng.”

“Cậu thắng rồi! Tôi sẽ mau chóng đưa đơn xin từ chức, hãy đưa máy ghi âm cho tôi.” Hướng Hiểu Đông đưa tay về phía Quách Tự Vĩnh.

“Đưa cho cậu cũng được, nếu cậu không tuân thủ lời hứa, tôi còn rất nhiều thứ chứng minh quan hệ của các người.” Quách Tự Vĩnh sẵn sàng đưa máy ghi âm cho Hướng Hiểu Đông, lập tức xoay người bỏ đi.

Hướng Hiểu Đông nhìn cái máy trong tay, phần nộ trong lòng tràn ra, cậu thở dốc. Làm ơn có ai đó tới nói cho cậu điều này không phải là sự thực.

Hướng Hiểu Đông tuyệt vọng nhắm mắt, lão đảo đi về phía trước, bây giờ cậu chỉ muốn tìm Húc Đông hỏi rõ ràng.

Mùa hè năm lớp mười một, Hướng Hiểu Đông bay tới Anh quốc, đây là lần chạy trốn đầu tiên của cậu.

Cậu thật không ngờ, mọi chuyện chỉ mới bắt đầu

2. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 1-2

Sáu năm sau, sân bay quốc tế.

“Hiểu Đông, ở đây này.”

“Anh, bên này.”

“Mẹ, Hiểu Thu.” Sân bay vắng người, Hướng Hiểu Đông mang theo nụ cười tiến về phía hai người phụ nữ, buông hành lý ôm lấy mẹ cùng em gái. “Đã lâu không gặp.”

“Cuối cùng cũng đã trở về.” Mẹ vui sướng nhìn con trai, kéo tay cậu “Đi thôi! Về nhà mẹ chuẩn bị đồ ngon cho con tẩy trần! Đều là những món con thích.”

Vừa nói, mọi người vừa ra khỏi sân bay.

“Con cao lên nhiều, hơi gầy, thế nhưng khí sắc tươi tắn.” Mẹ vui mừng nhìn Hiểu Đông.

“Còn đẹp trai nữa.” Hướng Hiểu Thu nhí nhảnh nói.

“Em đó, hai mươi mấy rồi, còn nghịch ngợm như thế.” Hướng Hiểu Đông bóp mũi em gái “Có bạn trai chưa?”

“Gi chứ! Anh không nghiêm túc gì cả.” Hướng Hiểu Thu xấu hổ đỏ mặt.

“Có gì mà không nghiêm túc chứ, em hơn hai mươi rồi, có người theo đuổi là rất bình thường, huống hồ em gái tôi xinh đẹp thế này.”

“Thật ra cũng có mấy người, có một đứa là con trai bạn làm ăn của cha con, tuổi trẻ tài giỏi. Mẹ thấy rất hợp với Hiểu Thu.”

“Mẹ, con mới hai mươi, nói những cái này không phải quá sớm sao?” Hướng Hiểu Thu vừa nghe đã cắn nhàn.

“Mẹ thấy con thích người ta lắm rồi, sao lại còn ngượng thế?”

“A, để anh nhìn xem ai làm em anh động tâm đây.” Hướng Hiểu Đông càng trêu chọc em gái dữ hơn.

“Có cơ hội rồi, cậu ấy tối hôm nay sẽ đến nhà ta ăn cơm.”

“Không nói với hai người nữa, lời người ta ra làm trò đùa.” Hướng Hiểu Thu bĩu môi, giả bộ giận dỗi “Anh thì sao? Có bạn gái chưa?”

Hướng Hiểu Đông dáng tươi cười bất giác cứng đờ, cười cười lắc đầu.

“Đúng vậy Hiểu Đông, có bạn gái dẫn về cho cha mẹ xem mặt.”

“Không vội, con mới tốt nghiệp, không cần nói chuyện này sớm vậy.” Nụ cười có chút mất tự nhiên.

“Con cũng học người khác kết hôn muộn sao?” Mẹ lo lắng truy hỏi.

“Con biết rồi.” Hướng Hiểu Đông thuận miệng đáp lời, trong lòng có chút không yên.

Cậu kết hôn sao? Sáu năm qua bản thân cậu chưa từng có tình cảm với con gái, cho dù từng thử gặp gỡ, nhưng bất luận là nam hay nữ, cuối cùng vẫn không có biện pháp.

Càng nghĩ, càng thấy trống rỗng.

Có thể cậu sẽ vì cha mẹ mà kết hôn. Nhưng trong lòng...Cấn rằng một cái, Hướng Hiểu Đông không tự chủ nghĩ đến khuôn mặt một người.

Vừa nói chuyện phiếm, xe đã trở về đến nhà.

“Con đi nghỉ trước đi. Tối bữa mẹ sẽ gọi con đây.”

“Dạ.” Hướng Hiểu Đông để người hầu mang hành lý của hắn lên lầu, ôm mẹ một cái “Con đi nghỉ trước, cha về mẹ gọi con.”

Bước trên cầu thang quen thuộc, trở lại căn phòng quen thuộc, mọi thứ đồ đạc bài trí vẫn như trước đây. Hướng Hiểu Đông chậm rãi thở ra một hơi, hướng giường lớn đi tới. Hít sâu vào, ngửi không khí quen thuộc mà xa lạ.

Nằm duỗi hình chữ “đại” nhìn lên trần nhà. Cậu nhắm mắt nỗ lực tìm cảm giác buồn ngủ, cũng không biết nói vì sao, từ khi ở sân bay về, tâm trạng vẫn vui vẻ giống như chưa từng có chuyện gì phát sinh.

Cậu cười miên man suy nghĩ, hít sâu một hơi bình ổn hô hấp. Có lẽ là bởi lâu lắm mới được về nhà.

Lăn qua lăn lại mấy lần, rốt cục chìm vào giấc ngủ.

“Cậu ta nói..đều là thật?” Cậu nắm chặt tay, trong tay là băng ghi âm, cậu nhìn chằm chằm vào người trước mặt truy hỏi “Húc Đông...Anh thực sự...”

“Đúng.” Anh ấy vẫn như cũ, giọng nói lạnh lùng, với cậu lại đau như kim đâm.

“Lẽ nào anh...” Thanh âm run run, có chút không khống chế được cao giọng “Lẽ nào anh ôm tôi, hôn tôi ...Đều là giả!”

Môi lưỡi quần quít, tình cảm mãnh liệt, da thịt bóng bẩy gần gũi, gắt gao ôm ấp... Lẽ nào tất cả những thứ đó đều là giả? Chỉ là ảo tưởng của cậu sao? Hoặc là... do cậu đơn phương tình nguyện?

“Anh một chút cũng không yêu tôi sao?” Cậu tuyệt vọng hỏi.

“Tôi không thích cậu.”Tiếng nói nhu hòa lộ ra lạnh lẽo. “Chỉ là một cuộc giao dịch mà thôi.”

Thế giới trong nháy mắt bị sụp đổ vỡ nát... Toàn bộ cơ thể ngoại trừ đầu đón trở nên trống rỗng, không ngừng hỏi vì sao.

Vì sao? Rốt cuộc là vì sao?

Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ làm Hướng Hiểu Đông giật mình tỉnh giấc, cậu vội vã xoay người ngồi dậy, thấy mẹ mở cửa ra.

“Hiểu Đông.” Mẹ ngồi xuống bên giường “Mệt lắm sao?”

“Không, chỉ là lệch múi giờ nên không quen.” Cậu lắc lắc đầu cho tỉnh táo. “Cha đã về chưa ạ?”

“Vừa mới về.” Mẹ xoa xoa đầu cậu “Đi rửa mặt rồi xuống ăn, nhà có khách.”

“Dạ.” Đột nhiên tò mò hỏi. “Là người lúc trưa mọi người nói tới sao?”

“Đúng, hình như cậu ta hơn con một tuổi, hai đứa xấp xỉ nhau, kết bạn được đó.”

“Dạ, mẹ xuống trước đi, con rửa mặt xuống sau.”

Nhìn mẹ đi ra khỏi phòng, Hướng Hiểu Đông thở dài, vào phòng tắm vuốt nước lên mặt, nhìn bộ dạng trong gương hít sâu cười khổ. Sao nhiều năm như vậy còn có thể mơ tới tình cảnh đó? Cậu tưởng như đã quên rồi, sáu năm qua, cậu và người ấy không còn liên quan đến nhau, tình cảm cũng sẽ theo thời gian mà tan thành mây khói.

Chỉ là, trong mộng vẫn đau lòng.

Mang theo chút phiền loạn trong lòng đi xuống lầu, Hướng Hiểu Đông bỗng dừng lại, máu toàn thân dường như đông cứng.

Sao có khả năng...Vì sao lại là anh ta!?

“Hiểu Đông, tới gặp Húc Đông đi.” Cha cao hứng gọi con trai. “Húc Đông nói biết con, hai đứa học cùng một trường cao trung phải không?”

Hướng Hiểu Đông gượng gạo gạt đầu, không tự chủ được tay nắm chặt, từng bước đi xuống cầu thang.

“Đã lâu không gặp.” Hà Húc Đông vươn tay, trên mặt mang theo ý cười.

Khuôn mặt quen thuộc, những hình ảnh trong mộng không ngừng lặp đi lặp lại trong đầu. Anh ta vẫn như trước, nụ cười vĩnh viễn không hiện lên trong mắt. Hướng Hiểu Đông có chút hoảng hốt nhìn người trước mặt, trong lòng rung động.

“Hiểu Đông?” Cha nhìn con trai đứng ngây ngốc, có điểm nghi hoặc gọi.

“Không sao, thưa bác, Hiểu Đông có lẽ đã quên, sáu năm rồi, hơn nữa chúng cháu không cùng khối.” Hà Húc Đông lễ phép trả lời, nhưng Hướng Hiểu Đông cảm thụ được sự lạnh lùng trong câu nói.

“Không, tôi còn nhớ, chỉ là nhất thời không phản ứng kịp.” Hướng Hiểu Đông cấp tốc hoàn hồn, mỉm cười đưa tay ra “Đã lâu không gặp... Húc Đông.”

Cái tên cấm kỵ trong lòng, đã sáu năm vì sao nói ra lại khiến tim đập loạn.

Nhưng Hướng Hiểu Đông, mày phải tỏ ra lạnh lùng, mày không phải là Hướng Hiểu Đông năm xưa, không thể bị người kia làm thương tâm đến mức chạy trốn khỏi Đài Loan, không còn là một Hướng Hiểu Đông ngu ngốc năm xưa.

Hai người bắt tay, nhanh chóng buông ra.

“Hà đại ca, chúng ta vào nhà ăn thôi!” Người nói chính là Hướng Hiểu Thu.

Hướng Hiểu Đông giống như điện giật nhìn em gái, phát hiện trên mặt nó đỏ ửng, không khỏi hít khí lạnh. Cậu sắc mặt trắng xanh nhìn về phía Hà Húc Đông, thấy anh ta lộ ra nụ cười sâu xa khó hiểu, nhất thời trong đầu trống rỗng.

Không! Hiểu Thu, em không thể yêu người này! Anh ta sẽ làm tổn thương em!

Bởi vì Hà Húc Đông, là người không biết yêu thương.

Cả buổi tối, Hướng Hiểu Đông trong lòng bất an, hầu như không nuốt nổi thứ gì.

Cậu chặt vật lẩn tránh ánh mắt đầy thâm ý của Hà Húc Đông, thỉnh thoảng nhìn về phía cha mẹ đang vui

về nói chuyện với anh ta, quan trọng hơn, em gái khi nói chuyện cùng Hà Húc Đông giọng nói có vẻ đặc biệt mềm mại đáng yêu.. Hiển nhiên bởi nó có tình ý với anh ta.

Bọn họ càng nói chuyện cậu càng thấy khó chịu, bởi cậu hiểu rõ Hà Húc Đông tất cả biểu hiện trước mắt này đều là giả tạo, không phải con người thật. Qua cái bề ngoài giả bộ hiền lành ấy, Hướng Hiểu Đông nhìn thấy một Hà Húc Đông vẫn như sáu năm trước, lạnh lùng.

Vì sao cả cha mẹ lẫn Hiểu Thu đều nhìn không ra? Mà anh ta có mục đích gì?

“Anh đang suy tính cái gì?”

Thật vất vả mới có cơ hội hai người ở riêng, Hướng Hiểu Đông nhin không được hỏi.

“Vì sao lại nói như vậy?”

Hà Húc Đông bên môi nhếch lên thành nụ cười, khiến Hướng Hiểu Đông không khỏi sợ hãi, chính là nụ cười ấy!

“Đừng có giả ngu, tôi biết anh căn bản không thích Hiểu Thu.” Hướng Hiểu Đông tức giận thấp giọng.

Hà Húc Đông lạnh lùng chớp chớp mắt, nắm lấy cằm Hướng Hiểu Đông “Tôi không biết cậu hiểu tôi thế đấy.”

“Buông!” Hướng Hiểu Đông đẩy tay Hà Húc Đông ra, trợn mắt “Tôi không phải Hướng Hiểu Đông mà anh biết sáu năm trước.”

“Không, ở trong mắt tôi cậu chính là Hướng Hiểu Đông của sáu năm trước.” Hắn ngả ngón nắm lấy cằm Hướng Hiểu Đông “Là người sáu năm trước khóc chạy khỏi bệnh viện, hoảng hốt chạy ra nước ngoài liếm vết thương, Hướng Hiểu Đông.”

“Anh...” Vết thương cũ lại rách miệng đau nhức, Hướng Hiểu Đông chỉ cảm thấy trong lòng tràn đầy nhục nhã, cùng khó chịu.

Hà Húc Đông bỗng nhiên hướng về phía trước hôn môi cậu, ngăn chặn sự phản kháng của cậu, cuồng bạo tàn sát bờ môi mềm mại, giống như... sáu năm trước.

“A...Buông ra...” Môi gặp môi vẫn vút, Hướng Hiểu Đông ra sức bật ra mấy chữ, lọt vào trong tai lại như mãnh liệt thổ dốc.

“Anh! Hà đại ca! Hai người ở ngoài này sao?”

Là Hiểu Thu! Hướng Hiểu Đông kinh hoàng cố sức đẩy mạnh Hà Húc Đông, lại bị anh ta ôm chặt kéo vào góc tối, đôi tay lần cởi áo cậu, cái lưỡi không ngừng dò xét chơi đùa trên ngực.

Hướng Hiểu Đông cắn chặt răng, nỗ lực không cho tiếng rên rỉ thoát ra. Cậu không thể để Hiểu Thu phát hiện hai người bọn họ.

“Kỳ quái, không ở đây sao?” Hướng Hiểu Thu quay bước đi xa.

“A... Đừng...” Hướng Hiểu Đông rốt cục không nhịn được nữa ngâm khế, lần thứ hai bị Hà Húc Đông chiếm lấy môi, hần bá đạo ôm chặt Hướng Hiểu Đông, đưa tay cậu áp lên tường.

“Đừng... Buông...” Hướng Hiểu Đông mất đi sức lực chống cự, không ngừng thở dốc.

“Thân thể luôn thành thực.” Hà Húc Đông nhẹ cười.

“A...” Hướng Hiểu Đông thân thể run rẩy.

“Ngày hôm nay dừng ở đây.” Âm thanh trầm thấp mang theo ác ý, chủ động chỉnh lại quần áo cho Hướng Hiểu Đông. “Lần sau tôi sẽ không dễ dàng bỏ qua cho cậu như vậy đâu, Hiểu Đông.”

“Vì sao...” Hướng Hiểu Đông chán nản cúi đầu dựa vào tường.

“Vì sao?” Hà Húc Đông cười nhẹ, rút ra tấm danh thiếp nhét vào túi áo ngực của Hướng Hiểu Đông. “Muốn biết đến nơi này tìm tôi.”

“Tôi sẽ không đến.” Nhìn bóng lưng dời đi, Hướng Hiểu Đông trầm giọng, dùng một loại ngữ khí mạnh mẽ đến cậu cũng không ngờ nói.

Thân thể Hà Húc Đông khế khựng lại, giọng nói tà ác “Cậu sẽ đến.”

Hướng Hiểu Đông ngồi sụp xuống, hai tay che mặt, khóc không thành tiếng.

Xiết chặt tấm danh thiếp trên tay, Hướng Hiểu Đông ngẩng đầu nhìn tòa nhà trước mặt.

Cao ốc Nhật Thăng, Hà Húc Đông sở hữu một cao ốc. Không nghĩ tới sáu năm qua đi Hà Húc Đông lại trở nên có tiền có thế như vậy, Hướng Hiểu Đông không khỏi băn khoăn, anh ta rốt cục là người như thế nào?

Cắn chặt môi dưới, Hướng Hiểu Đông hít sâu một hơi, tiến một bước lại lùi một bước. Cậu đã ở chỗ này đi qua đi lại gần một giờ đồng hồ, nhưng vẫn chưa quyết định được.

Nửa tháng, cậu đã nỗ lực quên đi chuyện xảy ra hôm đó, cả Hà Húc Đông, thì anh ta lại xuất hiện làm đảo loạn tâm tư cậu.

Rắc rối chính là cha mẹ sớm bị Hà Húc Đông nguy trang lừa gạt, không ngừng ở trước mặt Hướng Hiểu Đông mà tán thưởng anh ta, em gái Hiểu Thu còn đáng sợ hơn, gần như mê muội. Hướng Hiểu Đông hoảng sợ nhưng lại không thể nói cho em gái nghe quá khứ của Hà Húc Đông.

Sáu năm qua, Hà Húc Đông khí phách chỉ có tăng chứ không giảm, duy nhất khác biệt là trở nên thâm trầm và ẩn dấu tâm tình giỏi hơn.

Cậu đã thử dò xét ý em gái, nói vòng vo xa gần rằng Hà Húc Đông không phải người giống như nó thấy nhưng Hiểu Thu vẫn không để trong lòng.

‘Cậu sẽ đến’. Hướng Hiểu Đông nhớ Hà Húc Đông trước khi đi tràn đầy tự tin nói, tay bắt giắc xiết chặt danh thiếp đang cầm.

Cậu sợ, bởi vì cậu biết một khi bước vào đây, sau này phát sinh chuyện gì cậu hoàn toàn không thể nắm trong tay. Cậu có nên vào hay không? Biết rõ Hà Húc Đông từng giảng bày chờ mình, biết rõ mình không phải là đối thủ của anh ta nhưng Hà Húc Đông đối với cậu mê lực ngày càng lớn, ngọt ngào nguy hiểm, như sáu năm về trước.

Nên về đi! Hướng Hiểu Đông dứt khoát xoay người, cậu không muốn làm thỏa mãn ý nguyện của Hà Húc Đông, anh ta quá mức nguy hiểm, tốt nhất là không nên dính dáng gì nữa.

‘Dù thế nào, chỉ cần anh ấy thích em là được rồi.’ Lời của Hiểu Thu lại vang trong đầu, Hướng Hiểu Đông nhất thời ngừng bước.

Hiểu Thu...Hiểu Thu cũng giống Hướng Hiểu Đông sáu năm trước, cách làm cũng giống nhau, cậu không thể để em gái rơi vào tình cảnh như mình.

Lần thứ hai hít sâu một hơi, xoay người bước tới cao ốc Nhật Thăng.

“Ừm...A...Húc Đông... Nhanh lên...”

Thanh âm yêu kiều của phụ nữ vang lên trong phòng làm việc tại tầng cao nhất của cao ốc, thân thể xinh đẹp quần lầy người Hà Húc Đông, hơi thở kiều mị.

“Ừm...A...”

Giữa lúc người phụ nữ cao giọng rên rỉ, Hà Húc Đông bỗng nhiên rút ra, không để ý cô ta hờn dỗi, đứng lên mặc quần áo.

“Húc Đông, anh sao lại vậy?” Không chấp nhận đưa cánh tay níu kéo.

“Mặc quần áo vào, biến đi.” Hà Húc Đông lạnh lùng giật tay ra, nói cũng không thèm quay đầu lại.

“Húc Đông?” Cô gái ngây ngẩn cả người, vừa mới phút trước ôn nhu âu yếm, sao lại thay đổi bất thường nhanh như vậy.

“Đừng để tôi nói lại lần nữa.” Hấn nhét hai tờ chi phiếu vào áo ngực của cô ta “Trong vòng mười phút cút khỏi đây.”

“Thế nhưng...” Còn muốn dây dưa.

“Nếu như tiền cũng không muốn, thì đừng nói thêm gì nữa.” Hà Húc Đông lạnh giọng, quay đầu đi thẳng không buồn nhìn.

Cô gái nghe vậy cấp tốc nhét quần áo chạy vào phòng tắm, không đến năm phút sau đã chạy khỏi phòng làm việc.

Hà Húc Đông mặt lạnh băng nhìn hình ảnh một người qua màn hình theo dõi, bật ra nụ cười sâu xa khó hiểu.

Rốt cục cũng tới!

Hiếu Đông, lần này tôi tuyệt đối không cho cậu có cơ hội trốn thoát!

Hướng Hiếu Đông thấp thỏm bất an ngồi trên sofa, con mắt lần thứ hai liếc đến cửa phòng làm việc.

Đã qua gần nửa tiếng đồng hồ, cánh cửa lớn trước mắt cậu vẫn đóng chặt, cậu chỉ biết đứng ngoài, đợi Hà Húc Đông “triệu kiến”.

Âm thầm thở dài. Ngồi ở đây càng lâu, sự kiên cường của cậu càng dao động, cũng không biết cùng Hà Húc Đông ‘nói chuyện’ có thuận lợi không, không chừng, Hà Húc Đông biết nhược điểm này của cậu nên

cố ý để cậu ở ngoài chờ lâu như vậy.

Quay về đi! Hướng Hiểu Đông đứng lên chuẩn bị ra về, máy điện thoại nội bộ đột nhiên vang lên.

“Vâng, tôi biết rồi!”

Cô thư ký buông điện thoại, mỉm cười ngọt ngào với Hướng Hiểu Đông “Xin lỗi, Hướng tiên sinh, để ngài đợi lâu, tổng giám đốc mời ngài vào.”

Hướng Hiểu Đông chấn động, quay đầu nhìn bốn phía, phát hiện ở một góc kín đáo có camera giám sát.

Hóa ra ngay từ đầu Hà Húc Đông đã quan sát cậu! Trận này chưa đấu Hướng Hiểu Đông đã thấy mình thua quá nửa, phần thắng cực kỳ nhỏ, tự hỏi có nên vào hay không?

“Hướng tiên sinh?”

Hướng Hiểu Đông nắm chặt tay hít sâu một hơi, đi vào cửa.

Thư ký đóng cửa lại, thu dọn đồ cá nhân đi ra khỏi chỗ ngồi. Bởi vì ông chủ của cô vừa cho cô nửa ngày nghỉ.

“Cậu đã đến rồi.” Hà Húc Đông đứng bên quầy bar lắc ly rượu “Muốn uống gì?”

Hướng Hiểu Đông lắc đầu, quan sát phòng làm việc.

Ngoại trừ một cái bàn rất lớn, gian phòng trước sau có thêm sofa cùng quầy bar, sàn nhà lát đá cẩm thạch màu đen, sofa cũng màu đen, xét về tổng thể, căn phòng làm việc khiến cho người ta có cảm giác lạnh lẽo – giống như Hà Húc Đông.

“Rất ngạc nhiên sao?” Hà Húc Đông cười nhạt “Không nghĩ tới tôi khác trước đây nhiều như thế này sao?”

Hướng Hiểu Đông lần thứ hai lắc đầu “Ngoại trừ tiền và thế, anh cũng không thay đổi lắm.” Cậu nhẹ giọng nói, nhìn về phía Hà Húc Đông đang đứng bên cửa sổ. “Tôi nghe nói mẹ anh đã qua đời.”

“Ừ.” Vẫn thanh âm nhàn nhạt. “Sáu năm trước.”

Là năm cậu xuất ngoại sao? Hướng Hiểu Đông giật mình. Như vậy khi đó Húc Đông cô đơn một mình sao? Trong lòng bất giác nổi lên cảm giác đau xót yêu thương. Hướng Hiểu Đông lập tức thâm mắng mình nhẹ dạ, vội vã chuyển đường nhìn ra khỏi người Hà Húc Đông.

“Cậu tôi không phải có điều muốn hỏi tôi sao?”

Trầm mặc một hồi, Hà Húc Đông ôn hòa mở miệng. Mà loại ôn hòa này là thứ mà Hướng Hiểu Đông sợ nghe thấy nhất... Bởi vì nó thể hiện rằng Hà Hiểu Đông đã sớm tính trước mọi vấn đề để đối phó với cậu.

“Tôi muốn biết anh đối với Hiểu Thu...” Hướng Hiểu Đông hít sâu một hơi “Anh đối với Hiểu Thu đến tột cùng là đang tính toán điều gì?”

“Tôi đối với Hiểu Thu có cái gì sao?” Hà Húc Đông lắc lắc ly rượu trong tay lơ đãng hỏi.

“Anh rõ ràng...” Ai cũng hiểu là anh ta cố ý, cố tình hỏi như vậy.

“Ha!” Hà Húc Đông cười nhạt. “Hiểu Đông, cậu không cần nỗ lực vu tội cho tôi, vô ích thôi, bởi vì tôi chưa bao giờ làm cái gì với em gái bảo bối của cậu.”

Hướng Hiểu Đông á khẩu không trả lời được.

“Nhưng mà nếu cậu đã đưa ra vấn đề này, tôi cùng nói thẳng.” Hắc buông ly rượu xuống đi tới trước mặt Hướng Hiểu Đông, dùng giọng nói trầm thấp, ôn nhu “Tôi muốn ký một giao dịch với cậu.”

Giao dịch?! Hướng Hiểu Đông hít phải khí lạnh, hai chữ làm cậu đau lòng. Hướng Hiểu Đông nhếch môi, trong lòng chua xót, hóa ra... Đây mới là mục đích của Hà Húc Đông! Thế nhưng cậu có cái gì anh ta muốn đây? Luận tiền tài, quyền thế, Hà Húc Đông bây giờ vượt xa cậu... Hướng Hiểu Đông hoàn toàn không hiểu, rốt cục người kia muốn cái gì?

“Nói đi, anh muốn cái gì?” Lạnh lẽo như chìm vào đáy vực.

“Tôi muốn gì? Hiểu Đông, cậu không đoán ra sao?”

Hà Húc Đông nhẹ nhàng nở nụ cười, nắm lấy cằm người trước mặt, hơi thở nóng bỏng của anh ta khiến Hướng Hiểu Đông lập tức hoảng loạn muốn chạy trốn nhưng cậu nỗ lực hít sâu lấy lại bình tĩnh. Bọn họ đã chia tay sáu năm. Hướng Hiểu Đông cậu cần gì phải vì một người như thế mà hoảng sợ. Đúng vậy, cậu không cần.

“Tôi muốn cậu, Hiểu Đông.”

“Không!” Hướng Hiểu Đông chấn động, mắt trừng lớn lùi ra sau.

Sáu năm trước ngu ngốc một lần còn chưa đủ sao? Sáu năm trước tan nát cõi lòng một lần còn chưa đủ sao? Hơn nữa, Hà Húc Đông căn bản không hề yêu cậu, tội gì lại muốn trêu chọc cậu?

“Không?” Ánh mắt băng lãnh nhưng môi vẫn cười nhìn Hướng Hiểu Đông. “Nếu như em gái của cậu không đủ đánh cược, vậy xem cái này đi.”

Hà Húc Đông nói, lấy ra tập văn kiện đưa tới trước mặt Hướng Hiểu Đông, lật vài tờ, sắc mặt cậu trở nên trắng bệch đánh rơi tập văn kiện xuống đất.

“Cậu học kinh tế, hẳn là biết nếu tôi đem cái này đến cục thuế, cha cậu sẽ có kết cục ra sao chứ?” Hà Húc Đông dựa vào bàn, giống như một con báo đen lưỡi biếng “Chỉ sợ cha cậu nửa đời sau này ở trong tù.”

“Anh đến tốt cùng muốn thế nào?” Hướng Hiểu Đông tựa như rơi vào hầm băng, cảm thấy toàn thân lạnh giá. Quả nhiên, bị triệt để đánh bại.

“Tôi nói rồi, tôi muốn cậu!” Hà Húc Đông cười giễu cợt, hai mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hướng Hiểu Đông “Ký hợp đồng được chưa?”

Hướng Hiểu Đông tuyệt vọng nhắm mắt, hít thật sâu, chờ đợi nhìn về phía Hà Húc Đông. Qua sáu năm, trong mắt anh ta cậu cũng chỉ là một cuộc giao dịch, một cuộc trao đổi mà thôi. “Anh thắng rồi, hợp đồng được ký.” Cậu không phản kháng, lại một lần nữa đầu hàng.

“Tốt.” Hà Húc Đông vuốt vuốt món đồ trang trí để xuống bàn, đi tới trước mặt Hướng Hiểu Đông. “Nhắm mắt lại.” Mềm giọng ra lệnh.

Hướng Hiểu Đông thuận lời nhắm mắt, cảm thấy môi Hà Húc Đông ấn lên môi cậu. Nụ hôn không có tình cảm mãnh liệt cũng không dịu dàng, mà là tuyên bố.

Đây là tuyên bố, Hướng Hiểu Đông – từ nay về sau thuộc về Hà Húc Đông!

Chia tay Hà Húc Đông sáu năm, một tháng bảy ngày, Hướng Hiểu Đông lần thứ hai trở lại bên Hà Húc Đông.

Hai người, lần thứ hai dây dưa.

3. Chúc Vân - Quyển 1 - Chương 2

“Không, tôi không yêu anh! Chỉ là một giao dịch mà thôi.”

Hướng Hiểu Đông giật mình tỉnh giấc, có chút mê man nhìn trần nhà mờ tối.

Trong khoảng thời gian ngắn Hường Hiểu Đông bất chợt nhận ra bản thân vẫn chỉ là Hường Hiểu Đông của sáu năm trước trốn trong chăn khóc; lần thứ hai vì một giao dịch mà trở về bên cạnh Hà Húc Đông.

Trên lưng truyền xuống lực cánh tay nhắc nhở Hường Hiểu Đông – có người đằng sau. Lúc này cậu đang nằm trong tay Hà Húc Đông, bởi vì giao dịch.

Giao dịch, Hường Hiểu Đông chưa chút cười, nếu nhận rõ là giao dịch mà thôi sao lại đau lòng? Vì sao người được mùi nước hoa trên người anh ta trong lòng lại nổi lên chua xót? Vì sao cậu còn có thể động tâm vì người đàn ông đó.

Anh ta muốn có cậu, buồn cười làm sao. Nhiều năm trước Hường Hiểu Đông tình nguyện hiến dâng cả thể xác lẫn tinh thần lại bị coi như giày cũ vứt bỏ, hiện tại anh ta nói rõ ràng chỉ cần thân thể của cậu, cậu lại ngốc nghếch đem tâm lòng của mình dâng đến cửa.

Biết rõ không thể làm gì, trong tình yêu làm gì có đạo lý? Hường Hiểu Đông là đàn ông nhưng yêu một người đàn ông là anh ta, cho dù bị Hà Húc Đông làm thương tổn tình yêu cũng chưa hề giảm.

Duy nhất cậu hiểu chính là anh ta vĩnh viễn không hề nói yêu cậu, đây là thứ tự tôn duy nhất Hường Hiểu Đông có. Cậu cũng không muốn hỏi Hà Húc Đông có yêu cậu không, đây là phương pháp duy nhất để cậu tự bảo vệ chính mình. Cậu không muốn...không muốn lại tổn thương một lần nữa!

“Trợ lý Hường!” Trương Á Cầm gọi Hường Hiểu Đông đang muốn gõ cửa tiến vào phòng làm việc của Tổng giám đốc.

“Có chuyện gì sao?” Hường Hiểu Đông mỉm cười nhìn người phụ nữ hai năm nay đã trở nên quen thuộc với cậu Trương Á Cầm – thư kí của Hà Húc Đông.

“Tôi nghĩ anh không nên vào thì tốt hơn.” Trương Á Cầm thần bí nói với Hường Hiểu Đông “Con gái của Hoàng Triều Dương tới, đã vào hơn nửa tiếng đồng hồ rồi.”

Khuôn mặt tươi cười của Hường Hiểu Đông cứng lại, nhưng nhanh chóng trở về bình tĩnh.

“Thật sao?”

“Anh cứ ngồi đây! Tôi đi pha café cho anh.”

Hường Hiểu Đông nhận lấy cái cốc, hít thật sâu mùi hương café.

“Anh có biết Tổng giám đốc hẹn hò với ai không? Tất cả mọi người đều bàn tán chuyện này.” Trương Á Cầm hiểu kỳ hỏi.

“Tôi không rõ lắm.” Mấp máy đôi môi khô khốc.

“Không phải hai người ở cùng đã hai năm rồi sao? Huống hồ là bạn bè lâu năm như thế, anh ấy không nói gì với anh sao?”

“Anh ấy cũng không nói mấy chuyện này với tôi.” Hướng Hiểu Đông cười cười.

“Ai da!” Trương Á Cầm có chút thất vọng quay về chỗ ngồi.

Hướng Hiểu Đông nhấp một ngụm café, vị đắng trôi xuống đáy lòng.

Từ hai năm trước đáp ứng giao dịch với Hà Húc Đông, cậu liền trở thành trợ lý đặc biệt bên cạnh anh ta, hơn nữa do cha mẹ tín nhiệm Hà Húc Đông, cậu liền rời nhà đến ở cùng với anh ta.

Hai năm qua, số người phụ nữ qua tay Hà Húc Đông nhiều không đếm nổi, cho dù mỗi đêm anh ta đều ôm Hướng Hiểu Đông ngủ, nhưng mùi hương phụ nữ luôn thay đổi trên người anh ta nhắc nhở cậu rằng, Hà Húc Đông không yêu cậu. Nhưng anh ta vẫn không buông tha cậu, Hướng Hiểu Đông không biết rốt cục là vì sao? Dẫu cho không hiểu, cậu vẫn như trước không bao giờ hỏi.

Chỉ chốc lát sau, cửa phòng của Hà Húc Đông mở ra, một cô gái mặc bộ đồ màu vàng, dựa sát vào người Hà Húc Đông.

“Vậy đi, anh không tiễn.” Hà Húc Đông ôn hòa nói với cô gái.

“Không sao, anh mau lên đi.” Cô gái vén mái tóc dài, phong tình vạn chủng liếc mắt “Nhớ là anh đồng ý rồi đó.”

“Anh sẽ nhớ kỹ.”

Cô gái nở nụ cười, hôn lên má Hà Húc Đông sau đó xoay người rời đi. Trương Á Cầm đối với loại sự tình này thấy quá quen, vẫn tiếp tục làm việc của mình.

Chính là mùi hương này! Hướng Hiểu Đông miễn cưỡng chú ý, đây là mùi hương hay xuất hiện trên người Hà Húc Đông thời gian gần đây. Hóa ra là cô ấy.

“Vào đi.” Hà Húc Đông nhàn nhạt nói với Hướng Hiểu Đông.

Hướng Hiểu Đông đứng lên, gật đầu chào Trương Á Cầm, đi vào phòng làm việc.

Vừa vào phòng, trong không khí vẫn phảng phất mùi hương của cô gái ban nãy, Hường Hiểu Đông nhất thời cảm thấy khó chịu.

“Cậu không hỏi chuyện gì vừa xảy ra sao?” Hà Húc Đông nhìn tập tài liệu Hường Hiểu Đông mang tới, lấy bút ra phê duyệt.

“Tôi mặc kệ chuyện của anh.” Hường Hiểu Đông lạnh nhạt, miễn cưỡng cười.

“Thật sao?”

Hà Húc Đông hơi ngẩng đầu nhìn về Hường Hiểu Đông, cậu cảm thấy trong mắt anh ta có vẻ không vui.

Anh ta có cái gì mắt hừng chứ? Cậu mặc kệ anh không phải hợp ý anh ta lắm sao? Dù sao cậu với Hà Húc Đông cũng chỉ là một giao dịch mà thôi.

“Lại đây.” Hà Húc Đông kéo Hường Hiểu Đông ngồi trên lòng, cúi đầu hôn cậu.

“Đừng đụng vào tôi!” Hà Húc Đông hôn lên môi lại bị Hường Hiểu Đông mạnh mẽ quay đầu đi. Dấu son nhàn nhạt trên má anh ta trong mắt cậu nhìn thật chói mắt, mùi hương của cô gái ban nãy lại càng khiến cậu chán ghét.

Hà Húc Đông nở nụ cười “Cậu đang ghen.” Ngữ khí khẳng định.

Hường Hiểu Đông cắn chặt môi dưới quyết không trả lời, cậu không muốn nhìn ánh mắt giễu cợt của Hà Húc Đông, nó chỉ làm cậu thêm đau lòng.

“Đừng cắn chặt như thế, bị thương đó.” Hà Húc Đông mềm nhẹ nắm lấy cằm Hường Hiểu Đông, khẽ liếm lên môi cậu.

Bởi vì cậu là một món hàng sao? Hường Hiểu Đông chưa xót, thuận theo gật đầu.

“Cậu luôn nghe lời như thế...”

Hà Húc Đông hôn sâu phong bế mọi lời nói của cậu, một nụ hôn mang hàm ý trừng phạt.

“Cậu muốn đi đâu?”

Hường Hiểu Đông vừa mở cửa đã bị Hà Húc Đông gọi giật lại.

“Hôm nay là lễ tốt nghiệp của Hiểu Thu, tôi đã nói với anh rồi.” Trong lòng cậu thầm thở dài, quay đầu chậm rãi đi tới trước mặt Hà Húc Đông đang mặc áo choàng tắm, lọn tóc vẫn còn nhỏ nước.

“Vậy sao?” Hà Húc Đông lười biếng chống tay lên cửa, đóng nửa cánh cửa lại, tay ôm lấy thắt lưng Hướng Hiểu Đông, hôn lên cổ cậu, cởi thắt lưng xoa lên bụng.

Hướng Hiểu Đông lập tức hiểu Hà Húc Đông muốn làm cái gì.

“Không được! Tôi phải đi, không được... Ừ...” Hướng Hiểu Đông nỗ lực ngăn chặn bàn tay khiêu khích từ bụng xuống phần dưới. Hà Húc Đông bá đạo hôn lên môi cậu, tiến thêm một bước chặn đứng mọi lời kháng nghị.

“Đừng đi.” Hà Húc Đông ngậm lấy vành tai, liếm lên phần da tay nhạy cảm, thấp giọng mê hoặc. Nước từ trên tóc Hà Húc Đông nhỏ xuống cổ Hướng Hiểu Đông, tăng thêm vài phần xúc cảm cùng nóng bỏng.

Hà Húc Đông cởi quần Hướng Hiểu Đông, nhẹ nhàng vỗ về trêu đùa dục vọng của cậu ta, xoay người hôn lên phần lưng, từ cổ kéo dài một đường tinh tế, khe khẽ cắn lên eo.

“Nhưng... Uhm... Tôi hứa với Hiểu Thu... Ngày hôm nay... Ừ...” Hướng Hiểu Đông không ngừng run rẩy, vô pháp chống lại bàn tay mang đến khoái cảm cho cậu trên lưng, trong miệng mặc dù kháng nghị nhưng thân thể từ lâu đã không nghe lời mà phản ứng.

Hướng Hiểu Đông phát hiện bản thân không có cách nào chống lại Hà Húc Đông, bởi vì thân thể cậu đã bị huấn luyện thành thói quen, bị mùi vị vui vẻ khi làm tình lấn át.

Hà Húc Đông cười nhẹ, khéo léo cởi nốt áo trên người Hướng Hiểu Đông, dùng miệng ngậm lấy nụ hoa trước ngực, dùng lưỡi di nhẹ, nhạy cảm.

“Ừm... Húc Đông... Không nên... Tôi muốn đi... A...” Vui vẻ ồ ạt kéo tới, cậu không nhận được rên rỉ.

“Tôi nói cậu không được đi.” Trong mắt Hà Húc Đông hiện lên tia lạnh lùng cứng rắn.

Hướng Hiểu Đông vô pháp kiềm chế rên rỉ, cắn răng thở dốc “A ... Không nên như vậy... Trêu đùa tôi... A, ư...”

“Nói, cậu muốn tôi.” Trong mắt ngập tràn dục vọng, Hà Húc Đông khàn khàn cất giọng, vừa khe khẽ cắn bên môi Hướng Hiểu Đông.

“Tôi... Uhm ...”

Không nên! Tóc mai Hương Hiếu Đông đã bị mồ hôi đổ ướt nhẹp, thân thể bị khát vọng chiếm cứ, nhưng cậu cắn chặt môi dưới, quật cường không nói một lời.

“Nói.” Mệnh lệnh dứt khoát.

“Tôi... A... Tôi... muốn anh...” Dục vọng mãnh liệt rốt cục chiến thắng lý trí, thốt lên được một câu, khóe mắt lại rơi lệ.

Hà Húc Đông lộ ra nụ cười nhạt, nâng Hương Hiếu Đông lên để chân cậu kẹp lấy thắt lưng hắn, vòng tay ôm lấy cổ hắn.

“Gọi tên tôi.” Hắn khê cắn vành tai Hương Hiếu Đông, một đường liếm tới bên môi.

“Tôi... muốn anh... Húc Đông...”

“Cậu là của tôi!” Trong lúc cơ thể dữ dội luật động, Hà Húc Đông ghé vào lỗ tai Hương Hiếu Đông công khai biểu thị quyền sở hữu.

Vườn trường đại học náo nhiệt, rất nhiều người mặc áo cử nhân đang cầm hoa tươi cùng mọi người chụp ảnh tốt nghiệp, tiếng cười, tiếng nói ồn ào khắp sân. Hương Hiếu Đông tay ôm hoa bước nhanh tới, trong đám người mặc trang phục giống nhau tìm em gái.

Cậu có chút lo lắng chốc chốc lại nhìn đồng hồ đeo tay, xuyên qua đám người đi tới sân rộng phía trước nơi tổ chức buổi lễ. Theo lịch trình, lễ tốt nghiệp đã kết thúc một giờ trước, không biết cha mẹ và Hiếu Thu đã về chưa.

Ai! Nếu không phải vừa đến cửa đã bị Hà Húc Đông tóm được, cậu đã đến từ hai tiếng trước. Sáng sớm chưa ra đến cửa đã bị kéo vào, ở trên giường khí tức còn chưa quay về đã lần thứ hai bị đè xuống.

Hà Húc Đông hôn lên khắp người cậu, không ngừng ở bên tai cậu nói rằng cậu là của anh ta.

Hà Húc Đông ngang ngược đòi hỏi Hương Hiếu Đông, nắm trong tay cuộc sống của cậu, cuộc sống làm cho cậu hít thở không thông, thống khổ, rồi lại mang theo ngọt ngào cấm kỵ, Hương Hiếu Đông cơ hồ bị nuốt sống.

Hai năm qua, Hà Húc Đông gần như chặt đứt quan hệ của Hương Hiếu Đông với gia đình, anh ta không qua lại Hương gia, cũng không cho cậu nhắc tới người nhà. Mỗi khi cậu về nhà rồi trở lại, nhất định sẽ bị Hà Húc Đông nghiêm phạt cả đêm.

Hương Hiếu Đông dự cảm ngày hôm nay, sau khi trở về, Hà Húc Đông sẽ không đơn giản buông tha cậu, bởi vì cậu thừa dịp anh ta đi tắm để chạy đến đây.

Nhìn một lượt xung quanh, cuối cùng Hường Hiểu Đông cũng tìm thấy cha mẹ và em gái.

“Anh, cuối cùng cũng tới.” Hường Hiểu Thu trên người mặc áo cử nhân, hai gò má phỉm hồng chạy đến bên anh trai.

“Hiểu Thu, may mà mọi người chưa đi.” Hường Hiểu Đông thở phào nhẹ nhõm, giơ tay ra ôm lấy em gái, vui mừng nhìn nó cầm lấy bó hoa. “Chúc mừng em, đã tốt nghiệp rồi.”

“Đúng thế!” Hiểu Thu cười duyên dáng “Em sẽ trở thành người có ích cho xã hội giống anh.”

“Hiểu Đông, chúng ta còn tưởng con không đến. Sao rồi, công việc nhiều lắm sao?” Mẹ yêu thương ngấm nhìn con trai đã hai tháng không gặp mặt.

Từ khi Hường Hiểu Đông ra ngoài ở, bà ngày càng ít được nhìn thấy con. Thật vất vả con trai mới từ Anh trở về, không nghĩ tới chưa đầy một tháng nó đã đòi ra ở riêng, hơn nữa số lần về nhà ngày càng ít, lẽ nào là con lớn không cần cha mẹ nữa?

“Bình thường ạ, chỉ là có việc kéo dài một chút.” Hường Hiểu Đông nhẹ cười ôm lấy mẹ.

“Con nên học chăm chỉ vào.” Cha ở bên cạnh vỗ vai con trai, kỳ vọng nói với cậu “Qua vài năm nữa công ty sẽ giao cho con quản lý.”

“Dạ, con biết.” Hường Hiểu Đông nhẹ gật đầu. Đến bây giờ trong mắt cha mẹ cậu Hà Húc Đông vẫn là một thanh niên tuổi trẻ đầy hứa hẹn vừa ôn hòa vừa biết lễ nghĩa, họ tin tưởng giao con trai ở bên cạnh anh ta để học hỏi.

Hường Hiểu Đông, cậu tốt cùng là nên mừng rỡ hay bi ai? Ngay chính bản thân cậu cũng không biết. Nhìn người thân bên cạnh cậu không khỏi thấy giật mình.

“Anh, sao đứng ngây ra đó?” Hường Hiểu Thu vỗ vai anh trai kéo đi. “Lại đây, em giới thiệu bạn thân của em cho anh. Đây là bạn của em, Hứa Di Quyên.”

Hường Hiểu Đông lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn cô gái thanh tú, tóc chấm ngang vai trước mặt.

“Xin chào.” Hường Hiểu Đông lễ phép mỉm cười, bắt chuyện “Em gái tôi bình thường chắc làm phiền em nhiều lắm.”

“Anh, anh có ý gì đây. Giống như em hay làm phiền người khác lắm vậy.” Hường Hiểu Thu bắt mắt lâu lâu.

“Không đâu, Hiểu Thu rất hoạt bát, cũng rất biết tự chăm sóc.” Hứa Di Quyên trên má thoáng đỏ, ánh mắt rạng rỡ nhìn Hướng Hiểu Đông.

“Anh, Di Quyên là một cô gái tốt đó, rất nhiều người theo đuổi.”

Hướng Hiểu Thu đùa giỡn lại khiến Hướng Hiểu Đông rùng mình, cậu lập tức quay đầu về phía cha mẹ đang mỉm cười, nhất thời hiểu ra tình huống.

“Hiểu Đông, các con nói chuyện với nhau đi.”

Hướng Hiểu Đông giờ đã hiểu ý của cha mẹ, chỉ là, cậu bây giờ bản thân mình còn không lo nổi, chuyện tình cảm càng rối rắm hơn, hơn nữa cũng không có biện pháp đối diện với chuyện này.

Nhìn cô gái trước mắt hai gò má đỏ bừng, bộ dạng của cha mẹ, em gái nghĩ muốn thúc đẩy chuyện tốt, Hướng Hiểu Đông chỉ có thể âm thầm thở dài.

Khéo léo từ chối đề nghị của cha mẹ ngủ ở nhà một đêm, Hướng Hiểu Đông lấy lý do công việc, ăn cơm tối xong lập tức lái xe về nhà Hà Húc Đông. Nơi đó, không phải là nhà, chỉ là nơi người mua cậu an trí cho cậu ở, một nơi lạnh lẽo không hề có tình cảm ấm áp, một nơi ngay cả tình cảm cũng sẽ bị đông cứng.

Thế nhưng cậu không có cách nào ly khai. Bất luận cậu ở nơi nào, một lòng vẫn luôn hướng về cái kẻ làm cậu vừa yêu vừa hận kia. Không đơn giản bởi vì không quyết định được, mà bởi vì cậu không khống chế được tình cảm của mình.

Khí phách của anh ta, khi nóng khi lạnh, khi ôn nhu, khi lạnh lùng, khi va chạm, thậm chí nụ cười giễu cợt thường hiện trên môi, đều khiến cậu quẩn luyến không dứt.

“Anh, anh đi quá rồi...”

Nghe vậy Hướng Hiểu Đông vội vàng nhấn phanh, thậm chí mình không chuyên tâm. Cậu hoàn toàn quên mất trên xe còn có Hứa Di Quyên.

“Xin lỗi, chỗ này tôi không quen đường lắm.” Có chút áy náy. Nửa ngày Hướng Hiểu Đông dùng mọi biện pháp lẩn tránh sự tác hợp của cha mẹ, nhưng vì lịch sự, cậu không thể cự tuyệt đưa Di Quyên về nhà.

“Không sao đâu, queo phải trước mặt là tới nơi rồi.” Hứa Di Quyên dịu dàng mỉm cười.

Hướng Hiểu Đông theo chỉ dẫn của Hứa Di Quyên tiếp tục lái xe đi về phía trước, mũi mơ hồ ngửi được phía bên cạnh truyền đến mùi hương của phụ nữ, nhưng nửa phần động tâm cũng không có. Với cậu, từ năm mười bảy tuổi, trong tim đã tràn ngập hình ảnh một người.

Hứa Di Quyên lặng lẽ ngồi cạnh. Hiểu Thu nói không sai, anh trai của cô ấy không chỉ cử chỉ nhã nhặn, khuôn mặt thanh tú mà còn có khí chất, hiền lành, tử mĩ.

Nếu có thể trở thành bạn gái của anh ấy, quả thật vô cùng hạnh phúc. Chỉ là mới gặp một lần, Hướng Hiểu Đông cũng không nói chuyện nhiều lắm, Di Quyên không biết Hướng Hiểu Đông có ấn tượng tốt về mình hay không.

“Tới rồi.” Hướng Hiểu Đông dừng lại trước một tòa cao ốc.

“Cái kia... Anh...” Hứa Di Quyên nhìn đối phương một chút, lấy hết can đảm hỏi “Chúng ta... bao giờ có thể gặp lại?”

Hướng Hiểu Đông hơi sững sốt, biểu tình có chút xấu hổ. Ngày xưa ở Anh quốc cậu có thể trực tiếp từ chối tình cảm của một cô gái, nhưng cô gái trước mặt lúc này không giống, cô ấy không chỉ là bạn của em gái mà còn là người cha mẹ vừa ý.

Thấy biểu hiện khó xử của Hướng Hiểu Đông, Hứa Di Quyên đỏ mặt xấu hổ “Xin lỗi... Em thật sự là...”

“Không, không phải do em.” Hướng Hiểu Đông vội ngắt lời.

“A...” Trong mắt hiện lên sự chờ mong.

Hướng Hiểu Đông hít sâu một hơi, hạ quyết tâm.

Cậu hiểu rõ ràng ngay từ đầu sẽ tốt cho cả hai, bởi vì cậu vĩnh viễn không có khả năng đáp lại tình cảm của cô ấy, cậu cũng không muốn làm cho tình trạng phức tạp hiện giờ thêm rắc rối.

Bất chấp lời cha mẹ nhắc đi nhắc lại, cũng bất chấp Hiểu Thu sẽ phản ứng như thế nào, Hướng Hiểu Đông quyết tâm mở miệng.

“Rất xin lỗi, tôi không thể gặp em nữa.”

Mang theo uể oải bước ra khỏi thang máy, Hướng Hiểu Đông lấy chìa khóa mở cửa.

Mệt mỏi quá... Áp lực của gia đình, áp lực của hiện tại, áp lực của tình cảm... Những thứ dĩ vãng cậu đã cố ý bỏ qua, ngày hôm nay lại hiện lên trước mắt, ép buộc cậu phải đối mặt với hiện thực tàn khốc.

Cửa mở, thấy trong bóng tối mơ hồ một đốm sáng. Hướng Hiểu Đông nhắm mắt hít sâu, trong nháy mắt hiểu ra còn có một thứ gian nan hơn cậu phải đối mặt, nhưng bây giờ cậu thực sự quá mệt mỏi rồi, chỉ hy vọng có thể ngủ ngay lập tức.

“Tôi đã về.” Đối mặt với tấm lưng của Hà Húc Đông, Hương Hiểu Đông nhẹ giọng mở miệng.

Hà Húc Đông dập tắt điếu thuốc, quay lưng lại nhìn đối phương. Hắn một tay chống cằm, một tay đặt trên thành ghế.

Ánh trăng rơi xuống sau lưng hắn, chiếu rọi bóng dáng hắn, dường như cả người hắn biến mất trong bóng tối, nhìn không ra biểu tình, trong khoảnh khắc thoát ra loại khí phách quý dị giống như vua của bóng tối.

“Lại đây.” Thanh âm bình thản không đoán được tâm tình, cánh tay vốn đặt ở trên thành ghế khẽ nâng về phía trước, ý bảo Hương Hiểu Đông tới gần.

Hương Hiểu Đông tiến lại, thuận theo cánh tay để tùy ý Hà Húc Đông kéo vào lòng.

“Cậu tự ý bỏ đi.” Tay hắn nâng cằm Hương Hiểu Đông lên, ôn nhu nói. Giọng vẫn nhàn nhạt, không có lên án, không có tức giận, chỉ giản đơn.

“Tôi hứa với Hiểu Thu rồi.” Hương Hiểu Đông ngắn gọn trả lời, cậu không muốn nói nhiều, dù sao Hà Húc Đông cũng không muốn nghe.

Hà Húc Đông cười cười, cúi đầu muốn hôn lên môi Hương Hiểu Đông lại bị cậu quay mặt tránh.

“Không nên, tôi mệt.” Hương Hiểu Đông nghiêng đầu mệt mỏi.

Trên cảm truyền đến cảm giác đau đớn, biểu thị Hà Húc Đông tức giận, hắn dùng lực ép buộc Hương Hiểu Đông hôn hắn.

“Không nên...” Hương Hiểu Đông giãy dụa nhưng một ngày bị dày vò như thế cậu không còn dư thừa sức lực để phản kháng. Cậu thả lỏng thân thể nhắm mắt lại, lòng tràn đầy đau đớn tiếp nhận nụ hôn bị cướp đoạt.

Mùi vị thuốc lá chưa tan trong miệng Hà Húc Đông khiến cậu khó hô hấp, đầu lưỡi tiến nhập khoang miệng, ủy khuất, chua xót, vô lực toàn bộ dâng lên trong lòng. Hương Hiểu Đông muốn khóc, nhưng một giọt nước mắt cũng không còn sức để rơi xuống.

Hà Húc Đông hôn một đường từ môi tới bên cổ, liếm mút một trận rồi đột nhiên dừng lại.

“Không nên cãi lời tôi, Hiểu Đông.”

Thanh âm hờ hững truyền đến bên tai, Hương Hiểu Đông yếu ớt xả ra một nụ cười, nhắm mắt không đáp lại, cậu sợ nếu mở miệng sẽ nhận không được mà khóc. Tim cậu đau quá, vì cái gì cậu lại trở nên tuyệt

vọng như thế.

Lẽ nào bọn họ ngoại trừ làm tình, cái gì cũng không có sao? Hà Húc Đông đối với cậu chỉ như đối với một vật thuộc sở hữu nên mới giữ lại thôi sao? Bây giờ anh ấy muốn cậu, thế nhưng đến một ngày không muốn nữa, bọn họ còn lại cái gì đây?

Hà Húc Đông đứng dậy ôm lấy Hướng Hiểu Đông bế vào phòng ngủ, nhẹ nhàng đặt lên giường. Hướng Hiểu Đông vốn đang nhắm chặt mắt vô cùng kinh ngạc, giật mình ngậy ngốc nhìn Hà Húc Đông kéo chăn bông bao phủ cơ thể cả hai, đưa cậu ôm vào ngực.

“Húc Đông...” Hướng Hiểu Đông kinh ngạc hô khẽ.

“Nhắm mắt lại.” Hà Húc Đông ngữ khí vẫn như trước bá đạo lạnh lùng, hần vươn tay để Hướng Hiểu Đông gối lên, ôm lấy cậu.

Hướng Hiểu Đông nghe lời, nằm trong lòng ngực đối phương chậm rãi nhắm mắt lại, bên tai lắng nghe tiếng tim đập.

Đối diện với yên tĩnh, Hướng Hiểu Đông càng thêm bi ai phát giác mình yêu người này cỡ nào, bất luận đối phương có không thương cậu, cậu vẫn như trước không thể cứu vãn, chỉ cần Hà Húc Đông đối với cậu có chút ôn nhu, cậu liền có thể chịu đựng áp bức cùng lạnh lùng, thậm chí ngay cả chuyện giao dịch cũng có thể vô thức mà quên đi.

Diệu dàng vô tình làm Hướng Hiểu Đông khi say sưa, khi tan nát, thật sự tàn nhẫn!

Trăm thứ tâm tình trong lòng ngực kích động, nước mắt từng giọt từng giọt chậm rãi rơi ra, ướt đầm vật áo Hà Húc Đông.

...

Đầu đau quá!

Hướng Hiểu Đông nhay nhay thái dương, trong đầu giống như có người đang gõ, từng đọt, từng đọt đau đón co rút. Bị cảm sao? Có thể do mấy ngày gần đây cậu bị mất ngủ nên mới sinh bệnh.

Hơn nửa tháng trước sau khi chia tay với Hứa Dĩ Quyên một vài ngày, cha mẹ qua Hiểu Thu biết chuyện lập tức gọi điện kêu Hướng Hiểu Đông phải về nhà.

Lắc lắc đầu xoa gáy, thờ dài nhìn vào tập hồ sơ cầm trong tay.

Từ hôm đó tới nay cậu bắt đầu mất ngủ, buổi tối lên giường trong đầu luôn nghĩ về chuyện về nhà phải đối mặt với sự chất vấn của cha mẹ, sự chờ mong của họ, đến tận cùng phải làm thế nào để người nhà không nghi ngờ quan hệ của cậu và Hà Húc Đông.

Lúc này Hà Húc Đông thường xuyên vắng nhà, anh ta đi Australia gặp cha anh ta. Người kia vì quyền thế vứt bỏ vợ con, rồi vợ mới lại không có con nối dõi nên về nước nhận lại Hà Húc Đông, bây giờ ông ta đã ở hẳn bên đó.

Từ khi bọn họ ở chung luôn làm việc cùng một chỗ, đây là lần đầu tiên xa nhau. Thiếu hơi ấm cơ thể của người bên cạnh, một mình trong căn phòng rộng lớn lạnh lẽo, Hướng Hiểu Đông càng không thể ngủ.

Xa nhau, khiến cậu càng cảm thấy khó có thể sống thiếu Hà Húc Đông, cũng bởi vậy càng thêm bất an lo sợ. Hướng Hiểu Đông từng nhiều lần đấu tranh tư tưởng nói cho cha mẹ tính hướng của mình, nhưng cậu không có cách nào nói cho cha mẹ biết quan hệ giữa mình và Hà Húc Đông.

Cậu phải nói như thế nào đây? Nói bọn họ là người yêu sao? Biết rõ anh ta đối với mình không hề có thứ gọi là tình yêu bảo cậu làm sao nói ra miệng. Hay là thẳng thắn nói cho cha mẹ biết mình cùng anh ta chỉ là một cái giao dịch, con trai của cha mẹ “được mua” bởi Hà Húc Đông!

Không thể nói. Một khi nói ra, Hướng Hiểu Đông không biết mình có thể đối mặt với những thứ lâu nay vẫn trốn tránh, có thể chịu đựng được tất cả áp lực không?

Tiếng đập cửa vang lên, Hướng Hiểu Đông hồi phục lại tinh thần “Mời vào.”

“Trợ lý Hướng.” Trương Á Cầm cầm trên tay một tập tài liệu đi vào. “Hồ sơ nhân sự của những người mới tuyển, anh xem trước đi.”

Hướng Hiểu Đông chỉ tay ý bảo cô để tập tài liệu lên bàn “Là những ứng viên đã qua vòng hai rồi phải không?”

“Vâng, giám đốc xuất ngoại nói cứ giao cho anh quyết định.” Trương Á Cầm định buông tập tài liệu xuống, chợt nhíu mày, quan tâm hỏi “Sắc mặt anh không tốt lắm, khó chịu sao?”

Hướng Hiểu Đông tại công ty trước giờ đều được lòng mọi người, bởi cậu tính tình ôn hòa, đối với ai cũng tươi cười chào hỏi, làm thân với cậu dễ hơn nhiều so với ông chủ Hà Húc Đông, dù sao cũng là người thân cận. Thường ngày có chuyện gì phải báo cáo, cũng sẽ lên thương lượng với Hướng Hiểu Đông trước, bởi vì lời cậu nói có trọng lượng hơn so với bọn họ.

“Chỉ là có chút đau đầu, cảm ơn cô quan tâm.”

“Thế nhưng sắc mặt anh kém lắm, có muốn nghỉ sớm một lát không?”

“Không sao đâu.” Hướng Hiểu Đông giật mình, cười trả lời “Được rồi, cô ra ngoài đi.”

“Vâng.” Trương Á Cầm cũng không nói gì nữa, xoay người ra khỏi phòng làm việc.

Hướng Hiểu Đông để tập hồ sơ sang một bên, gắng chịu cơn đau đầu hành hạ tiếp tục phê duyệt công văn, đợi làm xong hết mới cầm lấy tập hồ sơ nhân sự lật xem, lật được vài tờ, Hướng Hiểu Đông lập tức sững sốt.

Cậu buông tập hồ sơ xuống, vội vã gọi điện thoại.

Ba tiếng âm báo chờ, đối phương nghe máy “A lô.”

Hướng Hiểu Đông hít sâu một hơi. “Mẹ, Hiểu Thu có nhà không?”

4. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 3

Trong quán café, Hướng Hiểu Đông day day thái dương, nhúu mày chờ em gái xuất hiện. Cậu thật không dám nghĩ tới, Hiểu Thu lại chọn Nhật Thăng, công ty của Hà Húc Đông mà xin việc. Không phải Hiểu Thu vẫn nhớ nhung Hà Húc Đông chứ? Hai năm qua, em gái không hỏi chuyện Hà Húc Đông nữa, cậu còn tưởng Hiểu Thu sớm đã quên...Aizz!

Bóng dáng xinh đẹp của em gái rất cục cũng xuất hiện ở cửa, Hướng Hiểu Đông thở dài nhìn em gái tiến gần.

“Anh.” Hướng Hiểu Thu ngồi xuống phía đối diện, bỏ túi xách ra khỏi vai, nhìn thẳng vào Hướng Hiểu Đông “Anh khó chịu sao? Sắc mặt tái nhợt.”

“Không có gì.” Hướng Hiểu Đông hít sâu, cưỡng chế thân thể mệt mỏi “Hiểu Thu...Hôm nay anh thấy hồ sơ của em.”

“A, có phải em đã qua vòng hai?” Hướng Hiểu Thu đôi mắt sáng ngời, hưng phấn.

“Em phỏng vấn xin vào Nhật Thăng sao không nói cho anh biết trước một tiếng?” Hướng Hiểu Đông thanh âm có chút bất mãn, lập tức thấy em gái sắc mặt tối sầm nhưng bây giờ cậu đau đầu đến cực điểm, căn bản vô lực lo lắng tâm tình Hiểu Thu.

“Bởi vì anh sẽ phản đối.” Hướng Hiểu Thu mím môi, “Em biết anh nói không thể tiếp cận anh Hà nhưng em không rõ, thực sự không rõ. Anh ấy có cái gì không tốt? Sao anh cứ phản đối em thích anh ấy?”

“Hiếu Thu...” Hướng Hiếu Đông thở dài.

Cậu không nghĩ đã qua hai năm Hiếu Thu vẫn một lòng như thế. Cậu còn tưởng Hiếu Thu đã nghe lời mình, cho nên cũng không hỏi han về chuyện Hà Húc Đông nữa.

Sao anh ta có ma lực như vậy, khiến cho cả hai anh em phải điêu đứng.

“Anh ta không phải là người thích hợp với em! Nếu em thực sự thích anh ta, người chịu khổ sẽ là em.” Hướng Hiếu Đông này chính là ví dụ tốt nhất.

“Em không hiểu! Anh ấy không phải là bạn tốt của anh sao? Vì sao anh lại lo lắng như thế?” Ánh mắt Hướng Hiếu Thu đem theo quật cường, không phục.

“Bạn tốt cũng không hẳn là đối tượng tốt nhất cho em gái.” Hướng Hiếu Đông cao giọng, bắt đầu gay gắt. Cậu làm sao để Hiếu Thu hiểu được đây?

“Anh.” Hướng Hiếu Thu lần đầu tiên bị anh trai dùng khẩu khí như vậy, cảm thấy tổn thương, còn có bất mãn “Em lớn rồi, em tự biết mình muốn cái gì.”

Hướng Hiếu Đông ôm trán, xoa tay với em gái, Hiếu Thu đột nhiên hét lên làm đầu cậu lại đau nhức. Hướng Hiếu Đông nhắm mắt, đợi cơn đau đầu trôi qua.

“Em quyết ý làm vậy?” Hướng Hiếu Đông bắt đầu nản lòng.

Hướng Hiếu Thu mạnh mẽ gạt đầu, lập trường kiên định “Cha mẹ cũng đồng ý.”

Ngay cả cha mẹ cũng đồng ý sao? Đúng thôi! Cha mẹ cậu vốn đã muốn kết hợp cho Hà Húc Đông và Hiếu Thu thành một đôi, sao cậu lại quên mất chứ? Hướng Hiếu Đông cười khổ, cuối cùng cậu lại rơi vào tình cảnh hỗn loạn này.

“Anh rất lo lắng cho em.” Hướng Hiếu Đông chưa xót cười “Hà Húc Đông không phải là người đơn giản có thể bị khống chế.”

“Không thử thì làm sao biết.” Hướng Hiếu Thu mỉm cười, tựa hồ nghĩ cô đã thuyết phục được anh trai.

Xem ra em gái đã quyết tâm tiếp cận Hà Húc Đông, Hướng Hiếu Đông cảm giác cả người vô lực, uể oải.

“Anh không cần lo lắng cho em.” Hướng Hiếu Thu có chút băn khoăn “Em tự mình chọn, em sẽ tự chịu trách nhiệm. Dù... Dù tương lai có bị tổn thương cũng là em tự tìm lấy, không trách người khác.”

Thở dài, Hường Hiểu Đông chẳng biết nói gì nữa, Hiểu Thu sao giống cậu của sáu năm trước quá vậy?!

“Thế anh còn phản đối không?” Hường Hiểu Thu cẩn thận hỏi lại.

“Em nói đúng, em đã là người lớn, có thể tự mình quyết định.” Hường Hiểu Đông buông tay chịu thua, nói cái gì nữa cũng vô dụng bởi cậu không thể nói ra lý do thuyết phục – quan hệ của cậu với Hà Húc Đông.

Hiểu Thu đối với tình yêu có bao nhiêu chấp nhất, cậu hiểu được.

“Vậy em đi trước, em có hẹn với Di Quyên.” Hiểu Thu cầm túi, hướng về phía Hiểu Đông cười cười “Di Quyên là cô gái tốt, anh lại cự tuyệt người ta, đúng là không có mắt. Em thật ngại với cô ấy, may mà tính tình tốt cũng không nói gì. Đúng rồi, mẹ nói em nhắc anh về nhà một hôm.”

“Anh biết rồi.” Hường Hiểu Đông nhẹ nhàng gạt đầu, nhấp môi ly café đã nguội lạnh.

“Em đi đây.” Hiểu Thu đứng lên, đột nhiên nhìn anh trai uống café, một lúc do dự mới mở miệng “Anh, anh cùng Hà Húc Đông có ...”

Hường Hiểu Đông ngẩng đầu, nhíu mày nhìn em gái.

“Không có gì, không có gì quan trọng cả.” Hiểu Thu lắc lắc đầu “Sắc mặt anh xấu lắm, sớm về nghỉ ngơi đi! Bye.”

Nhìn bóng lưng em gái khuất sau cánh cửa, Hường Hiểu Đông cầm lấy hóa đơn chuẩn bị đứng dậy đột nhiên bị ngăn cản.

“Hường tiên sinh, nói chuyện một chút được không?” Cô gái trước mặt nở nụ cười, đôi môi hồng tươi vẽ thành đường cong hoàn mỹ.

Hường Hiểu Đông ngẩn người nghi hoặc nhìn người trước mặt, tựa hồ đã gặp qua cô gái này ở đâu, chỉ là cậu đang đau đầu nên lười suy nghĩ.

“Chúng ta từng gặp qua ở bên ngoài phòng làm việc của Húc Đông, tôi họ Hoàng.” Cô gái nhìn ánh mắt nghi hoặc của Hường Hiểu Đông, mỉm cười trả lời trước.

Hường Hiểu Đông chợt nhớ ra, “Hoàng tiểu thư, có chuyện gì sao?”

Cô gái ngồi xuống, vẫy tay tỏ ý không cần phục vụ, tự châm cho mình một cốc thuốc. “Anh biết tôi là ai sao?” Cô gái nhìn Hiểu Đông từ trên xuống dưới, ánh nhìn thăm dò thâm ý khó đoán.

“Tôi biết cô là con gái chủ tịch của Nhật Hoàng, cái khác thì...” Hướng Hiểu Đông không rõ tại sao cô ta hỏi cậu như vậy, trong lòng có chút lo sợ, bất an.

“Tôi là vị hôn thê của Húc Đông.”

Hướng Hiểu Đông trong nháy mắt giống như cả người bị nghiền nát, trong đầu trống rỗng. Cậu mờ mịt nhìn cô gái trước mặt, tiếng nói xung quanh bất chợt trở nên xa xôi, giống như không khí.

“Hai ngày trước, chúng tôi đính hôn ở Australia.” Cô gái nở nụ cười chiến thắng, giống như thị uy cho kẻ trước mặt nhìn.

Hướng Hiểu Đông không nhớ mình trở lại nơi đó như thế nào.

Cậu tập tễnh đi qua phòng bảo vệ, vào thang máy ấn nút lên phòng cao nhất, từ từ nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi. Thân thể sốt cao không giảm khiến cậu yếu cực điểm, các loại ý niệm trong đầu hỗn loạn càng thêm đau nhức.

Thế nhưng em không biết, thực sự không biết! Hà Húc Đông có cái gì không tốt? Vì sao lại phản đối em thích anh ấy?

Em tự mình chọn, em sẽ tự chịu trách nhiệm. Dù ...Dù tương lai có bị tổn thương cũng là em tự tìm lấy, không trách người khác.”

Tôi là vị hôn thê của Húc Đông.

Hai ngày trước chúng tôi đính hôn ở Australia.

Đính hôn... Là ý gì? Kết thúc phải không? Cậu cùng Húc Đông bao năm dây dưa sẽ kết thúc phải không? Hướng Hiểu Đông này nên vui vẻ hay thương tâm đây? Cậu khanh khách bật cười, nhưng trong lòng đau muốn rơi lệ.

Cậu rốt cuộc phải trở về với địa vị của mình, sống cuộc sống bình thường sao? Chỗ trống trong ngực cậu làm thế nào để lấp đi? Trái tim khuyết thiếu, cả đời sẽ vẫn khuyết thiếu sao?

“Húc Đông...”Cậu thì thào gọi. “Vì sao?”

Vì sao phải gạt cậu để đi đính hôn? Có phải cậu là bị cáo đến quyền lợi cuối cùng cũng không có? Vì sao muốn vị hôn thê của anh nói cho cậu biết? Lẽ nào đến tự tôn cũng không cho cậu sao? Nếu anh ta không

có chút tình cảm nào với cậu, sao còn giữ cậu bên người?

Tình cảm... A, hóa ra là do cậu ngu ngốc cho rằng anh ta có tình cảm với mình, trên thực tế cậu chỉ là một món hàng, một món hàng để giao dịch mà thôi.

Trời ạ, đầu đau quá, đau đến muốn nứt ra rồi. Cậu không muốn nghĩ nữa, chỉ muốn được nghỉ ngơi. Hướng Hiểu Đông chậm rãi ngồi xuống, con mắt không chống đỡ nổi cũng sụp xuống.

Cửa thang máy mở ra nhưng Hướng Hiểu Đông vô pháp đứng lên... Quên đi, cứ ngồi nghỉ ở đây là tốt rồi.

“Hiểu Đông!”

Là giọng nói của Húc Đông... Hướng Hiểu Đông bất đắc dĩ thở dài, cậu nhất định là bệnh nặng rồi, Húc Đông căn bản không thể ở chỗ này.

“Hướng Hiểu Đông!” Một tiếng gọi nữa, trên mặt bị ai đó vỗ nhẹ “Nhìn tôi!”

Húc Đông! Sao có khả năng? Hướng Hiểu Đông chớp chớp mở mắt ra, Húc Đông trước giờ không bao giờ thể hiện tâm tình ra mặt, bây giờ lại đang lo lắng sao? Hướng Hiểu Đông nở nụ cười, không lẽ bắt đầu sinh ảo giác rồi!

Nhưng cánh tay mạnh mẽ ôm lấy Hiểu Đông nói cho cậu biết không phải là ảo giác, cậu đích xác đang ở trong lòng Hà Húc Đông. Anh ta thực sự ở đây! Vì sao nhanh trở về như thế?

“Húc Đông?” Hướng Hiểu Đông chần chừ gọi.

“Cả người cậu nóng rực.”

Trong giọng nói là lo lắng sao? Hướng Hiểu Đông cười cười, đầu lại càng co rút đau đớn. Cậu yếu ớt nằm trong lòng Hà Húc Đông thở dốc, đến hô hấp cũng nóng hầm hập.

“Húc Đông...” Trong lòng Hướng Hiểu Đông có trăm ngàn vấn đề muốn hỏi, lời nói dâng đến tận cổ nhưng chỉ khó khăn thốt được một câu “Tôi đau đầu quá.”

Hướng Hiểu Đông chậm rãi nhắm mắt lại, tia ký ức cuối cùng là giọng nói, còn có bàn tay nhẹ nhàng áp lên trán.

Hà Húc Đông không tự chủ được rút ra một cây thuốc rồi lại lập tức vò nát. Hắn đứng chống tay nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời đã dần sáng lên.

Nơi này là một bệnh viện tư nhân ở ngoại ô Đài Bắc, không gian không quá rộng lớn nhưng có thiết bị tối tân nhất, quan trọng hơn Hà gia là một trong số những cổ đông của nơi này.

Sốt cao đến bốn mươi độ, hơn nữa còn không ngủ. Cậu ấy vì cái gì mà ngược đãi bản thân đến mức ấy? Hắn quay đầu nhìn người đang nằm trên giường, trái tim lại rung động.

Tiếng đập cửa vang lên, người ở ngoài không đợi đáp lại đã mở cửa đi vào.

“Tôi làm cái gì?” Hà Húc Đông lạnh lùng hỏi.

“Đến xem bệnh nhân.” Người kia không đem sự lạnh lẽo của hắn để trong lòng, khuôn mặt vẫn giữ nguyên vẻ tươi cười. “Bác sĩ đến xem bệnh nhân là chuyện cực kỳ bình thường! Huống hồ tôi còn là bạn học kiêm bạn tốt nên vội vàng tới khám bệnh.”

“Tôi không nhớ có giao tình với cậu tốt như vậy.” Hà Húc Đông vẻ mặt vẫn lạnh lùng như trước, nhàn nhạt liếc mắt nhìn đối phương.

Hắn không ngờ trực hôm nay lại là cái kẻ lẩm miệng kia, nhìn bản mặt không có ý tốt gì, Hà Húc Đông thầm nghĩ phải nhanh chóng đá cậu ta ra khỏi phòng bệnh.

“Tôi cũng không nhớ rõ cậu cùng ‘hội trưởng hội học sinh thời trung học’ có quen biết gì nhau.” Thẩm Chiêu Dương tiến tới bên giường bệnh tỉ mỉ xem xét, vừa nhìn đã thấy quen mặt đến bây giờ thì đã nhớ ra là ai.

“Biến mau.” Hà Húc Đông ra lệnh dứt khoát, rõ ràng có thể nhận thấy hắn đang tức giận.

Ồ ồ! Hà Húc Đông kia đã bao nhiêu năm chưa từng giận dữ như vậy? Xem ra Hường Hiểu Đông là người quan trọng.

“Được, được, được, tôi ra ngoài là được.” Thẩm Chiêu Dương cũng không muốn ở chỗ này tranh cãi... Tám năm trước chuyện xảy ra vẫn khiến hắn sợ hãi. Huống hồ nơi này còn là bệnh viện. Hơn nữa bây giờ quan hệ cũng không quá tệ, dù gì hắn cũng là bác sĩ, muốn thì tới, không thì lui.

“A...” Người nằm trên giường phát sinh tiếng rên nho nhỏ, Hà Húc Đông vội đứng lên đến bên giường ngồi xuống, tay sờ lên trán người đang ngủ say.

Thẩm Chiêu Dương quả thực không thể tin vào mắt của mình, vừa rồi rõ ràng là người thô bạo, bây giờ thì toàn bộ sát khí biến mất hoàn toàn? Đang định trêu chọc vài câu, nhưng ánh mắt khiến hắn không thể

làm gì khác hơn là sờ sờ cái mũi rồi lui ra, lưu lại ánh bình minh buổi rạng đông cho hai người kia.

Hướng Hiểu Đông khê ho vài tiếng, mở mắt nghi hoặc mờ mịt nhìn xung quanh.

Nơi này là ở đâu?

“Ai, tỉnh, tỉnh rồi!”

Hướng Hiểu Đông chuyển hướng đường nhìn, kinh ngạc nhìn đám người đang vây quanh.

“Mẹ?” Hướng Hiểu Đông kinh ngạc thốt lên mới phát hiện giọng nói khàn khàn.

“Hiểu Đông! Sao rồi? Có thấy đỡ hơn không?” Mẹ thương tiếc xoa xoa đầu cậu, “Lớn như vậy rồi còn không biết tự chăm sóc bản thân.”

“Con...đang ở đâu?” Hướng Hiểu Đông cất lực hồi tưởng, cậu chỉ nhớ lơ mờ trước khi ngất đi có nhìn thấy một người. Chẳng lẽ là cậu nằm mơ sao?

“Trong bệnh viện đó! Anh Húc Đông đưa anh tới rồi báo cho cả nhà biết, lúc đó mới biết anh ngã bệnh.” Hướng Hiểu Thu nói chen vào “Anh ngủ một ngày một đêm rồi.”

“Húc Đông?” Thật là Hà Húc Đông đưa cậu tới bệnh viện sao? Hướng Hiểu Đông chấn động, con mắt không tự chủ liếc quanh gian phòng tìm kiếm bóng dáng một người.

Anh ta đứng ở bên cửa sổ, vẫn toát ra tư thái đặc biệt lạnh lùng giống như tồn tại trong một không gian khác. Duy nhất có thứ khác biệt chính là ánh mắt..., đôi mắt ấy đang nhìn Hướng Hiểu Đông.

Trong nháy mắt, tiếng nói của cha mẹ, em gái đều biến mất, trong không gian yên tĩnh bọn họ lẳng lặng nhìn nhau, viên mắt Hướng Hiểu Đông đã nhanh ướt nước.

Trời ơi! Cậu không biết bản thân mình lại nhớ anh ta đến thế. Nhớ giọng nói, nhớ những va chạm, nhớ hôn môi, nỗi nhớ lan tràn khiến Hướng Hiểu Đông không thở nổi.

Hướng Hiểu Đông nhận ra mình yêu người kia đến nhường nào, ngay cả chính bản thân cũng không biết mình yêu sâu nặng như thế. Cho dù toàn thân có vì yêu mà đau đớn cậu cũng vẫn như trước không thể không yêu...

Tôi là vị hôn thê của Húc Đông.

Trong đầu nảy lên câu nói khiến lòng quặn đau, cả người run rẩy.

Không! Cậu không nên nghĩ đến, không muốn nghĩ nữa, không muốn nghĩ mình yêu anh ta bao nhiêu.... Không nên!

“Hiếu Đông, con khó chịu sao?” Mẹ lo lắng hỏi.

Hướng Hiếu Đông hít sâu, dần bình ổn tâm trạng xong mới mở miệng “Con muốn nghỉ ngơi.”

“Được rồi! Cha mẹ về trước, con nghỉ ngơi đi.”

“Anh, em...” Hướng Hiếu Thu nhìn anh trai muốn nói lại thôi, quay ra phía cửa sổ nhìn Hà Húc Đông “Em có thể ở lại không?”

“Em về cùng cha mẹ đi.” Hướng Hiếu Đông đương nhiên biết em gái vì sao muốn ở lại, cậu nhẹ nhàng lắc đầu.

Nhìn em gái tỏ ra thất vọng, lưu luyến không muốn về cùng cha mẹ, Hướng Hiếu Đông nhắm mắt lại cho đến khi một bàn tay to lớn, nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt cậu mới mở mắt.

“Khó chịu sao?” Hà Húc Đông ngồi xuống bên giường, nhìn chăm chú vào người đang nằm, ngón tay nhẹ vỗ về đôi môi mất đi huyết sắc.

Hướng Hiếu Đông lắc đầu, lời nói mềm mỏng như vậy làm cậu đau lòng, anh ta đừng vô tình mà đối xử dịu dàng với cậu càng khiến cậu muốn đoạn tuyệt không được, muốn hận cũng không được. Vì sao cứ để cho cậu ôm tâm vọng tưởng? Vì sao tám năm trời cũng không dứt khoát nói không yêu cậu, có lẽ cậu cũng không rơi vào tình thế tiến thoái lưỡng nan như thế này. Hay anh ta muốn khi bước vào lễ đường mới đơn giản nói một câu tạm biệt?!

“Húc Đông...” *Anh yêu tôi không? Có chút quan tâm đến tôi không?*

Miệng hần chưa kịp phát ra thanh âm đã khiếp nhụt. Hướng Hiếu Đông sợ, sợ phải nhận được một cái đáp án giống như tám năm trước. Cậu biết chỉ có một câu trả lời mới khiến cậu không dao động, không đau đớn chờ đợi, nhưng...như trước cậu vẫn không dám hỏi.

Hà Húc Đông nhìn Hướng Hiếu Đông, đôi mắt không nhìn thấu nội tâm, chờ cậu ta nói nốt câu dang dở.

“Húc Đông...” Hướng Hiếu Đông lần thứ hai gọi tên, cậu muốn xác định một vấn đề “Anh thực sự đính hôn

rồi phải không?”

“Tôi?” Thẩm Chiêu Dương chỉ vào mũi mình, cảm giác khó hiểu.

“Tôi là bác sĩ, không phải giám sát đặc biệt!” Hắc kê ầm ĩ, kẻ kia quả là khinh người quá đáng!

Hà Húc Đông lạnh lùng nhún mày “Có ý kiến sao?”

“À... Không có...” Thôi quên đi! Ai bảo hắc kê thể thua người ta chứ? Huống hồ người trước mắt lại là ông chủ của hắc đó.

“Cậu ấy... Tạm thời tôi nhờ cậu giúp.”

Nhờ cậu? Thẩm Chiêu Dương lần thứ hai há hốc miệng, Hà Húc Đông mà nói ‘nhờ cậu giúp’ sao? Hắc kê có nghe nhầm không đây?

Hà Húc Đông xoay người nhẹ sờ lên đôi môi người đang say ngủ, sau đó cũng không để ý tới Thẩm Chiêu Dương đang sững sờ, thẳng hướng cửa đi ra.

“Này, chừng nào cậu trở về?” Thẩm Chiêu Dương cấp tốc lấy lại tinh thần, dù gì cũng có người đang đợi hắc.

“Không lâu đâu.” Hà Húc Đông nhàn nhạt đáp lại, đột nhiên lộ ra nụ cười khiến những kẻ hiểu biết về hắc đều cảm thấy tứ chi run rẩy “Chỉ là việc nhỏ cần giải quyết.”

Việc nhỏ? Thẩm Chiêu Dương không khỏi thương cảm cho đối thủ của hắc ta, bởi vì người đó sẽ rất thâm hiểm, rất rất thâm.

“Nhớ kỹ không lẩm miệng là được.” Hắc lại cười, chỉ khác là lần này nụ cười ấy hướng về phía Hướng Hiểu Đông, tràn đầy ôn hòa.

Thẩm Chiêu Dương kinh ngạc nhìn cánh cửa khép lại, quay đầu về phía giường bệnh, lộ ra dáng tươi cười quái đản. Dù sao hắc cũng có kinh nghiệm thiếu chút nữa bị đánh chết. Thế nhưng hiện tại... Bảo hắc làm cái gì cũng không được.

Nụ cười đắc ý, hoàn toàn mặc kệ hậu quả.

“Vì sao đi tìm cậu ta?”

Trong căn nhà nơi Hoàng Thụy Trinh sống, Hà Húc Đông tựa trên sofa ôn hòa hỏi, trên tay lơ đãng cầm bật lửa xoay xoay.

Hoàng Thụy Trinh ngồi bên cạnh, vô thức cảm giác sợ hãi người đàn ông quen thuộc nhưng lại như xa lạ này. Rõ ràng là cùng một người, rõ ràng là khẩu khí ôn hòa, nhưng cô không tự chủ được cảm thấy sợ.

Vì sao anh ấy không giống với bình thường?

“Em chỉ muốn nói sự thật cho anh ta mà thôi.” Thụy Trinh mỉm cười ngọt ngào, nũng nịu đến gần bên Hà Húc Đông “Đừng như vậy mà, chúng ta đã đính hôn rồi, em không được phép lo cho tương lai của chúng ta sao?”

“Tương lai của chúng ta?” Hà Húc Đông cười cười.

“Đúng vậy.” Thấy đối phương nở nụ cười giống bình thường, Hoàng Thụy Trinh yên tâm ngã vào lòng người tình, có lẽ cô quá nhạy cảm rồi mới cảm thấy Húc Đông có gì đó bất thường.

“Thật thông minh, là em tự điều tra sao? Hả?” Giọng nói mềm nhẹ như dẫn dụ, cầm lấy cằm Hoàng Thụy Trinh, khẽ vuốt ve bên tai.

“Không phải.” Hoàng Thụy Trinh bắt đầu ý loạn tình mê hưởng thụ cảm giác tay người tình đem đến “Là cha anh nói cho em biết.”

“Cha của anh nói cho em?” Trong mắt hiện lên một tia lãnh khốc, nhưng đối phương lại hoàn toàn không chú ý tới.

“Vâng, bác đưa tài liệu cho em... Không sao đâu, em biết là anh chỉ vui chơi thôi mà! Em sẽ không để ý đâu.” Đối thủ là một người đàn ông, cô làm sao không thắng được chứ? Chỉ có phụ nữ mới có quyền sở hữu đàn ông.

“Em đúng là người phụ nữ hiểu biết, không hổ là vợ cha anh chọn cho.” Tay hắn xoa xoa cổ Thụy Trinh, khẽ sát bên tai cô nhẹ giọng.

“Chứ còn gì nữa!” Hoàng Thụy Trinh đắc ý cười.

Bàn tay to lớn bỗng nhiên khẽ động, xiết lại, dáng tươi cười của Hoàng Thụy Trinh ngưng kết trên môi, cô

bất an nhìn con người vẫn nở nụ cười ôn hòa trước mắt “Húc Đông? Anh làm cái gì vậy?” Cô sợ hãi.

Bàn tay đột nhiên không lưu tình chế trụ yết hầu, hô hấp của Hoàng Thụy Trinh trong nháy mắt bị cướp đoạt, cô không dám tin tưởng đó là đôi tay vừa dịu dàng vuốt ve mình.

“Húc Đông... Không nên náo loạn... Mau buông...” Cô sợ hãi muốn giật bàn tay kia ra nhưng lại càng bị xiết chặt hơn.

“Tôi nói rồi tôi không thích kẻ lắm mưu.” Bàn tay bắt đầu dùng sức, Hà Húc Đông cười khẽ nói bên tai Thụy Trinh “Còn nữa, không nên tự cho mình có bất cứ thứ quyền lợi gì tôi chưa từng cho cô.”

Trời ạ, hắn đang đùa sao! “Không nên....Húc Đông...Buông...” Hoàng Thụy Trinh dùng hết sức dây dụa muốn hô hấp bởi không khí đã sắp bị rút cạn khỏi phổi.

Thật đáng sợ... Kẻ trước mắt vẫn cười nhưng ánh mắt còn lạnh hơn băng đá, giống như tử thần đoạt mạng. Không được! Ai...Ai tới cứu với! Kẻ này thực sự muốn giết Hoàng Thụy Trinh cô sao?!

Ý nghĩ bắt đầu mơ hồ, trước mắt lơ mơ nhìn không rõ, khí lực cũng dần đánh mất, ngay cả bản thân Thụy Trinh cũng nghĩ mình sẽ chết thì đột nhiên bàn tay buông ra khỏi cổ.

Hoàng Thụy Trinh chưa từng bao giờ nghĩ không khí quý giá như lúc này, cô hít đến đau cả phổi, ngã lên ghế thở dốc hít từng ngụm không khí, cả người run rẩy nhìn kẻ đang đứng trước mặt.

“Đưa tài liệu cho tôi.” Hắn nhàn nhạt ra lệnh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Hoàng Thụy Trinh dám không nghe sao? Cố gắng lết hai chân sắp nhũn ra, lão đảo mở ngăn kéo bàn lấy tài liệu đặt trên ghế, cũng không dám tới gần Hà Húc Đông nữa.

Người đàn ông này thật đáng sợ! Cho đến bây giờ cô mới thấy được sự ôn hòa hữu lễ của hắn chỉ là cái mặt nạ, hắn lãnh khốc vô tình đến mức nào... Hắn thực sự có thể không bận tâm gì mà bóp chết cô.

Hà Húc Đông rút tài liệu trong túi ra xem.

Thực sự là ngu xuẩn, cha yêu quý, ông cho tôi thêm một lý do tuyệt hảo để vô tình. Hà Húc Đông thu hồi tài liệu đứng lên, nhìn cũng không thèm nhìn người phụ nữ run rẩy đứng bên cạnh bàn, hắn mở rộng cửa ra về.

Hoàng Thụy Trinh xụi lơ ngồi bệt xuống sàn. Trời ạ! Cô sai rồi! Triệt để sai mất rồi!

Con người thực sự của Hà Húc Đông...là một kẻ hoàn toàn khác với Hà Húc Đông mà cô từng biết.

5. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 4

“Cậu tỉnh rồi?”

Vừa mở mắt Hướng Hiểu Đông đã bị khuôn mặt tươi cười kề sát làm cho hoảng sợ.

“Anh là ai?” Cậu cảnh giác hỏi.

“Tôi?” Bộ dạng giống như nghe được vấn đề mình cực kỳ chờ mong để được nói, chỉ vào mũi mình sung sướng cười.

Hướng Hiểu Đông không hiểu sao người đối diện lại bày ra thái độ ấy, điều cậu hỏi đáng buồn cười lắm sao?

“Tôi là bác sĩ, cũng là người giám hộ đặc biệt của cậu.”

“Giám hộ đặc biệt?”

“Đúng vậy, tuy rằng không phải tôi cam tâm tình nguyện nhưng bị kẻ tai to mặt lớn kia uy hiếp không thể làm gì khác hơn là đành phải ủy khuất một chút.” Hắn cười hì hì, cảm thấy câu nói của mình rất vui nhộn, căn bản là mặc kệ Hướng Hiểu Đông nghe có hiểu hay không.

Hướng Hiểu Đông thực sự hoàn toàn không hiểu đối phương rút cục muốn nói cái gì?

“Ày... Tôi nói lại một lần nữa cũng được, tên của tôi là Thẩm Chiêu Dương, là bác sĩ của bệnh viện này.” Hắn giúp Hướng Hiểu Đông nâng người dậy, lấy cái gối chèn vào lưng cho cậu.

“Bác sĩ Thẩm.” Hướng Hiểu Đông gật đầu, nhưng cậu không hiểu vì sao lúc này cậu tỉnh rồi anh ta vẫn chưa rời đi.

“Còn nữa, tôi là bạn học cao trung với Hà Húc Đông.”

“Học cao trung? A...” Hướng Hiểu Đông ngẩn người, nói cách khác bọn họ là cùng trường phải không?

“Thế nên tôi cũng biết cậu, lớp hai, mười bảy tuổi, hội trưởng hội học sinh Hướng Hiểu Đông.” Thẩm Chiêu Dương đút hai tay vào túi áo blouse cười tủm tỉm “Nhưng mà không nghĩ cuối cùng cậu nghỉ hè lại đi du học ở nước ngoài.”

“Tôi đi Anh quốc.” Hường Hiểu Đông cười đáp lễ, nói là du học không bằng nói là chạy trốn!

“Nhưng biết Húc Đông nhiều năm rồi, tôi còn không biết hai người quen nhau, hơn nữa ...hình như rất thân thuộc.” Thẩm Chiêu Dương cười cười, giả như vô tình “Các cậu cao trung thì quen nhau phải không?”

“Uhm.” Hường Hiểu Đông trong lòng căng thẳng cúi đầu nhìn mày một lúc mới tiếp “Chúng tôi là...là bạn bè.”

Bạn bè... Cậu chỉ có thể nói như vậy, bởi cậu vô pháp có một vị trí trong lòng Hà Húc Đông.

“Bạn bè sao?” Thẩm Chiêu Dương lôi cái ghế ngồi xuống sát giường bệnh, tay xoa xoa cầm đùa giỡn “Tôi cũng là bạn của anh ta đó, nhưng tôi không nghĩ anh ta vì một người bạn sinh bệnh té xỉu mà nháo nhác ôm đi cấp cứu, còn uy hiếp bác sĩ làm giám hộ.”

Nháo nhác? Hường Hiểu Đông ngây ngẩn cả người, cậu hoàn toàn không thể tưởng tượng Hà Húc Đông đáng vẻ vội vàng như vậy. Có thật là anh ta không? Có phải khi cậu té xỉu là anh ta ôm cậu?

“Sao có khả năng...” Hường Hiểu Đông thì thảo tự hỏi. Trong lòng nhộn nhạo không phân rõ là ngọt ngào hay đau khổ, là mừng hay lo, chỉ biết vì lời nói của Thẩm Chiêu Dương làm tim đập dồn dập.

Thế nhưng Húc Đông dính hôn...Chính là dính hôn đó! Cậu vốn tưởng là Hoàng Thụy Trinh nói chỉ là để cảnh cáo mình nhưng khi cậu thấy Húc Đông gật đầu thừa nhận trong nháy mắt, tia hy vọng cuối cùng vụt tắt.

Ai nha nha, xem ra Hường Hiểu Đông này hoàn toàn không hiểu cậu ta có bao nhiêu ảnh hưởng đến Hà Húc Đông! Thẩm Chiêu Dương trong lòng suy nghĩ. Nhưng mà, Húc Đông cũng sai đi, suốt ngày bày ra cái hình dạng lạnh lùng như băng tuyết, ai biết anh ta suy nghĩ cái gì! Hừ...cậu ta biết làm sao cơ chứ.

“Này, bệnh viện cấm hút thuốc nhé.”

Thẩm Chiêu Dương vừa ra khỏi phòng bệnh liền thấy Hà Húc Đông đang dựa lưng lên tường hút thuốc, trầm tư.

“Sao lại ra ngoài?” Hà Húc Đông nhàn nhạt liếc nhìn, không hề có ý định dập thuốc.

“Cậu về lúc nào?” Thẩm Chiêu Dương dù sao cũng quá quen với thái độ của Hà Húc Đông, có nói cũng vô dụng, cậu ta nhất định không làm.

“Không lâu.” Hấn không muốn nói nhiều, nhìn qua làn khói thuốc uốn lượn tới bức tường trắng toát của bệnh viện, ánh mắt âm trầm.

“Sao không đi vào?” Thảm Chiêu Dương hất cằm về phía cửa phòng bệnh, “Cậu ta tỉnh rồi, cũng có thể xuất viện ngay.”

“Tôi muốn yên tĩnh một chút.”

“Yên tĩnh?” Thảm Chiêu Dương nhìn khuôn mặt luôn lạnh lùng của đối phương, cậu ta thoát nhìn đâu có gì khác? “Cậu vừa làm cái gì sao?”

Hà Húc Đông liếc mắt một cái trầm ngâm tựa hồ như đang nghĩ ngợi có nên nói ra hay không.

“Tôi vừa...” Hấn hừ nhẹ một tiếng, tay phải cầm điều thuốc giơ lên, trên mặt nở nụ cười lạnh lùng. “Thiếu chút nữa dùng bàn tay này giết chết một người.”

Giết người? Oa oa! Thảm Chiêu Dương trở mắt nhìn.

“Chỉ cần thêm một phút nữa thôi, cô ta nhất định sẽ chết.” Hấn nhàn nhạt cười, tựa như đang nói về việc bóp chết một con kiến bé nhỏ, không hề có cảm giác gì.

“Sau đó sao?” Thảm Chiêu Dương đứng ngây nửa ngày mới thốt một câu. Hà Húc Đông thật sự có thể là kẻ máu lạnh cái gì cũng dám làm nhưng cậu ta nói thiếu chút nữa, đồng nghĩa với việc đối phương vẫn còn sống.

“Cái gì sau đó?”

“Cậu buông tha đối phương, vì sao? Không phải là do mềm lòng sợ bị buộc tội giết người chứ?”

“Mềm lòng...” Giống như nghe được một vấn đề rất buồn cười, Hà Húc Đông khẽ hừ một tiếng “Cậu cho rằng có khả năng sao?”

Thảm Chiêu Dương lắc đầu. Mềm lòng...có thể Hà Húc Đông đối với người đang nằm trong kia như vậy nhưng những người khác tuyệt đối không thể.

Hà Húc Đông dập tắt cây thuốc, đứng thẳng người dậy “Tôi chỉ không thích việc không khống chế được tâm tình.”

“Cậu cũng có lúc không khống chế được sao?” Thực sự là ngạc nhiên.

“Cho đến nay mới có vài lần.”

Hà Húc Đông cười như không nhìn Thẩm Chiêu Dương khiến cậu ta nhăn mày lại tự hỏi không hiểu vì sao lại bị nhìn như vậy.

“Cậu cho rằng rất buồn cười?” Hà Húc Đông nhẹ nhàng tiếp lời “Cậu đã quên cậu trước đây từng gây nên chuyện gì?”

Không thể nào... “Cậu sẽ không nói tám năm trước là tôi đáng đời không may đụng vào lúc cậu tâm tình không khống chế được mới dẫn tới chuyện đó?” Thẩm Chiêu Dương chỉ vào mũi mình, hẳn thực sự là xui đến cực điểm rồi, nhiều người như vậy lại chọn Hà Húc Đông để chọc, khiến cho bản thân nằm viện nửa tháng, cộng thêm tinh dương một tháng. May mà nghỉ hè nếu không xác định là sẽ bị lưu ban.

Nghỉ hè ...Chờ một chút!

“Này!” Thẩm Chiêu Dương rụt rè chỉ chỉ cánh cửa phòng bệnh, khẩu khí xấu xa “Cậu không phải bởi vì người đang nằm trong kia mà tâm tình không khống chế được chứ?”

“Cậu là người rất hiểu biết.” Hà Húc Đông không trả lời, chỉ buông ra một câu tán dương “Nhưng lại quá thích xen miệng vào việc của người khác.”

Hừ! Nói Thẩm Chiêu Dương này xen miệng vào? Quên đi, dù sao hẳn cũng chính là người như vậy, thế thì làm sao chứ.

Thẩm Chiêu Dương cảm giận trừng mắt nhìn đối phương, sớm biết thế đã không giúp đỡ hẳn, đáng đời, cứ để động vật máu lạnh kia cả đời không ai thèm để ý là hay nhất.

“Cậu có thể đi.” Hà Húc Đông đi qua Thẩm Chiêu Dương mở cửa phòng.

“Chờ một chút.” Thẩm Chiêu Dương giữ cánh cửa lại “Tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Hà Húc Đông nhìn kẻ đứng trước mặt, tựa hồ có chút nhượng bộ, ngừng đẩy cửa tiếp.

“Đối với cậu mà nói, Hương Hiểu Đông là gì của cậu?” Thẩm Chiêu Dương biết chính mình đã vượt qua ranh giới nhưng hẳn không thể không hỏi, không chỉ vì người nằm phòng bệnh kia mà còn vì Hà Húc Đông.

Nhưng Hà Húc Đông sẽ cho hẳn đáp án sao?

“Tôi nói rồi, cậu thực sự thích xen vào chuyện của người khác.” Nói xong hẳn đẩy tay của Thẩm Chiêu Dương khỏi cánh cửa thẳng đi vào phòng bệnh.

Thẩm Chiêu Dương bất đắc dĩ nhìn cánh cửa đóng lại, xoay người rời đi.

“Cậu có bao giờ nghĩ tới địa vị của cậu trong lòng Hà Húc Đông?”

Địa vị? Cậu có địa vị sao? Bị mua để lên giường? Cậu chỉ biết cậu không phải thân nhân, bạn bè, càng không phải người yêu của anh ta... Cái gì cũng không phải.

“Cậu có bao giờ nghĩ tới sự tồn tại đặc biệt của mình trong lòng Hà Húc Đông?”

“Tồn tại đặc biệt?” Hướng Hiểu Đông thì thảo tự hỏi. Cậu có sao? Thật có sao?

Cậu không biết, thật sự không biết. Ngoại trừ tình cảm mãnh liệt khi lên giường, cậu vô pháp cảm thụ được tình cảm của Húc Đông, chỉ khi thân thể chặt chẽ kết hợp cậu mới có thể cảm thấy một tia tình cảm.

Thế nhưng cậu biết đó chỉ là do mình tưởng tượng.

“Cậu ta để một người chen vào cuộc sống của mình, điều đó đã thể hiện sự tồn tại của cậu có ý nghĩa đặc biệt.”

Ý nghĩa đặc biệt? Trong lòng bất chợt xao động.

Cậu không hiểu... Đây có nghĩa là anh ta yêu cậu sao? Húc Đông yêu cậu sao? Vì một câu nói mà tim Hướng Hiểu Đông nhảy nhót loạn xạ.

Cậu là đặc biệt với anh ta? Hà Húc Đông ngang ngược yêu cầu cậu, nắm trong tay cuộc sống của cậu, đây là anh ta quan tâm, là yêu thương cậu sao? Thế nên anh ta vì cậu phản kháng, mà tức giận, vì cậu sinh bệnh mà lo lắng?

Thế nhưng, vì sao Húc Đông lại dùng phương thức ‘mua’ để có cậu? Vì sao không nói cho cậu biết cậu có vị trí? Sao lại phải dẫn dắt cậu như thế?

Vì sao tám năm vẫn lạnh lùng với cậu? Vì sao muốn cậu không yêu anh ta? Hướng Hiểu Đông thực sự vô pháp lý giải.

Hà Húc Đông không nói dối, cậu hiểu. Thế nên khi anh ta nói không yêu cậu thì chính là anh ta thực sự không yêu cậu.

Thế nhưng vì sao Thẩm Chiêu Dương lại nói như vậy? Hình như... Hình như Húc Đông yêu cậu, chỉ là anh ta không nói mà thôi.

Húc Đông thương cậu sao? Anh ta thật sự yêu cậu sao? Không, Hướng Hiểu Đông, mày phải nhớ kỹ không thể mơ tưởng xa xôi, càng mơ cao tổn thương phải gánh chịu càng lớn. Nếu anh ta thực sự yêu mày sẽ không đối đãi với mày như thế cũng sẽ không cùng người khác đánh hôn ...Cuối cùng anh ta cũng sẽ không ở bên cạnh mày! Hướng Hiểu Đông đau lòng tự nhắc nhở chính mình.

Thế nên cứ như thế này cũng tốt rồi, cứ như vậy cho đến lúc chia tay, cậu không muốn hỏi anh ta có yêu thương cậu không, quan tâm hay không, cứ để cậu một mình chìm đắm trong hạnh phúc huyền hoặc, có thể yêu anh ta, có thể ở bên cạnh Hà Húc Đông là tốt rồi.

Hướng Hiểu Đông nhắm mắt nằm xuống giường, đột nhiên một bàn tay đặt lên trán cậu sau đó hôn lên môi cậu. Không cần mở mắt Hướng Hiểu Đông biết người hôn cậu chính là Hà Húc Đông.

Hướng Hiểu Đông vươn tay ôm lấy cổ đối phương, đáp lại bằng nụ hôn nồng nhiệt.

“Húc Đông...” Khi đôi môi rời nhau, Hướng Hiểu Đông mở mắt nhìn khuôn mặt người đàn ông đối diện gần kề, khẽ thở dài. Ai có thể nói cho cậu biết cách để không yêu anh ta? Ai có thể?

Hà Húc Đông chăm chú nhìn Hướng Hiểu Đông, không nói gì chỉ im lặng nhìn người vừa mới vì hôn mà môi đỏ ửng, nghiêng người liếm lên môi đối phương, một lần lại một lần khẽ cắn.

“Húc Đông... Không nên như vậy... Buồn...”

Hướng Hiểu Đông trên môi vì cảm giác ngứa ngứa khó chịu từ chối lại bị Hà Húc Đông cưỡng chế áp trên giường, khóa tay cậu lại. Hắn nhú mày, ánh mắt phức tạp nhìn Hướng Hiểu Đông, trong đầu nhớ tới chuyện nói lúc nãy với Thẩm Chiêu Dương.

Hướng Hiểu Đông là gì của hắn? Hắn yên lặng nhìn người dưới thân, trong lòng nổi lên một tia phiền muộn.

“Húc Đông?” Bỗng nhiên phát hiện đối phương có điểm kỳ quái, Hướng Hiểu Đông nhẹ giọng gọi, tay xoa xoa nếp nhăn trên vùng lông mày của Hà Húc Đông.

Hà Húc Đông một tay chế trụ tay Hướng Hiểu Đông, môi lại một lần nữa cuồng bạo tàn sát bờ môi, dùng lưỡi khiêu khích bắt Hướng Hiểu Đông mở miệng.

“Cởi áo cho tôi.” Hà Húc Đông ghé vào lỗ tai Hướng Hiểu Đông ra lệnh, đôi môi nóng bỏng cũng lướt xuống cổ, hàm trụ vành tai, một tay tham nhập qua lớp quần áo mỏng, chạm đến phần da thịt bởi vì những cái hôn mà phát nhiệt.

“Húc Đông... Nơi này là bệnh viện...” Hướng Hiểu Đông lẩm bẩm nhưng không dùng lực phản kháng, cậu biết thân thể đã bị huấn luyện thành quen với những va chạm, chỉ có người đàn ông này mới có thể khiến cậu dấy lên dục vọng.

Cả thể xác và tinh thần đều khát cầu một người, một người tên Hà Húc Đông!

“Tôi muốn cậu.” Hắn như trước bá đạo ra lệnh một câu ngắn gọn, bàn tay lần lên trước ngực Hướng Hiểu Đông vỗ về trêu đùa.

Hướng Hiểu Đông run rẩy, thuận theo mệnh lệnh mà cởi bỏ quần áo, song song cũng cởi bỏ áo khoác của Hà Húc Đông, run run mở nút áo sơ mi cùng quần để cho phần thân thể to lớn hiện ra trước mặt.

Trên giường bệnh viện ga trắng toát, hai người lỏa lồ da thịt thân cận, ấm áp khiến người ta run rẩy.

“Húc Đông...Húc Đông...!” Tình cảm mãnh liệt khiến Hướng Hiểu Đông kêu tên người cướp đi cả thể xác lẫn tinh thần cậu, cho đến khi cả người mềm nhũn, xụi lơ.

Nặng nề chìm vào giấc ngủ lại tựa hồ nghe bên tai tiếng của Hà Húc Đông.

“Tôi không biết là vì cái gì...” Thanh âm cực nhỏ cực nhẹ “Tôi chỉ biết là tôi muốn cậu, Hiểu Đông.”

Tôi chỉ biết là tôi muốn cậu, Hiểu Đông.

Hướng Hiểu Đông tim đập mạnh, hơi thở hỗn loạn.

Muốn? Vì sao anh ta lại nói những lời này? Muốn, không phải anh ta luôn luôn nói như vậy sao? Thế nhưng ngày đó, tựa như có chút đặc biệt. Húc Đông nói không biết vì sao khiến cậu cảm giác khác biệt.

“Hiểu Đông?”

Hướng Hiểu Đông hoàn hồn, áy náy nhìn mẹ.

“Xin lỗi mẹ, con...” Cậu không biết làm thế nào để giải thích sự lơ đãng của mình.

“Có phải thân thể còn khó chịu không? Phải xin phép nghỉ thêm vài ngày nữa mới phải.”

“Không cần, không sao đâu mẹ.” Hường Hiểu Đông cúi đầu chăm chỉ ăn cơm.

Ngày thứ hai xuất viện vừa vặn là thứ sáu, Hường Hiểu Đông trở về nhà ăn cơm chiều, cũng theo lời cha mẹ dặn mấy hôm trước, hơn nữa chính là để lợi dụng chuyện thân thể chưa khỏe hẳn khiến cha mẹ không đành lòng chất vấn thêm về việc cự tuyệt Hứa Di Quyên.

“Anh, em muốn hỏi anh.” Hường Hiểu Thu chần chờ nửa ngày mới mở miệng “Em có trúng tuyển không?”

Hường Hiểu Đông ngẩn ra “Cái đó ...Anh không rõ lắm, người bên bộ phận nhân sự chưa nói cho anh biết.”

Vài ngày nay trong đầu Hường Hiểu Đông chỉ toàn chuyện xoay quanh Hà Húc Đông, chuyện tình cảm mờ mịt lại giống như có tia sáng, càng nghĩ càng muốn loạn, căn bản vô pháp để ý đến công việc, tâm tình bất định, cậu làm sao có thời giờ nhớ đến chuyện của Hiểu Thu?

Được rồi, Hiểu Thu còn chưa biết chuyện Hà Húc Đông đính hôn, nhìn vào mắt em gái, bản thân Hường Hiểu Đông cũng không biết phải nói thế nào mới tốt.

Cậu kinh ngạc phát hiện mình vẫn có thể bình tĩnh suy nghĩ, có lẽ là chết lặng. Hay chính bản thân đã tận lực bỏ qua chuyện đem đến đau lòng kia.

“Hiểu Đông, lưu ý em gái con một chút, mấy ngày nay nó cứ đứng ngồi không yên chờ thông báo.” Mẹ mỉm cười nhìn con gái, bà làm sao không biết tâm sự của nó chứ.

“Dạ.” Thấy ý cười trong mắt cha mẹ, mong muốn thúc đẩy chuyện tốt, Hường Hiểu Đông cúi thấp đầu, lộ ra một nụ cười nhàn nhạt, tự giấu.

Một câu chuyện thật buồn cười, rõ ràng trong lòng cha mẹ lại là nam tình nhân của con trai, vậy mà cha mẹ vẫn dùng mọi biện pháp để tác hợp! Buồn cười, trong chốc lát, Hường Hiểu Đông thậm chí có chút oán hận sự vô tâm của người nhà.

“Ta thấy Húc Đông đối với Hiểu Thu cũng không tệ! Xem ra rất thích hợp.” Cha mỉm cười phụ đạo.

“Cha...” Hường Hiểu Thu má phớt hồng, khẽ xấu hổ kêu cha khiến cha mẹ cười ha ha.

Nhìn em gái lộ ra vẻ nũng nịu xinh đẹp, Hường Hiểu Đông không khỏi giật mình sững sờ. So với em gái quả thật bất đồng, cậu mất đi quyền lợi được quang minh chính đại đứng bên người cậu yêu, cậu vô pháp có được sự hậu thuẫn như Hiểu Thu... để được ở bên cạnh Hà Húc Đông suốt đời.

“Hiểu Đông, con có nghe Húc Đông nói gì không?” Cha đột nhiên hỏi.

Hướng Hiểu Đông nắm chặt tay cứng đờ.

Đừng nói những điều này nữa! Trong lòng Hướng Hiểu Đông hò hét, xung động khiến cậu muốn nói cho cha mẹ và Hiểu Thu chuyện Hà Húc Đông đã đính hôn, cậu muốn, muốn cho đáng tươi cười trên mặt họ biến mất.

Hướng Hiểu Đông kinh hãi phát hiện ý nghĩ của chính mình, sao cậu có thể, có thể tổn thương người nhà của mình.

“Không có.” Hít sâu một hơi mới trả lời.

“Lần sau mời Húc Đông tới ăn cơm đi. Cha xem nó cũng không có nhiều thời gian rảnh lắm, dù sao các con cũng ở cùng một chỗ, mời nó đến ăn một bữa cơm chắc không có vấn đề gì.” Cha tiếp tục câu chuyện không chú ý tới đau đớn sâu sắc trong ánh mắt con trai.

“Con biết rồi.” Hướng Hiểu Đông âm thầm cắn răng.”Con sẽ nói với anh ta.”

Vì sao cậu phải ở chỗ này giả vờ hưởng thụ cuộc sống gia đình ấm áp? Vì sao cậu phải nghe cha mẹ muốn cậu giúp em gái đến gần với người đàn ông của cậu, còn phải nở nụ cười? Hướng Hiểu Đông đến hít thở cũng khó khăn.

Hướng Hiểu Đông à, Hướng Hiểu Đông, đây đều là lỗi của mày. Bởi chính mày đã chọn tình yêu mà say đắm, hơn nữa còn là tình yêu cấm kỵ.

“Mày làm cái gì thế? Sao lại nói từ chối hôn ước với Hoàng gia?” Ông già không ngừng đập tay vào xe lăn gào thét, cuối cùng tức giận lấy tay chỉ thẳng mặt người đang nhàn nhã ngồi trên sofa.

Hai ngày trước ông sốt ruột từ Australia bay về Đài Loan để muốn chính mình hỏi đứa con trai này đến tột cùng là đã có chuyện gì xảy ra.

“Có quan hệ gì? Dù sao ông cũng rất nhanh sẽ tìm được cô con dâu khác thay thế.” Hà Húc Đông cười cười tuyệt không có chút e sợ.

Người trước mắt hẳn chỉ là phô trương thanh thế, là cọp giấy giường vuốt, từ lâu đã không thể uy hiếp nhưng vẫn vô tri ngây thơ mà vênh mặt hất hàm sai khiến.

“Mày quả thực làm ta tức chết.” Hà Vĩ Tuấn phẫn nộ đập tay vào thành ghế.

Hà Húc Đông lạnh mặt nhìn cô hộ sĩ xinh đẹp đến cạnh cha chần an ông ta, hỏi cũng không hỏi một câu đem theo cả hộ sĩ đến nơi ở của hắn, nếu không phải thời cơ chưa chín mùi hắn đã sớm giở mặt.

“Ngày mai mày theo ta đến Hoàng gia xin lỗi.” Ông già phần nộ thở dốc “Nói vài câu có ích an ủi Hoàng tiểu thư nghe chưa?”

“Tùy ông.” Hắn thờ ơ trả lời, đôi mắt lại ngược nhìn lên đồng hồ xem thời gian.

“Mày!”

Đứa con trai này càng ngày càng khó khổng chế, Hà Vĩ Tuấn rất lo lắng, có phải ông đã nuôi dưỡng nên một đối thủ của chính mình. Thế nhưng dù sao nó cũng là huyết mạch duy nhất của Hà gia.

Huyết mạch ...Đúng! Ông phải vì duy trì hương hỏa mà chịu đựng.

“Dù thế nào đi nữa mày cũng phải cưới vợ, vì hương hỏa của họ Hà này.”

“Nếu nói xong rồi, ông có thể trở về.”

“Đây là thái độ với cha mày sao?” Quả thật bị chọc giận đến cực điểm.

Hà Húc Đông đang định mở miệng nói thì cửa lớn mở ra.

Hướng Hiểu Đông vừa vào cửa đã bị hai người lạ mặt cao to vạm vỡ ngăn cản, nếu không phải từ cửa đã sớm nhìn thấy Hà Húc Đông, cậu có thể cho rằng hai người đó là kẻ cướp hoặc trộm mà phản kháng.

“Bỏ đi.” Giọng nói của Hà Húc Đông đằng sau hai người kia truyền đến, chờ họ dẹp sang hai bên hắn kéo cổ tay Hướng Hiểu Đông thấp giọng “Đi vào bên trong.”

“Húc Đông.” Hướng Hiểu Đông hoàn toàn không rõ tình huống, chỉ cảm thấy cổ tay bị Hà Húc Đông cầm phát đau.

“Đứng lại.” Một giọng nói già nua từ phòng khách vang lên, Hướng Hiểu Đông khẽ ngoái về hướng phát ra âm thanh.

Xe đẩy, còn có, cái loại khí thế này, thần thái này, chắc hẳn là cha của Hà Húc Đông. Hướng Hiểu Đông quay đầu nhìn về Hà Húc Đông thấy ánh mắt anh ta u ám thâm sâu, môi nhếch lên, thể hiện bộ dạng bất chấp.

Hộ sĩ của Hà Vĩ Tuấn đẩy xe hướng tới, ông ngẩng đầu nhìn người đứng trước mặt, ánh mắt nổi lên một tia khinh thường.

Hướng Hiểu Đông rùng mình, cha của Hà Húc Đông sao lại tới nơi này? Chẳng lẽ bởi vì ...

“Mày chơi đàn bà chưa đủ còn chơi cả đàn ông sao.”

Thanh âm không lớn không nhỏ, nhưng sự khinh khi trong giọng nói đủ đâm bị thương Hướng Hiểu Đông, sắc mặt cậu tái nhợt, trong lòng nhất thời tràn đầy bất mãn, nhục nhã.

“Tốt nhất ông đừng động vào cậu ấy.” Hà Húc Đông lạnh giọng.

“Hừ. Mày coi trọng nó như vậy sao?”

“Đồ vật của tôi người khác không được động vào cho dù là ông cũng vậy, cha thân yêu ạ.”

Đồ vật? Hướng Hiểu Đông khiếp sợ nhìn về phía Hà Húc Đông.

“Thật sao?” Hà Vĩ Tuấn nhíu mắt nhìn con trai, trong lòng đã có suy tính.

Hà Húc Đông không thèm liếc mắt nhìn cha, hần chắc chắn lúc này ông ta đang suy tính để đả thương hần hơn nữa tuyệt đối sẽ nhằm vào người trong lòng hần hiện tại.

Xem ra hần phải nhanh chân hơn.

Không thể hạ thủ lưu tình...trong lòng khẽ cười nhạt. *Cha à, là ông tự chặt đứt con đường của mình.*

“Chúng ta đi.” Hà Vĩ Tuấn khoát tay ra lệnh cho hộ sĩ đẩy xe ra cửa. Trước khi rời đi ông quay đầu nhìn về phía Hướng Hiểu Đông hừ một tiếng khinh thường.

6. Chúc Vân - Quyển 1 - Chương 5

Hà Vĩ Tuấn đi rồi, bên trong lại khôi phục sự im ắng.

Hướng Hiểu Đông lặng lẽ nhìn cánh cửa đóng lại, xoay người muốn bước vào phía trong lại quên cổ tay vẫn bị Hà Húc Đông nắm lấy.

“Húc Đông... uông, tôi muốn nghỉ ngơi.” Cậu khẽ giãy dụa, Hà Húc Đông buông ra nhưng khi Hường Hiểu Đông ngẩng đầu nhìn phát hiện anh ta đang nhìn mình, trong ánh mắt mơ hồ có lửa giận.

Anh ta lại tức giận? Vì sao?

“Húc Đông, anh...” Lời còn chưa nói dứt đã bị Hà Húc Đông kéo tay đi.

Hắn đập cửa phòng đẩy Hường Hiểu Đông ngã lên giường, Hường Hiểu Đông mờ mịt trừng mắt khôi phục bình tĩnh, xoa xoa cổ tay bị đau.

Hà Húc Đông không nói một lời yên lặng theo dõi, vừa bỏ đi áo khoác vừa tiến lại bên giường ngồi xuống, Hường Hiểu Đông không tự chủ lùi về phía sau nhưng bị Hà Húc Đông hai tay chặn ở hai bên, thuận thế hôn môi đem cậu kéo trở về giường.

“Húc Đông, anh...Ồ...”

Hắn không ngừng cố sức hút lấy môi lưỡi Hường Hiểu Đông, giống như phát tiết tức giận nghiêm phạt hôn cậu.

“Hô... Uhm... Húc Đông... Đừng.” Hường Hiểu Đông bị hôn đến phát đau, cậu bắt đầu khước từ người áp trên mình.

Hà Húc Đông một hồi mới buông ra, khi Hường Hiểu Đông không ngừng thở dốc hắn lại ngậm lấy môi dưới của cậu liếm láp. Hai tay hắn cởi áo của Hường Hiểu Đông, nửa người trên của cậu lỏa lồ dưới ánh đèn mờ tựa như phát sáng, tản ra vẻ mê hoặc.

“A!” Hường Hiểu Đông có chút kinh hoàng kêu lớn, bên tai nghe được tiếng khuy quần rơi xuống sàn nhà vang lên âm thanh, còn chưa kịp phản ứng hai tay đã bị Hà Húc Đông kèm giữ trên đỉnh đầu. Hắn lần thứ hai cưỡng hôn Hường Hiểu Đông, che đi âm thanh kháng nghị cuối cùng, sau mới buông tay một đường hôn xuống cổ, khẽ cắn nụ hoa trước ngực Hường Hiểu Đông.

“A... Ừ...” Hường Hiểu Đông run rẩy thở hổn hển, đầu ngực không ngừng bị bàn tay kia vuốt ve kích thích, hơn nữa bị hôn liên tục khiến nhiệt độ cơ thể lên cao, dục vọng chậm rãi chiến thắng lý trí, cậu không tự chủ thả lỏng thân thể đáp lại.

Hà Húc Đông buông tay đang chế trụ Hường Hiểu Đông ra, chuyển sang nụ hoa bên cạnh, Hường Hiểu Đông lần thứ hai rung động, hai tay chủ động ôm lấy cổ Hà Húc Đông kéo lên hôn sâu. Lưỡi cùng lưỡi kịch liệt giao triển, hơi nóng phả lên mặt, bọn họ không ngừng tìm kiếm hơi thở của nhau cho đến khi đối phương gần như không thở được.

Hà Húc Đông bắt đầu dùng răng khẽ cắn cắn Hường Hiểu Đông, đầu lưỡi một đường kéo xuống vừa liếm vừa cắn cổ họng cậu.

“Ai... Uhm...” Da thịt nơi bị Hà Húc Đông cắn hơi đau đớn, đầu lưỡi ẩm áp lại liếm qua, mềm mại đem đến cảm giác tê dại từ cổ lên tai, Hướng Hiểu Đông thấp giọng rên rỉ tiếp nhận hô hấp đầy nhiệt khí bên tai.

Môi Hà Húc Đông ngậm lấy vành tai thì dừng lại, thấp giọng nói gì đó nhưng mơ hồ không rõ, Hướng Hiểu Đông vì thế mà nghe không được, chỉ cảm thấy người bên trên động tác nhẹ nhàng chậm chạp đi xuống dưới.

Hướng Hiểu Đông hoàn toàn rơi vào mờ mịt, Hà Húc Đông đã xả hạ dây lưng của cậu, kéo khóa giải thoát cho dục vọng khỏi quần áo vướng víu.

“A... Ha...” Hà Húc Đông không ngừng khiêu khích hạ thể của Hướng Hiểu Đông, thân thể cậu như bị lửa nóng thiêu đốt phát sinh tiếng rên rỉ.

Khi Hướng Hiểu Đông thấp giọng rên rỉ, Hà Húc Đông đột nhiên mở bung hai chân cậu một đường tiến nhập.

“A...Húc Đông...Húc Đông...” Hướng Hiểu Đông không ngừng kêu tên hấn, cậu ôm chặt lưng Hà Húc Đông, đầu tựa vào vai hấn đang đưa. Bọn họ không có một giây phút nào chuẩn bị, Hà Húc Đông thật sâu tiến nhập. Hấn bỏ ngoài tai tiếng kêu của Hướng Hiểu Đông mỗi lần đẩy tới, phóng túng hưởng thụ cảm giác cùng độ ẩm cơ thể.

Khóe mắt Hướng Hiểu Đông tràn ra một giọt lệ, phân không rõ là bởi tình dục mãnh liệt hay bởi chính cậu ngày càng trầm luân.

Sáng sớm, ánh nắng nhạt chậm rãi tiến vào trong phòng, mùi vị hoan ái tỏa trong không khí, quần áo, đồ dùng mất trật tự rơi rớt xung quanh giường.

Hướng Hiểu Đông xụi lơ nằm trong lòng Hà Húc Đông, trên da thịt cậu đầy dấu vết hoan ái, chứng minh cả một đêm không ngừng bị hôn cắn.

Cậu nhắm mắt lại khe hít thở, cả đêm triền miên lấy đi sức lực của cậu, Hướng Hiểu Đông rất muốn ngủ nhưng cả đêm Hà Húc Đông không ngừng khơi mào dục vọng, cậu nhắm mắt lại chưa được một giờ thân thể đã bị đẩy lên dục vọng mà tỉnh táo lại, đến cuối cùng cậu căn bản là tùy ý Hà Húc Đông chi phối, ngay cả một tia khí lực chống lại cũng không có.

Hiện tại là mấy giờ? Hình như trời đã sáng rồi. Hướng Hiểu Đông mờ mịt chuyển mình trong lòng Hà Húc Đông, không muốn mở mắt nhìn đồng hồ, cậu nghĩ muốn ngủ.

“Húc Đông... Tôi mệt mỏi quá... A...” Mí mắt cậu díp lại, nhỏ giọng cầu xin.

“Từ bỏ...A ...Húc Đông... Uhm...” Thân thể Hương Hiểu Đông mềm mại dựa trên người Hà Húc Đông, theo nhịp đong đưa của anh ta mà phát sinh tiếng được tiếng mất, thanh âm ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại tiếng rên rỉ trong mũi.

Cho dù tâm tư trống rỗng, nhưng thân thể thân mật ma sát tiếp xúc khiến cậu vui vẻ, thế nên hai người một lần nữa lại chìm trong dục vọng.

Chỉ đến khi Hương Hiểu Đông nghĩ rằng mình sắp ngất xỉu, Hà Húc Đông mới ngừng một đêm tình cảm mãnh liệt, cậu ngâm khẽ một tiếng ngã vào trong cánh tay Hà Húc Đông, sau đó tùy ý để anh ta chà lau hạ thân, kéo chăn đắp cho Hương Hiểu Đông nằm ngủ.

Hương Hiểu Đông nằm trên gối than nhẹ một tiếng lập tức nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Hà Húc Đông kéo chăn che khuất nửa người dưới, nằm nghiêng mình nhìn chăm chú vào người đang ngủ say, hắn đưa tay xoa xoa khuôn mặt cùng đôi môi vẫn còn đang sưng đỏ, trong lúc ngủ mơ Hương Hiểu Đông lằm bằm gì đó, vô thức tự nhiên cúi mặt hướng về phía tay hắn.

Ánh mắt Hà Húc Đông âm trầm, hắn nhắm mày nhìn khuôn mặt điềm tĩnh say giấc, phút chốc bỏ tay ra. Hương Hiểu Đông lập tức khe khẽ kháng nghị, sau lại yên ngủ.

Từ hôm Hương Hiểu Đông phát sốt nóng rực nằm trong tay hắn, tâm tình hắn thường trở nên nóng nảy khó kiềm chế. Loại cảm giác này tối hôm qua trước khi đi nhìn thấy ánh mắt của cha hắn nhìn Hương Hiểu Đông lại càng thêm rõ nét. Đây là làm sao? Hắn không muốn miệt mài theo đuổi, hết lần này đến lần khác khắc chế cảm giác khó hiểu ấy cho đến vừa rồi.

Cha hắn định làm cái gì kỳ thực không khó suy đoán, ông ta chắc chắn sẽ sử dụng phương pháp trực tiếp hữu dụng nhất là tìm cha mẹ Hương Hiểu Đông, đó là điều cậu ta quan tâm nhất. Hà Húc Đông gạt mấy sợi tóc vương trên trán Hương Hiểu Đông, đặt một nụ hôn lên đó, kéo cậu vào trong lòng mình nằm xuống. Hương Hiểu Đông khẽ cựa quậy, nỉ non than khẽ một tiếng rồi lại tìm một tư thế dễ chịu nằm trong lòng Hà Húc Đông ngủ.

“Tôi đã nói rồi, thứ gì của tôi tuyệt đối không cho phép người khác động vào, cho dù là ông cũng thế, cha yêu quý ạ.” Hắn nhẹ giọng nói, kèm theo nụ cười tàn khốc. Hiện tại cứ để ông ta tự cho mình là đang nắm được cục diện trong tay, như vậy khi thấy được kết quả ông ta sẽ càng biết mình sai lầm như thế nào.

Hắn vốn có dự định công bố sớm đáp án nhưng cha hắn tựa hồ vẫn không nhận ra. Một ngày Hà Húc Đông hất ra tay ông ta sẽ biết hối hận là như thế nào!

Hương Hiểu Đông an ổn nằm trong lòng Hà Húc Đông say ngủ, không hề biết mình sắp đối mặt với cơn lốc tàn khốc của hiện thực.

Người trên giường đang chìm trong mộng đẹp, chuông cửa lại đột nhiên vang lên.

Hà Húc Đông mở mắt, nhìn người đang ngủ trong lòng sau đó hơi nhú mày. Là ai tới lúc này? Tuy đã gần đến trưa nhưng hẳn trước giờ rất ít khi có khách tới.

Hướng Hiểu Đông khẽ cựa quậy, tựa như không nghe thấy tiếng chuông mà tiếp tục mộng đẹp, cậu đang ngủ bởi vì cảm thấy Hà Húc Đông động đậy nên cũng ôm chặt cựa mình theo.

Chuông cửa lần thứ hai ngân dài, Hướng Hiểu Đông khẽ kêu một tiếng, mí mắt hơi động muốn mở ra. Hà Húc Đông nhẹ đặt tay lên mắt Hướng Hiểu Đông “Cứ ngủ đi, tôi đi xem.”

Hướng Hiểu Đông ậm ừ không rõ tiếng tiếp tục nhắm mắt ngủ để Hà Húc Đông tùy ý kéo chăn đắp lên người rồi mới rời giường.

Mặc quần áo giản đơn, Hà Húc Đông cầm lên áo chemise rơi dưới đất chân trần mở cửa. Nhưng ngoài cửa lớn, người chưa được đồng ý đã tiến vào, Hà Húc Đông cau mày, lúc này mới nhớ tới qua căn bản chưa khóa cửa.

Cửa nhà mở rộng, đứng ở đó là em gái bảo bối của Hướng Hiểu Đông – Hướng Hiểu Thu.

“Anh Hà... Em đến tìm anh em.” Hướng Hiểu Thu lí nhí mở miệng, giọng nói khẽ run. Viên mắt cô ửng đỏ, hiển nhiên là vừa mới khóc.

“Cậu ấy còn đang ngủ”. Hà Húc Đông đạm nhiên trả lời, tiện tay đóng cánh cửa phía sau lưng lại.

“Em có việc tìm anh ấy “. Hướng Hiểu Thu nhìn hẩn, thấp giọng bướng bỉnh.

Hà Húc Đông nhìn bộ dạng Hiểu Thu khác thường lập tức hiểu chuyện gì xảy ra. Miệng hẩn nhếch lên cười nhạt, không nghĩ tới ông già ra tay nhanh như vậy, ông ta khẩn cấp muốn kết thúc nhanh sao?

Hướng Hiểu Thu vẫn chưa chú ý tới vẻ mặt Hà Húc Đông, trong lòng cô lo sợ không yên chỉ một mực muốn có được một đáp án.

“Cha tôi đi tìm các người phải không?” Hà Húc Đông mở miệng, ngữ khí mềm nhẹ hòa hoãn.

Hướng Hiểu Thu chấn động, môi hé mở nhìn Hà Húc Đông. Vì sao anh ấy biết? Lẽ nào ... “Không có khả năng...” Thấp giọng nghi hoặc hỏi “Chuyện đó không phải sự thực chứ ...”

Anh... Anh đang ở đâu? Hướng Hiểu Thu tiến tới phía trước mở cánh cửa phòng của Hướng Hiểu Đông nhưng trên giường không có một bóng người, cô quay đầu lại nhìn về phía Hà Húc Đông, mái tóc mất trật

tự, áo mở cài qua loa phanh ngực, giống như bộ dáng vừa mới rời giường.

Một ý niệm thoáng chạy qua đầu, Hướng Hiểu Thu gắt gao nhìn về cánh cửa sau lưng Hà Húc Đông, mạnh tay đẩy cửa ra, không khỏi giật mình chết lặng một lúc lâu, khóc không ra nước mắt, bám cánh cửa ngã khụy xuống.

Trong phòng tràn ngập mùi mồ hôi, trên mặt đất tứ tán quần áo, đồ đạc... Còn anh trai của cô đang nằm trên giường, giống như đứa trẻ mới sinh ngủ say.

Hướng Hiểu Đông bị tiếng cửa mở đánh thức giật mình tỉnh giấc, cậu mờ mịt chớp mắt nhìn khoảng trống trên giường, hơi ngẩng đầu nhìn thấy Hà Húc Đông đứng cạnh cửa. Hướng Hiểu Đông nhin đau đớn, một mồm nhủ mảy chậm rãi ngồi dậy, cái chăn trên người theo đó mà tuột xuống lộ ra thân thể xích lỏa.

“Húc Đông, là ai ...” Nghi vấn của cậu lập tức được trả lời khi ánh mắt dừng lại trên người đang ngồi ở cửa, hộp một ngụm không khí khiếp sợ kêu “Hiểu Thu?!”

Cậu hoảng loạn kéo chăn che kín người, nhưng trên thân thể lưu lại dấu hôn từ lâu đã rơi vào trong mắt Hiểu Thu.

“Hiểu Thu...” *Nó thấy rồi! Làm sao nó biết! Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?*

Hướng Hiểu Đông trong đầu trống rỗng cứ lặp đi lặp lại những câu hỏi, cậu quay đầu hoảng loạn cầu xin sự giúp đỡ từ người đứng bên cạnh Hiểu Thu.

Nghe Hướng Hiểu Đông gọi tên mình, Hướng Hiểu Thu vốn đang nước mắt nhạt nhòa liền nhìn thẳng về phía anh trai, tròn mắt như bùng cháy, con ngươi chứa đầy hận ý và sự khinh thường.

“Dối trá”. Lạnh lùng.

“Hiểu Thu!” Hướng Hiểu Đông xanh mặt, bị em gái lên án tựa như con dao đâm vào trái tim cậu, không nói nên lời.

“Anh là đồ dối trá, anh lừa tôi...” Hướng Hiểu Thu tựa cửa đứng lên lạnh lùng nhìn anh trai, cô kích động cao giọng “Anh sao có thể như vậy? Tôi là em gái của anh. Anh sao có thể lừa gạt tôi?”

“Không...Anh không phải...” Hướng Hiểu Đông phản bác yếu ớt.

“Khó trách anh không cho tôi tiếp cận anh ấy, khó trách anh trăm phương nghìn kế muốn tôi buông tha anh ấy, căn bản là thủ đoạn của anh. Cái gì là tốt cho tôi, anh chỉ vì nghĩ cho bản thân anh thôi!”

Lời nói căm hận như đạn pháo liên tiếp thốt ra hung hăng đâm vào Hường Hiểu Đông khiến cậu run rẩy đau đớn.

“Hiểu Thu!” Hường Hiểu Đông sợ hãi lên tiếng “Không phải thế, không phải! Anh không có... Anh không phải như em nói, anh...”

“Đừng có gọi tên tôi.” Hường Hiểu Thu gào lên, bị lửa gạt, bị thất tình song song đả kích khiến cô mất đi lý trí “Cái gì không phải? Sự thực xảy ra trước mắt! Tôi sẽ không tin tưởng anh nữa, anh không phải anh trai của tôi, không bao giờ nữa!”

Tuy rằng sớm biết có ngày này thế nhưng những lời nói sắc bén của Hiểu Thu còn hơn ngàn vạn lưỡi dao, bởi vì nó là người thân của cậu, là đứa em gái duy nhất của cậu. Hường Hiểu Đông chịu không nổi bị ánh mắt khinh miệt, lời nói căm hận thốt ra từ nó.

Hường Hiểu Đông cả người vô lực ngã xuống lại được một đôi tay mạnh mẽ đỡ lấy. Ánh mắt vô hồn nhìn thấy người đỡ mình, hốt hoảng mong muốn có thể kháng cự lại nhưng người kia lạnh nhạt đoán không ra suy nghĩ khiến cậu càng thêm bất lực.

Hường Hiểu Thu nhìn cảnh ấy, cô càng không thể ngừng gào thét “Buồn nôn. Các người khiến tôi cảm thấy buồn nôn, ghê tởm! Biến thái!”

Hường Hiểu Đông hít sâu một hơi, sắc mặt càng trắng bệch nắm lấy chân.

Không! Hiểu Thu... Đừng đối xử với anh như vậy, em là em gái của anh, là người quan trọng với anh.

“Đi ra ngoài!” Hà Húc Đông rút cục mở miệng, hắt lạnh lùng nhìn Hường Hiểu Thu hạ lệnh đuổi khách.

Hường Hiểu Thu nhìn ánh mắt Hà Húc Đông mà rung mình. Cô chưa bao giờ nhìn thấy Hà Húc Đông tỏa ra sự giận dữ mãnh liệt như thế, trong lòng tuy cảm thấy sợ nhưng vẫn ngang bướng hất cẳng cậu mạnh khiêu khích đứng tại chỗ.

Hà Húc Đông hừ lạnh một tiếng, khẽ cười.

“Tôi không có thói quen thương hoa tiếc ngọc đâu.” Hắt nhẹ nhàng ôn nhu từng chữ từng chữ nói ra.

Hường Hiểu Thu không khỏi sợ hãi lui về phía sau, người này... Đây là Hà Húc Đông mà cô thích sao? Vì sao anh ấy trở nên đáng sợ, trở nên xa lạ như vậy?

“Không được, Húc Đông.” Hường Hiểu Đông lấy lại tinh thần vội vàng kéo Hà Húc Đông không để cho anh ta thương tổn Hiểu Thu. Nó là đứa em gái duy nhất của cậu, anh ta không được làm đau nó.

Hà Húc Đông quay đầu nhìn về phía Hướng Hiểu Đông, ánh mắt lộ ra một tia khó hiểu, lập tức trở về bộ dạng lạnh lùng.

Hướng Hiểu Thu phần hận nhìn hai người trước mắt, cô không thể tin được mình lại thua bởi một người đàn ông, mà người đó lại chính là anh trai của cô.

“Tôi không muốn nhìn thấy các người nữa.” Hướng Hiểu Thu quay đầu bỏ đi.

“Hiểu Thu!” Hướng Hiểu Đông bắt chắp trên người xích lô, kéo chần đứng dậy đuổi theo. Nhưng thân thể đau đớn bủn rủn khiến cậu vừa chạm xuống đất hai chân đã mềm nhũn suýt nữa té ngã. Hà Húc Đông thấy thế lập tức đưa tay đỡ lấy.

Hướng Hiểu Đông ở trong vòng tay Hà Húc Đông thất thần nhìn ra cửa, một câu cũng không nói nên lời, trong đầu cậu trống rỗng, cái gì cũng đều không thể suy nghĩ.

Hướng Hiểu Đông cuộn mình nằm trên sofa chờ ra.

Ánh mắt cậu nhìn vào khoảng trống trước mặt, cả người lạnh toát.

Hướng Hiểu Thu đi rồi, Hà Húc Đông đem người trong lòng đang ngây dại kéo vào phòng tắm tẩy sạch thân thể, thay quần áo sạch sẽ đưa lên giường, căn dặn cậu ngủ tiếp một chút sau đó mới quay về phòng tắm.

Nhưng Hướng Hiểu Đông không có cách nào nằm trên giường, chỉ cần nghĩ tới chuyện vừa mới phát sinh cậu liền không thể ở trong phòng nữa. Thế nên cậu nặng nề lê bước đi vào phòng khách bò lên sofa nằm cuộn mình.

Hướng Hiểu Đông ôm chặt lấy bờ vai mình, nhớ lại những câu chỉ trích của Hiểu Thu cậu không khỏi cảm thấy chua xót, nước mắt thi nhau rơi xuống. *Hiểu Thu, anh không phải muốn lừa dối em, chỉ là... Em muốn anh nói thế nào? Nói như thế nào đây?*

“A—” Hướng Hiểu Đông hư nhiên than một tiếng, vùi đầu vào trong gối. Vì sao? Vì sao phải nói như vậy với anh? Anh chỉ là một người đàn ông lỡ yêu một người đàn ông mà thôi ...

Hiểu Thu... Hiểu Thu nhất định sẽ nói cho cha mẹ. Với tính cách của họ, hai người sẽ tuyệt đối không thể tiếp thu chuyện con trai là một kẻ đồng tính. Đến lúc đó, cậu phải làm thế nào mới tốt?

Sớm biết chọn con đường này có hậu quả thế nào, dẫu giờ có đổi mặt thì vẫn như trước vô pháp chấp nhận. Hiện thực tàn khốc, cũng không phải cậu chưa từng chuẩn bị tâm lý nhưng cho dù có chuẩn bị thế nào thì khi nghe những lời nói của em gái vẫn đau đớn đến cực điểm.

Hương Hiểu Đông muốn khóc lớn lên nhưng nước mắt lại không chảy ra được. Chỉ có trong lòng từng đợt quặn đau co quắp, giờ cậu mới biết mình không mất đi cảm giác, vẫn hiểu được thế nào là đau lòng.

“Cậu không ở trong phòng?” Một tay đặt lên trên trán Hương Hiểu Đông, Hà Húc Đông nhíu mày ngồi xuống bên cạnh.

“Húc Đông,” Hương Hiểu Đông mờ mịt ngẩng đầu nhìn hắn.

Người trước mặt Hương Hiểu Đông đã hoàn toàn cải biến cậu, cậu cũng không biết rốt cuộc mình nên tiếp tục yêu anh ta hay là nên hận anh ta. Thế nhưng cho dù đã tới bước đường không thể quay lại này rồi, vì sao trong lòng một tia hối hận cũng không có?

Thế giới của cậu từ từ sụp đổ nhưng Hương Hiểu Đông yêu người đàn ông này, người làm cho cậu tan nát cõi lòng.

Cậu vươn tay chủ động hướng về phía Hà Húc Đông, trong lòng Hương Hiểu Đông không chỉ cô độc mà còn bất an, lo sợ không yên ... Trong lúc này cậu chỉ hy vọng có một người ôm mình là tốt rồi.

“Vào phòng ngủ đi.” Hà Húc Đông ôm lấy Hương Hiểu Đông.

Hương Hiểu Đông ở trong lòng Hà Húc Đông cố sức lắc đầu, nhưng tay lại gắt gao ôm ấp, nỗ lực hấp thu nhiệt độ cơ thể đối phương, chỉ ít... Chỉ ít sự ấm áp ấy làm cậu quên đi mình là kẻ có lỗi.

Hà Húc Đông liếc nhìn một cái, đưa Hương Hiểu Đông đặt lại xuống sofa đi vào nhà bếp.

Mất đi sự an ủi từ nhiệt độ cơ thể, Hương Hiểu Đông lần thứ hai ôm chặt lấy thân mình, trở về bộ dáng như trước khi Hà Húc Đông nhìn thấy tựa như đây là phương cách duy nhất để cậu cảm thấy an toàn.

Không biết đã qua bao lâu Hà Húc Đông vỗ nhẹ lên mặt, Hương Hiểu Đông từ trong mơ màng quay trở về một lúc mới phục hồi tinh thần.

“Ăn chút gì đi.”

Một cốc sữa đưa tới trước mặt, Hương Hiểu Đông ngây ngốc đưa tay nhận lấy, kinh ngạc nhìn Hà Húc Đông để mấy miếng bánh mỳ nướng lên bàn sau đó quay về phòng.

Ôn nhu bất ngờ khiến Hương Hiểu Đông cay cay sống mũi, cậu cầm chiếc cốc ấm áp, mắt nhìn theo làn khói bay bay, nước mắt không báo trước mà rơi xuống, tạo thành những vòng trắng rung động.

Húc Đông, tôi có thể cho là anh yêu tôi không? Tôi có thể...có thể coi là anh quan tâm tôi không? Tôi có

thể nghĩ như vậy sao? Hường Hiểu Đông khẽ chớp mắt, nước mắt lần thứ hai rơi xuống.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Hường Hiểu Đông không khỏi bị hoảng sợ vội vàng lau nước mắt.

Lúc này cậu sợ hãi nhìn cánh cửa không dám đứng dậy. Cậu sợ, sợ ngoài cửa kia là cha mẹ cậu, sợ bọn họ sẽ chỉ trích cậu. Cậu không muốn nghe những lời nói tổn thương nữa, không muốn... Hường Hiểu Đông nhắm mắt tuyệt vọng, vì sao cậu không tỉnh táo được? Cậu muốn chạy trốn tất cả, né tránh hiện thực đầy áp lực này.

Chuông cửa lần thứ hai vang lên nhắc nhở Hường Hiểu Đông hiện thực vẫn tồn tại.

Hường Hiểu Đông... Mày có thể đi đâu đây? Mày đã sớm không có khả năng chạy thoát. Một tiếng động lạnh lùng nhắc nhở cậu, Hường Hiểu Đông lộ ra nụ cười tự giễu, đứng dậy ra mở cửa.

Vừa ra tới cửa, người trước mặt đã nổi giận tát cậu một cái.

Tiếng hét kinh hãi, Hường Hiểu Đông bị lực đánh làm cho lui lại vài bước. Cậu cảm thấy cả người choáng váng, một lúc mới biết mình bị ăn tát. Trong cơn mờ mịt, cậu thấy cha đang nổi giận, mẹ đang khóc đến hai mắt nhòe nhoẹt nước lòi kéo cha.

“Cha?” Hường Hiểu Đông ôm mặt kinh ngạc nhìn cha, cậu không dám tin cha lại tát mình. Cho tới nay Hường Hiểu Đông đều là con trai ngoan, từ nhỏ rất ít khi bị trách móc nặng nề, càng đừng nói tới bị đòn.

“Đừng gọi ta.” Cha gạt tay mẹ ra phần nộ chỉ vào mặt con trai “Nghịch tử! Sao ta lại sinh ra đứa con như mày? Mày quả thực làm ta mất mặt, phụ nữ trong thiên hạ nhiều như vậy mày lại yêu đàn ông. Mà còn... Mà còn để em gái chính mắt nhìn thấy. Ta không có đứa con như mày!”

Hường Hiểu Đông lão đảo. Không. Cha có thể mắng con thế nhưng không nên nói như vậy, con không có sai. Không sai...

Bị thương tràn ngập, từ nhỏ đến lớn Hường Hiểu Đông vẫn luôn nỗ lực làm đứa con hiếu thuận, ưu tú trong mắt cha mẹ, thế nhưng hôm nay bởi vì cậu yêu một người đàn ông mà bị mạt sát, bị chửi mắng, bị rũ bỏ tất cả. Hai năm ấu ỉn, hai năm vờ không lo lắng, không cam lòng cùng oán hận từ từ nổi lên trong lòng.

Hường Hiểu Đông xoa xoa chỗ bị đánh vẫn còn phát nhiệt, cúi đầu cười vài tiếng, sau mới ngẩng đầu bình tĩnh nhìn về phía cha.

“Bởi vì con yêu đàn ông thế nên con không phải là con cha mẹ?” Hường Hiểu Đông lạnh giọng hỏi, giống như một câu chất vấn cậu đã đánh cược tất cả. Cậu chịu đủ rồi. Hai năm mang mặt nạ giả dối trước cha mẹ, giờ đây cậu không muốn đeo nó nữa, cũng không cần phải dùng tới nữa.

“Mày còn dám nói.” Cha giận dữ.

“Con không sai. Lẽ nào bởi vì con yêu đàn ông, cha lại rũ bỏ mọi nỗ lực của con từ trước tới nay? Lẽ nào bởi vì con yêu đàn ông mà cha sẽ không nhận con là con trai nữa?” Hướng Hiểu Đông không kiêng dè mà cãi lại, quay đầu nhìn về phía mẹ. Dù sao cậu đã không có đường lui, cũng không thể vãn hồi.

Cha Hướng Hiểu Đông tức giận vung tay lần thứ hai, Hướng Hiểu đông nhắm mắt lại không tránh né, chờ đợi một cái tát hạ xuống.

“Dừng tay.” Một giọng nói lạnh lùng vang lên.

Hướng Hiểu Đông mở mắt, Hà Húc Đông đứng ở trước mặt chế trụ cổ tay cha cậu. Nhìn tấm lưng to lớn trước mắt, mạnh mẽ của Hướng Hiểu đông tựa như tiêu tan, nhiệt khí chạy ào lên mắt.

“Buông ra.” Cha Hướng Hiểu Đông hỗn hển rộng to nhưng người đã có tuổi như ông căn bản không thoát được khỏi cánh tay rắn chắc của Hà Húc Đông.

Hà Húc Đông buông tay ông ra, quay người nâng mặt Hướng Hiểu Đông đánh giá, nhìn thấy vết đỏ trên má, ánh mắt hẳn trở nên lạnh lẽo.

“Ông ta đánh cậu?” Hắc băng lãnh hỏi, tay xoa xoa lên vết đỏ.

Hướng Hiểu Đông co người, yên lặng gật đầu. “Ông là cha tôi.”

“Thì sao?” Hà Húc Đông cuồng ngạo hừ lạnh một tiếng. “Cha.” Cái danh từ này đối với hắc mà nói hoàn toàn không có ý nghĩa.

Hà Húc đông không coi ai ra gì hôn lên vết đỏ trên má Hướng Hiểu Đông, tiếp đó hôn lên môi, căn bản mặc kệ những người phía sau kinh sợ hít khí lạnh.

Hướng Hiểu Đông cũng giật mình không nghĩ Hà Húc Đông trước mặt cha mẹ cậu làm vậy.

“Đừng chạm vào con ta.” Cha Hướng Hiểu Đông quả thực nổi trận lôi đình, người kia cư nhiên làm trò đùa giỡn con trai trước mặt ông. Hai người đàn ông khảnh khảnh ta ta thực sự quá không bình thường, quả thực khó coi, mắt đặt đến cực điểm. Ông sao có thể để con trai của mình, đứa con trai duy nhất của mình trở thành cái loại người như thế!

“Hiểu Đông, theo ta về.” Cha Hướng Hiểu Đông gầm lên.

“Hiểu Đông ...Hiểu Đông... Con về cùng mẹ đi.” Mẹ hai mắt đầm lệ khẩn cầu.

Hướng Hiểu Đông chờ dẫn nhìn mẹ. Trở lại? Tình cảnh này bảo cậu làm sao có thể trở lại? Cậu làm sao đối mặt với Hiểu Thu? Làm sao đối mặt để cha mẹ cảm thông? Huống chi...

“Hiểu Đông không thể trở về với các người.” Hà Húc Đông không để ý đến ánh mắt ngạc nhiên, đem Hướng Hiểu Đông ôm vào trong lòng lạnh lẽo mở miệng “Cậu ấy là của tôi.”

Ngữ khí lần thứ hai làm cha Hướng Hiểu Đông nổi giận.

“Mày!” Ông tức giận hét lên “Đường đường là một thằng đàn ông lại đi ôm một thằng đàn ông khác, thật không bình thường! Bệnh hoạn!”

Hà Húc Đông nhếch môi cười nhạt không thêm quan tâm. Hướng Hiểu Đông trong lòng lại chấn động, trong mắt nổi lên vẻ thống khổ.

“Hiểu Đông, theo ta về.” Cha Hướng Hiểu Đông càng nghĩ càng giận, vừa nghĩ tới người từng khiến mình rất vừa lòng giờ trở thành kẻ xa lạ.

Hà Húc Đông nhếch mép cười cười “Tôi nói rồi cậu ấy không thể đi với các người.”

“Nó là con tôi. Cậu dựa vào cái gì nói không thể.” Vừa nói vừa kéo tay con trai.

“Hiểu Đông đã sớm là người của tôi.” Hà Húc Đông đẩy Hướng Hiểu Đông ra sau mình, ngăn tay cha Hướng Hiểu Đông lại, nhíu mày.

Hướng Hiểu Đông nhìn ra sự tức giận của Hà Húc Đông không khỏi kinh ngạc.

Cha Hướng Hiểu Đông sắc mặt cứng đờ “Nói chuyện nực cười gì vậy? Nó là con tôi, tôi muốn dẫn nó đi ai cũng không thể cản.”

“Bác Hường.” Hà Húc Đông đổi giọng nói ôn hòa nhưng lạnh lùng “Hiểu Đông có ước định với cháu, cậu ấy không thể đi theo bác.”

“Mặc kệ có cái gì ước định, tôi tuyệt đối không chấp nhận.” Đàn ông cùng đàn ông ... Nói thế nào cũng không thể chấp nhận.

“Thật sao?” Hà Húc Đông cười, trong mắt tản ra lãnh nhiệt, giọng điệu vẫn mềm nhẹ hòa hoãn “Hiểu Đông đã nguyện ý đem nửa cuộc đời để ước định với cháu.”

Hướng Hiểu Đông ngạc nhiên kinh hô, hoảng hốt lan tràn trong ngực. Lẽ nào anh ta muốn...

“Cậu nói bậy bạ gì đó?”

“Bác muốn biết sao?”

Quả nhiên. Hướng Hiểu Đông trong nháy mắt sắc mặt trắng xanh, cuống quýt nắm lấy cánh tay Hà Húc Đông, lắc đầu dùng ánh mắt khẩn cầu anh ta đừng nói cho cha mẹ cậu biết.

Hà Húc Đông cúi đầu nhìn Hướng Hiểu Đông, đem cậu ôm vào trong lòng, ánh mắt lạnh lùng, ngập tràn tức giận tựa như chủ ý đã định.

“Không được. Húc Đông!” Hướng Hiểu Đông kinh hoảng cầu xin “Không được nói... Tôi cầu xin anh, không được nói.” Cậu tình nguyện để cha mẹ tức giận bọn họ vì yêu nhau mới ở cùng một chỗ chứ tuyệt không muốn cha mẹ biết giữa bọn họ chỉ là ...

Nhưng lời cầu khẩn của cậu giống như không có chút ảnh hưởng nào đến quyết tâm của Hà Húc Đông, hần thấp giọng bên tai cha Hướng Hiểu Đông nói mấy câu.

Không được... Hướng Hiểu Đông giãy dụa cũng không thoát khỏi vòng tay của Hà Húc Đông, chỉ biết tuyệt vọng nhìn anh ta.

Chốc lát sau chỉ thấy cha sắc mặt trắng xanh, tựa như gà trống rũ cánh, không dám tin tưởng ngẩng đầu nhìn Hướng Hiểu Đông.

“Hiểu Đông....” Cha Hướng Hiểu Đông kêu khê, không dám tin, xấu hổ, hối hận, đủ loại tâm tình hiện lên trên mặt.

“Không!” Hướng Hiểu Đông không khống chế được giãy dụa, gào thét “Anh vì sao phải nói? Vì sao?” *Vì sao? Vì sao không cho Hướng Hiểu Đông này trước mặt cha mẹ giữ lại chút tôn nghiêm? Vì sao phải đối xử với cậu như thế?*

Một đêm không yên giấc lại liên tục bị kích động khiến cho trước mặt Hướng Hiểu Đông tối sầm, trước khi mất đi ý thức trong lòng dâng lên một loại cảm giác chưa từng có—

Cảm giác căm hận.

7. Chúc Vân - Quyển 1 - Chương 6

Khi tỉnh lại, trong phòng một mảng hắc ám.

Hướng Hiểu Đông nhìn bốn phía cau mày, tại sao cậu lại ở trong phòng này.

Vừa mới... Là cậu nằm mơ sao? Định ngồi dậy, cơn đau nhức khiến Hướng Hiểu Đông không khỏi dừng động tác.

Trong đầu có chút mờ mịt, cậu nhắm mắt lại cố giữ mình tỉnh táo, mở mắt nhìn quanh, dần dần để thích ứng với không gian mờ tối. Những hình ảnh trở lại từng chút một... Đó là nằm mơ sao? Không, không phải là mơ, Hướng Hiểu Đông cười khổ, trên má vẫn còn tàn dư của cơn đau, thế nên đây là hiện thực.

Cậu muốn chạy trốn hiện thực này, người nhà của cậu nhìn cậu với ánh mắt độc ác, từng lời nói ra tàn khốc, mà người tình của cậu lại ở trước mặt cha mẹ không chút do dự giẫm đạp lên tôn nghiêm của cậu.

“Húc Đông...” Nắm chặt tay, Hướng Hiểu Đông thì thào.

Toàn thân xúc động, cứ gọi tên một người, yêu thương, đau đớn hỗn giao trong ngực.

“Tôi yêu anh đến thế...” Hướng Hiểu Đông thất thần mở miệng. Thế nhưng... *Húc Đông, anh vì cái gì đối xử với tôi như vậy? Với anh, tôi rất cuộc là cái gì?*

“Cậu tỉnh rồi?” Cửa phòng mở ra, Hà Húc Đông nhanh chân bước vào. Trên người hắn mặc âu phục nhưng áo chemise rút một nửa ra ngoài, có lẽ vừa mới trở về.

Hướng Hiểu Đông ngẩng đầu liếc một cái, lập tức lại cúi mặt, cậu không biết phải dùng biểu tình gì để đối diện với người đó.

“Nhìn tôi.” Hà Húc Đông cúi người nâng cằm Hướng Hiểu Đông.

Hướng Hiểu Đông vì cơ thể đau đớn mà cau mày nhưng cậu một mực không nhìn vào mắt đối phương, đôi mắt đen cùng với khuôn mặt tái nhợt lại càng mờ mịt.

Hướng Hiểu Đông không nói cũng không phản kháng khiến Hà Húc Đông cười nhạt “Cậu không thừa nhận tôi nói cho cha mẹ cậu biết sao?”

Hướng Hiểu Đông nghe xong câu nói bất giác liếc nhìn Hà Húc Đông, lửa giận trong mắt thoáng qua rồi biến mất, đôi môi bị cắn đến mất đi huyết sắc, lần thứ hai quật cường không trả lời.

“Tôi nói chính là sự thật.” Hà Húc Đông không đếm xỉa đến ánh mắt oán giận kia, một tay chế trụ tay Hướng Hiểu Đông kéo cậu ra khỏi giường.

“Làm cái gì?” Hướng Hiểu Đông bị lôi kéo ra khỏi phòng. “Thả tôi ra” Cậu hét lên, cổ sức muốn giằng tay

ra, đây là lần đầu tiên cậu phản ứng kịch liệt như vậy.

“Đi ăn.” Hà Húc Đông kéo Hướng Hiểu Đông đến cái ghế bên bàn ăn, chỉ đồ ăn trước mặt cậu ra lệnh.

Anh ta....

Hướng Hiểu Đông vốn dĩ phản kháng, khóe miệng cứng đờ nhìn thấy đồ ăn đang tỏa nhiệt trên bàn lại thả lỏng. Cậu ngẩng đầu nhìn vào khuôn mặt không biểu tình của Hà Húc Đông, tâm tư chua xót. Mỗi một lần... Mỗi một lần đều như vậy, luôn làm cậu bị tổn thương rồi sau đó lại đối xử dịu dàng, anh ta luôn thành công khiến cậu không còn nghĩ đến chuyện thương tổn nữa, cam tâm tình nguyện tiếp nhận sự an ủi.

Thế nhưng, cậu từ bỏ! Loại ôn nhu này không có mới tốt!

Hướng Hiểu Đông quay mặt đi, động tác này xác thực là chọc giận Hà Húc Đông, hai tay anh ta chống lên mép bàn nhìn cậu.

“Cậu đang phản kháng lại tôi?” Hắn lạnh lùng chất vấn.

Cảm giác áp bức mãnh liệt khiến cho Hướng Hiểu Đông có chút khiếp sợ, nhưng dựa vào kinh nghiệm trường kỳ bất mãn cùng oán giận tích lũy theo năm tháng của mình, cậu quyết không nhúc nhích, càng không mở miệng nói lời nào.

“Hiểu Đông, tôi nói rồi đừng chống đối tôi.”

Không được chống đối... Lại là câu nói này. Hướng Hiểu Đông cắn chặt môi dưới, cho tới khi trong miệng thoáng ngửi được vị máu mới nhả ra. Vết thương ấy so với nỗi đau trong lòng cậu mà nói căn bản không đáng là gì.

“Nói đi.” Hắn nắm lấy cằm Hướng Hiểu Đông bắt cậu đối mặt với hắn.

Hướng Hiểu Đông nhếch miệng âu sầu cười “Anh muốn tôi nói cái gì?” Cậu nhắm mắt lại nhịn xuống chua xót, sau đó mở mắt nhìn thẳng vào Hà Húc Đông.

Mây kiếm cau lại, con mắt lạnh lẽo đậm đặc, mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khê nhếch ... Đây chính là khuôn mặt người Hướng Hiểu Đông yêu nhất, cũng là khuôn mặt của người làm cậu đau lòng nhất. Nếu có thể hận anh ta, không biết phải phẫn bao nhiêu mới đủ, nhưng trong lòng yêu thương lại vượt xa hận thù. Không có cách nào hận anh ta, lại không thể yêu được, tình cảm như vậy... Quá khổ sở, quá mệt mỏi.

“Đừng khảo nghiệm sự kiên nhẫn của tôi, Hiểu Đông.” Thanh âm trở nên trầm thấp “Cậu đang suy nghĩ cái gì?”

“Tôi đang suy nghĩ cái gì?” Hướng Hiểu Đông lặp lại câu hỏi, cười nhẹ vài tiếng. Cậu đang suy nghĩ cái gì? Cậu muốn rời khỏi, cách xa thật xa, thoát khỏi tình yêu say đắm nằm, tránh khỏi hết thảy những thứ làm cậu thống khổ.

“Thả tôi ra.” Hướng Hiểu Đông trầm giọng. “Để tôi ra đi.”

Cậu phải cắt đứt, trước khi cậu không còn có thể cứu chữa, trước khi cậu chưa hoàn toàn đánh mất sự tự do. Đây là phương pháp tốt nhất, chỉ cần lúc này có thể rời đi, chỉ cần có thể tránh xa khỏi người đàn ông này, có lẽ cậu sẽ không còn chịu đau khổ nữa.

Thế nên đây là canh bạc cuối cùng, tài sản cậu đặt cược chỉ có một tia hy vọng muốn một sự tuyệt đối. Có hay không... Chỉ cần một câu.

Cho tôi một câu, một câu có thể cứu vãn chúng ta, hoặc một câu, đủ để chặt đứt lưu luyến của tôi với anh.

“Cậu nói lại lần nữa xem.” Giọng nói Hà Húc Đông càng trầm thấp hơn, nhưng âm thanh trong không gian yên lặng lại trở nên đặc biệt lớn. Không khí đặc quánh cảm giác bức bách, tựa hồ chỉ một chút lửa cũng có thể đem mọi thứ đốt cháy.

“Tôi nói, để cho tôi ra đi.” Hướng Hiểu Đông mở ra đôi môi tái nhợt, nhẹ giọng lặp lại một lần.

Cậu biết mình sẽ làm Hà Húc Đông nổi giận, nhưng cậu còn gì mà phải sợ hãi sao? Đây là lần cuối cùng rồi, đây là cơ hội cuối cùng của hai người, cậu mệt mỏi, mệt mỏi quá rồi, khí lực để cố gắng vì tình yêu này cũng không còn nữa.

Cậu té liệt ngồi trên ghế đột nhiên bị ôm lấy, Hà Húc Đông đẩy cậu vào tường, chế trụ hai cổ tay cậu.

“Tôi sẽ không để cậu đi.” Hà Húc Đông càng nắm càng chặt, hấn ghé sát bên tai Hướng Hiểu Đông từng chữ, từng chữ rõ ràng nói ra. Khuôn mặt hai người gần kề cảm nhận được cả hô hấp của đối phương.

“Vì cái gì?” Bị đau khiến Hướng Hiểu Đông cau lông mày lại, cậu rút cục đem đôi mắt vì phần nộ mà càng trở nên u ám nhìn thẳng vào đôi mắt đối phương. “Vì cái gì không để tôi đi?”

Cổ tay ngày càng đau run rẩy, nhưng Hà Húc Đông vẫn như trước giữ chặt Hướng Hiểu Đông khiến cậu không có cách nào hô hấp.

“Vì cái gì?” Thanh âm Hà Húc Đông trở nên giận dữ, hấn buông tay chế trụ Hướng Hiểu Đông ra nhìn cậu, tựa hồ muốn xé rách người trước mặt đang dám trừng mắt nhìn hấn, trong ánh mắt lóe lên sự nguy hiểm. “Cậu cho rằng tôi sẽ một lần nữa để cậu ra đi sao? Hướng Hiểu Đông, tôi không có phép cậu một lần nữa chạy trốn.”

Một lần nữa... Hướng Hiểu Đông đột nhiên phục hồi tinh thần, điều anh ta nói là ám chỉ tám năm trước sao? Vì cái gì mà anh ta nói như vậy? Năm đó, anh ta làm tổn thương cậu, sao cậu còn có thể lưu lại? Trốn tránh chính là con đường duy nhất.

“Là anh nói không yêu tôi.” Hướng Hiểu Đông thì thào, dùng âm lượng nhỏ nhất mà nói, tựa như nói cho chính mình nghe. “Là anh không yêu tôi, tôi mới chạy trốn.”

Hà Húc Đông không trả lời, chỉ tiếp tục dùng ánh mắt âm trầm nhìn Hướng Hiểu Đông.

“Anh không cho tôi đi, vì sao?” Hướng Hiểu Đông tựa như hiểu ra gì đó, khoe miệng buông nụ cười nhẹ. “Vậy anh muốn tôi bao lâu? Bao giờ thì chán ghét?”

Đôi môi run rẩy bởi kích động trong lòng, cậu hoảng hốt, cậu bất an, tâm tình không thể khống chế. Bởi vì anh ta chỉ muốn cậu, bởi vì anh ta không có cảm tình với cậu, cho nên một ngày nào đó anh ta chán ghét cậu, đến lúc đó cậu phải làm thế nào đây? Cậu luôn sợ hãi điều đó. Cho nên cậu muốn một đáp án, cậu cần một đáp án.

Húc Đông, nói cho tôi biết, anh coi tôi là cái gì? Tôi là cái gì của anh? Trong lòng anh rốt cuộc tôi có địa vị gì không?

“Húc Đông, anh đến cùng có yêu tôi không?”

Trong nháy mắt phẳng phất như thời gian tan biến, một là tuổi mười bảy của cậu, một là Hướng Hiểu Đông của hiện tại, hỏi cùng một vấn đề, yêu, cùng một người.

Thật khờ! Hướng Hiểu Đông tự cười giễu chính mình, trong lòng cậu đã từng mắng chửi bản thân trăm ngàn lần nhưng như cũ không thể không yêu.

Không khí trầm mặc khiến cho người ta hít thở không thông.

Hướng Hiểu Đông không tự chủ được run rẩy, kỳ vọng cùng cảm xúc sợ hãi hỗn loạn trong lòng, cậu tự cho rằng mình đã kiên cường hơn rất nhiều, đến bây giờ mới phát hiện nguyên lai đứng trước tình yêu cậu vẫn như tám năm trước yếu ớt...không hề thay đổi.

“Nếu như câu trả lời của tôi là phủ định, cậu sẽ thế nào?” Thanh âm ôn nhu vang lên.

Hướng Hiểu Đông vì câu nói mà cắn răng nắm chặt tay. *Sao anh ta phải hỏi như vậy?*

Hà Húc Đông nghiêng người ghé sát vào tai Hường Hiểu Đông “Cậu lại định trốn tránh khỏi tôi sao? Giống như trước kia?”

Hường Hiểu Đông chấn động. Anh ta biết. Anh ta biết cậu đang suy nghĩ cái gì, nhưng như cũ....

“Anh biết... Anh biết tôi muốn cái gì...” Cổ họng cậu nghẹn ngào lắm lắm mấy tiếng, thoáng chốc ngắc đầu kiên quyết trả lời “Đúng vậy, nói cho tôi biết đáp án của anh, tôi muốn biết anh có yêu tôi hay không?”

Đối mặt với vẻ mặt quyết tâm của Hường Hiểu Đông, Hà Húc Đông hơi ngắc đầu nhú mày trầm mặc, trong không gian yên tĩnh chỉ còn tiếng hô hấp của hai người.

Hường Hiểu Đông nhìn khuôn mặt căng cứng của Hà Húc Đông, cậu không suy đoán được anh ta đang nghĩ gì. Đột nhiên Hà Húc Đông quay ra đối diện với ánh mắt cậu, trong đáy mắt nhiều loại cảm xúc giằng co, thoáng chốc khiến Hường Hiểu Đông không hiểu nổi.

Khi cậu còn đang ngạc nhiên, Hà Húc Đông cắn răng mở miệng “Không... Tôi không thể yêu cậu.”

Không thể? Hường Hiểu Đông chấn động.

Anh ta nói... Anh ta nói cái gì? Không... Anh ta nói không thể! Trong đầu óc trống rỗng của cậu không ngừng vang lên câu trả lời của Hà Húc Đông.

Thanh âm lạnh lùng đập nát tia hy vọng xa vời của cậu, rốt cuộc chỉ là lừa mình dối người. Đó... Đó chính là câu trả lời.

“Haha...” Tiếng nói không cất lên nổi, Hường Hiểu Đông chỉ có thể cười, cúi đầu cười như khóc, cậu sớm phải biết... Sớm nên biết...

Muốn lấy được tình yêu sao, nhưng chỉ có mình cậu tình nguyện chìm vào mơ tưởng lừa dối bản thân. Hường Hiểu Đông muốn khóc, khóc cho tất cả ủy khuất trong lòng, rồi lại muốn cười, cười sự ngu ngốc của mình, cười bản thân lại một lần nữa để người đó gieo thống khổ.

Đau quá... Vết thương cũ vẫn còn đau đớn, vết thương thứ hai đã lại đè lên trên, chẳng thể trách người khác bởi vì chính bản thân cậu để cho người ta có cơ hội tổn thương mình.

Dừng ở đây... Dừng lại ở đây thôi.

“Nhất định phải từ bỏ...” Hường Hiểu Đông bình tĩnh hạ giọng, trong đầu cậu trống rỗng, chỉ muốn thật nhanh rời khỏi.

“Không được.” Hà Húc Đông mạnh mẽ chế trụ hai tay Hướng Hiểu Đông áp lên tường. “Tôi không cho cậu đi.”

“Để cho tôi đi...” Hướng Hiểu Đông ngẩng đầu nhìn đối phương.

“Không!”

“Thả tôi ra.” Hướng Hiểu Đông giận dữ.

“Cậu!” Hà Húc Đông ánh mắt lạnh lẽo, cơ mặt co giật cuồng nộ “Cả đời... Tôi cũng không thả cho cậu đi. Cả đời cậu đều là đồ vật của tôi.”

“Tôi không phải đồ vật.” Hướng Hiểu Đông bị kích động, dùng sức giãy dụa đẩy Hà Húc Đông ra. “Tôi hận hai chữ giao dịch này, tôi hận anh coi tôi như đồ vật, tám năm trước đã thế, bây giờ vẫn vậy.” Cậu gào thét, nước mắt bắt đầu không ức chế được mà trào ra. “Tôi là người, tôi có tình cảm, là một kẻ đang sống, đừng đem tôi trở thành đồ vật. Anh đối với tôi chỉ là ham muốn hưởng thụ, muốn chiếm hữu phải không? Nếu chỉ là như vậy, vì cái gì còn muốn giữ tôi lại? Vì cái gì mà muốn tôi thuận theo ý anh?” Hai tay không ngừng giãy dụa “Không thể yêu tôi thì để tôi đi, thả tôi đi. Anh có nghe thấy không?”

“Không, tôi tuyệt đối không tha cho cậu.” Hà Húc Đông rít từng chữ qua kẽ răng.

“Chẳng lẽ anh muốn tôi thế này cả đời sao? Làm đối tượng cho anh tiết dục? Hà Húc Đông! Đến tột cùng anh coi tôi là gì? Tha cho tôi đi! Anh muốn người tình lên giường bên ngoài có rất nhiều người nguyện ý, tha cho tôi đi.”

“Không!” Hà Húc Đông gầm nhẹ, nhưng đáp án vẫn như cũ, cự tuyệt trả lời.

“Không? Anh nói không?” Hướng Hiểu Đông vừa khóc vừa cười tự nói với bản thân “Ngoại trừ không thả tôi đi anh còn nói được gì đây? Hà Húc Đông, anh không thể đối xử với tôi thế này, quá bất công, quá tàn nhẫn. Anh mãi mãi vẫn là kẻ vô tình.”

Hà Húc Đông nghiêm mặt, bỗng nhiên thấp giọng “Yêu hay không quan trọng với cậu như vậy sao?”

“Quan trọng?!” Hướng Hiểu Đông không tin nổi ngược nhìn đối phương, anh ta có thể hỏi như vậy sao? “Anh vì cái gì mà hỏi vậy? Anh còn có thể nói như vậy sao?” *Quả là đáng đời! Bởi vì cậu đã yêu phải một kẻ vô tình không nên yêu.*

Hướng Hiểu Đông, mày là kẻ ngu ngốc tới cực điểm. Hướng Hiểu Đông bắt đầu cười lớn, cười không ngừng, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

“Hiểu Đông, nhìn tôi.” Hà Húc Đông giữ chặt lấy thân hình người đang run rẩy, một tay nắm lấy cằm cậu

ta.

“Đừng đụng vào tôi.” Hướng Hiểu Đông giằng mạnh ra, kích động “Anh không có tư cách đụng vào tôi.”

“Không có tư cách?!” Những lời này hoàn toàn chọc giận Hà Húc Đông “Hướng Hiểu Đông, cậu biết rõ ngoại trừ tôi làm gì có ai đủ tư cách đụng vào cậu!”

Hướng Hiểu Đông đột nhiên ngừng giãy dụa, cũng không khóc, yên lặng nhìn người trước mặt. Rất lâu sau cậu mới chậm chạp mở miệng, tựa hồ như tất cả kích động khi nãy chưa từng có.

“Dù sao tôi cũng chỉ đáng thế thôi.” Hướng Hiểu Đông cười tự giễu, hai tay chủ động bám lên cổ Hà Húc Đông, nhướn người lên môi khát cầu nụ hôn của đối phương.

“Cậu làm gì?” Hà Húc Đông lạnh giọng đẩy Hướng Hiểu Đông ra.

Hướng Hiểu Đông bình tĩnh cười cười “Đây không phải là mục đích của anh sao? Dù gì thứ anh muốn cũng chỉ là thân thể này thôi, tôi thuận theo anh, chẳng phải anh đã mua thân thể này rồi sao?”

“Cậu!” Hà Húc Đông rống giận, tay nắm chặt đám vào bức tường sau lưng Hướng Hiểu Đông.

Hướng Hiểu Đông nhìn lửa giận lóe lên trong mắt người đối diện nhưng vẫn như trước bình thản, đến giờ phút này chẳng còn gì cần để ý nữa.

Hai người đối diện giằng co khiến cho bầu không khí đông cứng, rất lâu cũng không có âm thanh.

Hà Húc Đông mở miệng trước “Tôi biết rồi.” Lửa giận trong mắt hắt tán đi, chuyển thành một loại cảm giác hỗn tạp khó hiểu.

Khi Hướng Hiểu Đông còn đang sững sờ, đôi cánh tay mạnh mẽ đã kéo cậu vào lòng ôm chặt, rồi khi cậu còn chưa kịp phản ứng đôi tay ấy đã đẩy cậu ra.

Lưng đập vào tường cũng là lúc cậu nghe thanh âm lạnh lùng của Hà Húc Đông “Muốn đi đâu tùy cậu.” Lời vừa dứt, tiếp theo là tiếng sập cửa.

Hướng Hiểu Đông ngây dại nhìn cánh cửa đóng, giơ tay lên xoa xoa cái gáy bị đau, từ từ khụy xuống.

“Đau quá.” Cậu thì thào, thân thể vừa tiếp xúc với đất lạnh, tay bất giác nắm chặt ngực.

Húc Đông...Tìm...Đau quá! Khóe miệng lại tràn ra nụ cười đau đớn.

Đã kết thúc phải không?!

Hướng Hiểu Đông ngơ ngác ngồi trong bóng tối.

Hướng Hiểu Đông đã thay xong quần áo, lại không rõ vì sao chậm chạp chưa rời đi ... Chỉ là cảm thấy giống như còn chuyện gì đó chưa làm xong.

Không biết đã qua bao lâu, phòng khách truyền đến tiếng mở cửa đánh thức cậu, Hướng Hiểu Đông quay về phía phát ra âm thanh. Tiếng bước chân dừng lại trước cửa phòng, Hướng Hiểu Đông hai tay nắm chặt cứng ngắc, mắt nhìn chăm chăm vào cánh cửa.

Một lát sau tiếng bước chân xa dần, một tiếng đóng cửa vang lên, không gian lại chìm vào yên ắng.

Hướng Hiểu Đông thả lỏng cơ thể, con mắt rũ xuống tự cười mỉa mai bản thân. *Mày còn suy nghĩ nữa sao? Đã đến nước này rồi còn chưa muốn buông tha sao?*

Ngồi ngây dại trong chốc lát rồi cục dựa vào tia ý thức cuối cùng để đứng lên đi về phía cửa. Mỗi cái cử động cơ thể, mỗi cái nhấc chân cũng cảm thấy gian nan, chậm chạp. Bất tri bất giác dừng lại xoay người xoa xoa tay nắm cửa căn phòng đã từng có bao nhiêu đêm triền miên, bao nhiêu ôn nhu dịu dàng.

Còn muốn ở đây làm cái gì? Còn ở đây do dự cái gì? Hướng Hiểu Đông, đi thôi! Nhanh chóng rời đi thôi. Anh ta đã nói không thể yêu mày, mày nếu còn cố đợi ở chỗ này thì ngay cả chút tự tôn cuối cùng cũng không có.

“Húc Đông...” Hướng Hiểu Đông áp môi lên cánh cửa lạnh ngắt khẽ gọi.

Không một tiếng động, không biết anh ta đã ngủ chưa?

Hướng Hiểu Đông giống như mê muội lặng lẽ cầm tay nắm cửa đẩy ra một khe hở, xác nhận trên giường không có bất cứ động tĩnh gì mới chậm chạp đi tới bên giường nhìn người đang hô hấp đều đều chìm trong giấc ngủ.

Cậu yêu anh ta bao nhiêu năm? Hơn tám năm...không, chín năm qua đi rồi! Thời gian quá dài... Hướng Hiểu Đông đem tình yêu đầu say đắm dành cho anh ta, cho người đàn ông không hề yêu mình.

Hướng Hiểu Đông vô thức ngồi sụp xuống sàn nhà, ngồi yên nhìn khuôn mặt say ngủ. Nhìn người trước

mặt, cậu có chút giật mình sững sờ. Cậu bỗng nhiên phát hiện cho dù đã đến nước này, ánh mắt của mình vẫn như trước không hề muốn rời xa Hà Húc Đông. Cứ như vậy nhìn đến si ngốc, mặc cho thời gian trôi qua. Hướng Hiểu Đông dùng ánh mắt ghi lại từng đường cong trên khuôn mặt đối phương, tựa như chỉ có dùng cách đó mới lưu giữ được dung nhan người kia.

Ngoài cửa sổ có ánh sáng nhá lên, Hướng Hiểu Đông tỉnh mộng nhìn về phía Hà Húc Đông.

“Tôi yêu anh...” Cậu nhẹ giọng thì thầm, hạ thấp âm lượng “Tôi yêu anh, Húc Đông.”

Đây là lần đầu tiên tỏ tình, cũng là lần cuối cùng. Tỏ tình...là để cắt đứt liên hệ giữa đôi bên.

“Tôi yêu anh, chỉ có mình anh. Tôi có thể không cần bất cứ thứ gì, chỉ muốn được anh yêu, vì cái gì anh không hiểu được? Tôi cuối cùng cũng ngộ ra, từ trước tới nay đã quá tốt rồi. Tôi cố gắng ép mình quên đi sự thật là anh mua tôi, tự nói với bản thân chỉ cần có thể ở bên cạnh anh là hạnh phúc, tôi không hỏi anh có yêu tôi không, không hỏi trong lòng anh có vị trí dành cho tôi không...”

Mỗi câu, mỗi chữ nói ra tình cảm của mình, không quan tâm người nghe kia thức hay ngủ, chỉ cần nói ra tấm lòng mình.

“Kỳ thật, cho tới bây giờ tôi vẫn chưa buông tha hy vọng anh yêu tôi, trong lòng luôn tự thuyết phục anh sẽ yêu tôi, quan tâm tôi...” Khóe miệng bất chợt khẽ nhếch thành nụ cười méo mó, tự giấu cột bản thân. “Hôm nay tôi mới rõ ràng, anh không yêu tôi...cũng không yêu bất luận kẻ nào. Nhưng tôi lại khao khát được anh yêu thương đến thế... Tôi không vĩ đại, Húc Đông, tôi không có cách nào không thêm khát yêu thương, không thể tiếp tục lừa mình dối người, liên lụy đến cả người thân vì một tình yêu vô vọng. Thế nên, tôi quyết định, Húc Đông...” Hướng Hiểu Đông ghé lên môi Hà Húc Đông, dùng ngữ khí bình tĩnh nhất mà nói.

“Bắt đầu từ hôm nay, tôi không yêu anh, không hề yêu anh nữa.”

Hướng Hiểu Đông dứt khoát đứng dậy, thu hồi ánh mắt, không quay đầu lại đi thẳng ra khỏi phòng.

Cửa nhẹ nhàng khép lại tựa như tình yêu say đắm cũng kết thúc. Đằng sau cánh cửa ấy, Hướng Hiểu Đông sụp đổ. Cậu trượt theo cửa mà khụy xuống ngồi trên mặt đất, hai tay bưng kín miệng tận lực đè nén tiếng nức nở, đè nén nước mắt không rơi xuống.

Kết thúc rồi, tình yêu khiến bản thân đau đớn, đời này, đã kết thúc rồi.

Cực lực áp chế bản thân khiến Hướng Hiểu Đông không chú ý tới người trong phòng đáng lẽ nên ngủ lại đang đứng đối diện cậu qua cánh cửa, lông mày nhíu chặt lắng nghe, tay dừng lại trên nắm cửa nhưng không mở ra.

Một cánh cửa, lại như tảng đá ngàn cân nặng nề ngăn cách.

Một lát sau, Hướng Hiểu Đông rút cuộc hít sâu, kiềm chế nức nở nghẹn ngào sắp thốt ra, vịn tường đứng lên chạy khỏi phòng, chạy khỏi nơi từng khiến bản thân chìm trong ân ái say đắm cùng thống khổ đến cùng cực.

Nghe tiếng cửa chính bang một tiếng đóng lại, Hà Húc Đông ở trong phòng nhắm mắt, buông tay khỏi nắm cửa, tay kia phần nộ đập vào tường.

“Đáng chết.” Hấn cắn giận chữ mắng.

Cho cậu ta đi, là chính miệng hấn nói, hấn còn lý do gì để lưu cậu ta lại? Huống chi hấn căn bản cũng không hiểu rõ bản thân mình.

Yêu? Hấn từng thề cả đời sẽ không vướng vào chữ ấy, sao hấn có thể yêu cậu ta? Cặp mắt đó... Đôi mắt bất luận xảy ra chuyện gì cũng gắt gao nhìn hấn, đem theo buồn bã, khẩn cầu mà nhìn hấn. Tim hấn rung động, không có khả năng... Không thể.

Nhưng mỗi tiếng người kia truy bức đụng đến đáy lòng hấn, nhất là khi cậu ta nói phải rời xa hấn.

Không được! Tuyệt đối không! Không thả cậu ấy đi! Cả đời cũng không!

Vì cái gì mà cố chấp quan tâm đến cậu ta? Tại sao phải dùng hết thủ đoạn để giữ cậu ta bên người? Những vấn đề hấn luôn lảng tránh không muốn nghĩ sâu giờ phút này lại xông thẳng vào trong óc. Chẳng lẽ...

Hấn bỗng nhiên cảm thấy sợ hãi, lần đầu tiên hấn cảm nhận được cảm giác sợ hãi này, mà hấn cũng hiểu rõ, Hướng Hiểu Đông có tác động quá lớn đến hấn, là ngọn nguồn những bất an của hấn.

Thả cậu ấy đi! Ngay lập tức để cậu ấy ra đi, như vậy hết thảy bất an cũng sẽ không tồn tại nữa.

Ngay lúc đó hấn thậm nghĩ muốn đem cái mầm mống kia diệt trừ, nhưng, trải qua hơn một tiếng đồng hồ suy nghĩ, hấn hối hận.

Sao hấn lại để cậu ta đi? Mặc kệ yêu hay không yêu, Hướng Hiểu Đông là người duy nhất hấn muốn có!

Tôi yêu anh... Đó là lời Hướng Hiểu Đông nói với hấn... Mang theo hàm ý đoạn tuyệt.

Hấn biết Hiểu Đông yêu hấn, nhưng nghe từ chính miệng cậu ta nói ra câu đó lại khiến hấn rung động. Trong khoảng khắc đó, hấn muốn mở mắt ra ôm lấy cậu ta, liều lĩnh lưu cậu ta lại. Nhưng đối với Hiểu Đông, được yêu thương quan trọng như vậy... Cậu ta nói cậu ta không có cách nào tiếp tục ở bên cạnh một người không yêu mình, không cách nào lưu lại bên hấn...

Đến tột cùng hẳn nên làm thế nào? Chỉ cần nói yêu, cậu ta sẽ ở lại sao? Nhưng, hẳn làm sao để yêu đây? Hẳn từng ở trước mộ phần của mẹ mà thể bản thân tuyệt đối không để cho mình vướng vào chữ yêu này... Không thể! Hẳn tuyệt đối không thể yêu... Tuyệt đối không!

Thế nhưng hẳn đối với Hiểu Đông là thứ tình cảm gì? Hà Húc Đông hoàn toàn không có cách đối diện với tiềm thức trong thâm tâm. Hẳn đã hoàn toàn không hiểu nổi bản thân đang nghĩ cái gì, hẳn đến tột cùng đem Hiểu Đông đặt ở đâu ...

Chết tiệt, tại sao tất cả lại phát sinh vào lúc này? Suy nghĩ bây giờ của hẳn toàn bộ đặt vào việc đối phó với cha hẳn, hẳn không thể để bản thân trong lúc quan trọng này mà tâm phiền ý loạn, nếu không bao nhiêu năm cố gắng của hẳn sẽ đều uổng phí!

Cha... Đúng rồi! Hết thấy là do ông ta, nếu không phải vì ông ta... Đúng! Hẳn nhất định phải giải quyết chuyện này trước.

Hà Húc Đông cắn răng hạ quyết tâm, đem nộ khí của mình tìm nơi phát tiết.

Hướng Hiểu Đông không biết mình phải đi đâu.

Cậu đứng lại ở đầu đường, mờ mịt nhìn bốn phía.

Không, cậu không thể về nhà, bởi vì gia đình...cũng không phải nơi cậu có thể trở về. Bây giờ cậu phải đi đâu? Thật sự không biết, nơi nào có thể tới? Tạm thời đem bản thân hòa lẫn với dòng người như thủy triều mà dần bước, dù sao bây giờ cậu cũng không biết nên tới đâu, cứ tạm thời nước chảy bèo trôi thôi! Đợi đến khi biết mình nên đến đâu sẽ dừng lại.

Hai năm qua, cuộc sống của Hướng Hiểu Đông chỉ có Hà Húc Đông, cha mẹ và em gái, bởi vì anh ta coi cậu là vật sở hữu, không cho phép cùng người khác quá mức thân cận. Thậm chí cả người nhà, cũng không thể giành quá nhiều thời gian đi tìm họ.

Bây giờ rời xa bọn họ, Hướng Hiểu Đông không còn chỗ có thể đi. Cậu cười giễu cợt bản thân, đến tột cùng là bị trói buộc hay mình tự nguyện bị trói buộc? Trong lòng biết do bản thân mới là lý do chính, là do cậu không muốn giãy ra khỏi trói buộc kia.

Nhưng bây giờ cậu làm rồi, đem quyền luyện, hy vọng chặt đứt. Hôm nay ở đâu cũng tốt, chỉ cần có thể tránh xa người kia – người đàn ông khiến cậu tan nát cõi lòng.

Bên trong thân thể còn lưu lại xúc cảm của lần kịch liệt hoan ái sáng sớm hôm qua, mỗi lần bị xâm chiếm, rồi ở trong cánh tay mạnh mẽ mà hưởng thụ tình cảm ấm áp. Bây giờ cậu lại mờ mịt bước đi vô định, không biết phải đi theo con đường nào.

Tất cả những thứ thuộc về Húc Đông cậu đều để lại ‘chỗ kia’ rồi, không mang theo một thứ gì, ngoại trừ quần áo trên người và ví tiền, cái gì cũng không mang theo.

Nhưng trên quần áo vẫn còn mùi vị của người đàn ông kia. Có lẽ thời gian qua, mùi vị này cũng sẽ biến mất!

Hướng Hiểu Đông âu sầu cười khổ, trong nội tâm mình bạch cả đời này cậu cũng vô pháp yêu thương bất cứ kẻ nào! Bởi vì trái tim cậu đã để trên người một kẻ tên Hà Húc Đông mất rồi. Mà anh ta lại không muốn yêu, không muốn.

Hướng Hiểu Đông ngẩng đầu nhìn lên bầu trời trong sáng bao la hít một ngụm khí. Đúng rồi, bây giờ là mùa hè phải không? Lần đầu tiên chạy trốn là lúc nào? Cũng là mùa hè... Là tháng tám.

Cái này là gì? Vận mệnh sao?

Hướng Hiểu Đông không khỏi nhếch miệng cười, bỗng nhiên đầu óc choáng váng, cậu vội né tránh đám người chạy về phía tường, mồ hôi lạnh đổ đầy trán, lúc này mới nhớ tới mình đã một ngày không ăn uống, khó trách đổ mồ hôi lạnh, cả người hư nhược.

Đúng là con người! Cho dù bị ai, cho dù đau khổ, không muốn ăn vẫn phải ăn. Hạ quyết tâm về sau, Hướng Hiểu Đông gắng đứng thẳng lưng, thể nhưng ngoài ý muốn cậu lại ngã nhào về phía trước, may mắn được người đi đường đỡ lấy.

“Cảm ơn.” Hướng Hiểu Đông ngẩng đầu lên nói cảm ơn, lại bởi vì kinh ngạc mà trợn tròn mắt.

Làm sao mà trùng hợp đến thế?

“Này, sao trùng hợp vậy?” Thẩm Chiêu Dương lộ ra dáng tươi cười cởi mở nhìn chằm chằm Hướng Hiểu Đông. “Sắc mặt cậu kém quá, sao vậy, lại bệnh hả?”

Hướng Hiểu Đông lắc đầu cười cười.

Lần trước nhìn thấy anh ta là ba ngày trước, nhưng đối với Hiểu Đông mà nói tựa như chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia rồi... Thế sự thật khó lường phải không? Ba ngày trước cậu căn bản không nghĩ tới hôm nay lại gặp anh ta ở chỗ này, hết thấy đều là biến hóa bất ngờ, cậu không có cách nào ứng phó, cũng không có thời gian hiểu rõ ràng.

Mà sự đời cứ tự nhiên trùng hợp, ngay khi cậu đang cố gắng quên những gì thuộc về Húc Đông thì trước mắt lại xuất hiện một người nhắc cậu nhớ đến anh ta.

“Húc Đông đâu? Anh ta không ở cùng với cậu sao?” Tựa hồ nhìn ra có điểm bất thường, dáng cười thoáng

trầm xuống, Thẩm Chiêu Dương nghiêm túc hỏi han.

“Không có.” Hường Hiểu Đông thoáng chần động, mở miệng nói không rõ nghĩa “Tôi và anh ta đã...” Thật vất vả mới nhếch môi nặn ra vẻ tươi cười, thoáng chốc nát vụn, biến mất.

Thẩm Chiêu Dương kinh ngạc trợn mắt. Làm sao lại... Mấy hôm trước không phải còn rất tốt sao? Hẳn còn cho là bọn họ tiến triển thì thật tốt, rốt cuộc có chuyện gì xảy ra?

“Hình như xảy ra rất nhiều chuyện phải không?” Qua nửa ngày Thẩm Chiêu Dương mới hỏi được một câu, tuy muốn biết nguyên nhân nhưng bây giờ không phải lúc thích hợp để hỏi. “Cậu nhìn trông rất mệt mỏi, chúng ta tìm một chỗ nào đó ngồi được không?”

Hường Hiểu Đông gật gật đầu, tựa vào Thẩm Chiêu Dương đỡ mà đứng dậy đi tiếp.

8. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 7

Không khí nặng nề bao trùm.

Trương Á Cầm chậm rãi thở dài một hơi. Thật sự là không xong rồi, làm công việc này hơn ba năm chưa bao giờ gặp phải cảnh tổng giám đốc tâm trạng kém cực điểm thế này, cô thật không biết ứng phó làm sao. Nếu có trợ lý Hường ở đây thì tốt rồi!

Hường Hiểu Đông đã một ngày không tới công ty, có lần Trương Á Cầm cẩn thận dò hỏi tổng giám đốc về vấn đề này, đối lại là ánh mắt lạnh băng như muốn giết người khiến cô run rẩy cả ngày không dám vào văn phòng. Về sau, tổng giám đốc chỉ nhàn nhạt nói một câu “Cậu ta sẽ không tới nữa”. Một câu kết luận, đương nhiên không ai dám hỏi lại.

Chỉ thương cho những người phải vào phòng anh ta báo tin, không có Hường trợ lý hòa hoãn, mỗi người đều thần thái sáng láng đi vào, ủ rũ như cha chết mẹ chết đi ra, vài ngày liên tục như thế khiến cho nhân viên muốn vào báo cáo đều phải hỏi Á Cầm cô hôm nay tình hình thế nào? Thậm chí có người không ngừng hỏi han chuyện gì đã xảy ra.

Cái này sao mà cô biết chứ? Cô cũng muốn biết chuyện gì đã xảy ra lắm chứ, có khác gì ngồi trên đồng lửa đâu. Trương Á Cầm gõ bàn phím nhập số liệu vào trong máy, một cô gái bước tới, Á Cầm nhưng chóng chuyển bộ mặt tươi cười chào đón.

Hường Hiểu Thu do dự một hồi lâu mới bước vào tòa nhà, vừa bước tới văn phòng này đã cảm thấy không khí ngưng đọng.

“Xin lỗi cô tìm ai?” Trương Á Cầm mang theo ánh mắt nghi hoặc dò xét người đối diện. Tầng văn phòng

này có rất ít khách đến tìm hiểu, mà vị khách nữ này không có vẻ giống tổng giám đốc một công ty nào đó.

Trương Á Cầm chỉ cảm thấy đối phương có chút quen mắt, không biết đã gặp ở đâu rồi.

“Tôi tìm Hướng Hiểu Đông.” Hướng Hiểu Thu tay nắm chặt túi xách, chần chờ mở miệng.

“Trợ lý Hướng sao?” Trương Á Cầm nghi hoặc cười cười, nhìn vị khách trẻ tuổi một đường từ trên xuống dưới, gương mặt có chút quen thuộc này, trong đầu có ánh sáng lóe lên. “Cô là em gái của Hướng trợ lý?”

Hướng Hiểu Thu lập tức gật đầu.

“Hướng trợ lý đã một tuần không có tới đi làm rồi.” Trương Á Cầm chần chờ dùng ngữ khí khó xác định trả lời. “Có lẽ là từ chức!”

“Từ chức?!” Hướng Hiểu Thu sửng sốt.

“Hướng trợ lý không nói cho cô biết sao?” Trương Á Cầm chau lông mày, cái này thật sự không bình thường, Hướng trợ lý không phải đột nhiên mất tích rồi chứ?

“Hà Húc Đông thì sao? Anh ta có ở đây không?”

Hà Húc Đông tựa người vào bàn làm việc, ưu nhã đốt một điếu thuốc nhìn Hướng Hiểu Thu qua làn khói mờ.

“Anh tôi đâu rồi?” Hướng Hiểu Thu mở miệng nói câu đầu tiên.

Hà Húc Đông đột nhiên sửng sốt, Hiểu Đông không về nhà?

“Cậu ta đi rồi.” Hà Húc Đông trở lại giọng điệu lạnh lùng quen thuộc “Một tuần trước đã đi rồi.”

“Sao lại vậy? Anh ấy đi đâu?” Hướng Hiểu Thu ngây người tự hỏi, trong lòng lo lắng — *Hiểu Đông đi đâu? Anh đi đâu mất rồi?*

“Chờ một chút!” Hướng Hiểu Thu vội vã hỏi “Vì sao anh tôi bỏ đi?”

“Đây không phải điều các người muốn hay sao?” Hà Húc Đông lạnh giọng chế giễu.

“Vậy còn anh? Đó là điều anh muốn sao?”

“Không liên quan đến cô!” Hà Húc Đông nổi giận trừng mắt, không ai có thể hỏi về tâm tư của hắn, không ai cả.

“Sao không liên quan đến tôi? Anh ấy là anh trai tôi!” Hướng Hiểu Thu không chút nhượng bộ.

“Bây giờ cô cũng biết cậu ấy là anh trai cô sao, tuần trước tính sao đây?” Hà Húc Đông cười lạnh một tiếng, hắn chưa có quên Hướng Hiểu Thu tuần trước đã gây chuyện gì.

“Tôi...” Hướng Hiểu Thu tựa như bị đả kích, hít một hơi mới nói “Bất kể như thế nào, anh ấy vẫn là anh trai tôi...”

Hà Húc Đông trầm mặc không nói.

“Là do anh tạo nên, anh phải đem anh ấy trở về.” Hướng Hiểu Thu giống như bị rút hết sức lực yếu ớt nói “Tôi có chuyện phải nói với anh ấy... Tìm anh ấy trở về đi.”

“Tìm được cậu ta tôi sẽ cho cô biết.” Hà Húc Đông nói xong liền quay mặt đi không nhìn Hướng Hiểu Thu nữa, hành động rõ ràng tỏ ý đuổi khách.

“Sao anh phải dùng ánh mắt đó để nhìn tôi?” Sau lưng truyền đến giọng nói yếu ớt của Hướng Hiểu Thu.

“Cái gì?” Hà Húc Đông bỗng nhiên quay đầu lại nhăn mày.

“Anh không biết sao?” Hướng Hiểu Thu nở nụ cười.

Nụ cười nở trên khuôn mặt âu sầu của Hiểu Thu khiến ánh mắt Hà Húc Đông thoáng qua chút thất thần, nụ cười ấy giống như Hiểu Đông nhìn hắn trước khi đi, sầu bi, ưu thương mà mỉm cười.

“Chính là loại ánh mắt này.”

Ánh mắt nhu hòa, dịu dàng, chính ánh mắt ấy mới khiến Hiểu Thu nghĩ Hà Húc Đông thích mình, cũng chính bởi ánh mắt này mới khiến cô lạc bước.

“Ánh mắt của tôi?” Hà Húc Đông khôi phục vẻ lạnh nhạt, lông mày càng cau chặt hơn “Cô đang nói cái gì?”

“Anh thật sự không biết?” Tựa như cười nhạo, Hướng Hiểu Thu khẽ nói “Chính là ánh mắt của người đang yêu đó! Cho tới bây giờ, anh vẫn dùng ánh mắt đó nhìn tôi?”

Đang yêu?! Làm sao có thể?! Hà Húc Đông chấn động, khi hắn còn chưa kịp tiêu hóa câu nói của *Hiếu Thu*, cô đã nói thêm một câu khiến hắn thực sự bị kích động.

“Hoặc là, anh căn bản không phải đang nhìn tôi, mà là qua tôi nhìn hình ảnh anh trai?”

Hiếu Đông? Hắn nhìn *Hiếu Đông* như vậy sao? Cho tới bây giờ vẫn như thế sao? Dùng ánh mắt đối với người yêu để nhìn cậu ấy? *Hà Húc Đông* rối loạn, hướng ánh nhìn tránh xa khuôn mặt *Hướng Hiếu Thu* có những nét tương tự với người kia, nội tâm không ngừng giằng co.

“Cho nên, anh đã không thích tôi, cũng đừng dùng loại ánh mắt ấy nhìn tôi.” *Hướng Hiếu Thu* kiên quyết nói ra, dừng một chút “Những gì muốn nói với anh tôi đã nói xong, tìm được anh trai tôi, xin anh báo cho tôi biết.”

Hà Húc Đông vô thức gật đầu.

Hít sâu một hơi, *Hướng Hiếu Thu* dứt khoát quay bước, xoay nắm cửa, trước khi bước ra ngoài cô quay đầu nhìn *Hà Húc Đông*.

“Một chuyện cuối cùng.” *Hướng Hiếu Thu* nhẹ giọng “Anh có yêu anh trai tôi không?”

Trong phòng một mảnh lặng im.

Hà Húc Đông hít thở không thông, tựa như trẻ con bởi vì lo sợ mà bất an không yên, thấp giọng “Tôi không biết...”

Hôm nay tình cảnh trầm mặc như trước!

Trương Á Cẩm ngồi trên ghế làm việc ngơ ngác sững sờ, không phải cô muốn lười biếng, lại càng không phải muốn công ty sụp đổ, chỉ là tổng giám đốc thường ngày tận dụng hết khả năng xoay sở của cô để hoàn thành công việc hôm nay lại chỉ nhấn hủy bỏ tất cả lịch trình, trừ việc đó ra không giao thêm việc gì khác. Hủy hẹn xong xuôi, cô chỉ còn mỗi việc thay anh ta tiếp điện thoại, chuyện gì cũng không được làm.

Đại khái có lẽ có quan hệ với việc em gái của trợ lý *Hướng* đến tìm tổng giám đốc!

Không biết bọn họ nói gì, tóm lại, sau khi *Hiếu Thu* rời đi, tổng giám đốc muốn *Trương Á Cẩm* cô tìm số điện thoại của mấy người môi giới nhà đất nổi tiếng đưa cho anh ta, sau đó từ chiều bắt đầu đóng chặt cửa phòng làm việc, ai cũng không được phép đi vào, tự giam mình trong văn phòng.

Ai da! Thực sự là quái dị, tuy rằng hôm nay không nhìn thấy bộ mặt u ám của tổng giám đốc nhưng một mình ngồi ở đây yên tĩnh đến mức buồn chán, *Á Cẩm* chán nản tìm một ít hồ sơ cũ, định tận dụng thời gian rảnh rồi chỉnh lý lại, cho tới khi cửa thang máy mở ra, một người bất ngờ xuất hiện.

“Chủ tịch!?” Á Cầm vội vàng đứng dậy.

“Quản lý của các người có ở đây không?” Hà Vĩ Tuấn ngồi trên xe đẩy, cất giọng uy nghiêm.

“Tổng giám đốc ở bên trong, nhưng mà... Nhưng anh ấy nói ngày hôm nay không cho bất cứ ai vào.” Trương Á Cầm hơi cúi đầu trả lời, bởi vì mệnh lệnh của Hà Húc Đông từ trước đến nay không ai dám làm trái, nhưng hôm nay người tới là chủ tịch, có hơi...

“Hừ!” Hà Vĩ Tuấn quay đầu nói với người đứng phía sau “Đưa ta vào.”

“Chờ một chút, Chủ tịch.” Trương Á Cầm vừa lo vừa hoảng “Để tôi đi thông báo với tổng giám đốc trước.” Cô quay người định đi thông báo thì cửa đã tự động mở ra.

“Không sao, thư ký Trương.” Hà Húc Đông đứng ở cửa, bảo trì ưu nhã nhìn Hà Vĩ Tuấn mỉm cười “Đợi cha lâu rồi, cha, mời vào phòng.”

Chắc ...Thật đáng sợ. Trương Á Cầm ngay người đứng như phỗng tại chỗ. Đây là lần hiếm hoi tổng giám đốc xuất hiện biểu tình ôn hòa ấy, thế nhưng khiến kẻ khác không rét mà run.

Chỉ chốc lát, cánh cửa đóng lại, người đi theo phải đứng ở ngoài chờ, trong phòng làm việc chỉ có hai cha con Hà Vĩ Tuấn và Hà Húc Đông.

“Mày không tới nhà họ Hoàng.” Hà Vĩ Tuấn vừa vào phòng đã tức giận chỉ trích, “Rốt cuộc mày đang suy nghĩ cái gì?”

“Bởi vì không cần ...” Hà Húc Đông ngồi trên sofa nhàn nhạt trả lời.

“Mày có biết nhà họ Hoàng có thể có lợi cho chúng ta như thế nào không? Ta thật vất vả mới cho hai đứa đính hôn được, bây giờ mày có thể dễ dàng nói không cần sao?!”

“Ông ham cái gì ở nhà họ Hoàng đối với tôi không quan trọng, còn ông...” Hà Húc Đông nhướn người về phía Hà Vĩ Tuấn cười lạnh một tiếng “Chỉ sợ cũng không còn ý nghĩa nữa rồi.”

“Mày đang nói cái gì?” Hà Vĩ Tuấn có dự cảm bất an, cũng không vòng vo nhiều lời “Nói rõ xem.”

“Tôi là nói Nhật Thăng đã không còn liên quan gì tới ông nữa rồi.” Hần mỉm cười nhìn chằm chằm Hà Vĩ Tuấn.

“Nói bậy!” Hà Vĩ Tuấn tức giận hét lớn “Nhật Thăng là tay ta tạo nên, ai có thể lấy đi?”

“Ông cho là không ai có thể lấy Nhật Thăng khỏi tay ông sao?” Hà Húc Đông khẽ cười, đứng khom lưng, hai tay đặt lên hai bên tay vịn của xe đẩy nhìn người đối diện, hai tròng mắt chuyển lạnh “Thế nhưng, qua ngày mai, ông xin từ chức rồi, Hà chủ tịch ạ.”

“Nói vậy! Không có khả năng! Trong tay ta còn có...” Hà Vĩ Tuấn phút chốc ngừng lời, không dám tin tưởng nhìn Hà Húc Đông.

“Thế nào, ông nghĩ ra chưa?” Hà Húc Đông đứng thẳng người, ngạo nghễ nhìn cha hấn “50% cổ phần của ông, một phần ba đã chuyển giao cho tôi, hơn nữa ba năm thu mua cổ phiếu lẻ, cộng thêm thuyết phục hội đồng quản trị của ông tặng cho tôi cổ phần, bây giờ trong tay tôi số cổ phần đã vượt xa ông rất nhiều, thừa Hà chủ tịch.”

“Mày! Điều này sao có thể?” Tay Hà Vĩ Tuấn run rẩy nắm chặt xe đẩy, kinh sợ tròng mắt nhìn kẻ đối diện.

“Cái gọi là bạn già của ông, đồng nghiệp của ông, bất quá cũng chỉ là lũ bị tiền tài, lợi ích mê hoặc mà thôi.” Lời nói châm chọc, lạnh như băng.

“Mày...Giỏi lắm! Hà Vĩ Tuấn ta thực sự đã nuôi ong tay áo rồi.” Gương mặt Hà Vĩ Tuấn co rúm, bất chấp thân thể không chịu nổi kích động, lớn tiếng chỉ vào mặt Hà Húc Đông rống giận “Ta lập tức thay đổi di chúc, tài sản tình nguyện ném xuống biển cũng không cho mày.”

“Tài sản của ông...” Hà Húc Đông tựa như đang tận hưởng giờ phút hấn đã chờ đợi nhiều năm, giọng điệu nhẹ tênh nói “Tài sản của ông chỉ sợ còn lại mỗi biệt thự ở Australia mà thôi.”

“Mày nói cái gì!” Hà Vĩ Tuấn run giọng, đã không phân rõ đang ngạc nhiên hay sợ hãi.

“Luật sư...Cũng có thể mua được mà.” Hà Húc Đông vẫn duy trì dáng tươi cười ôn hòa “Có tiền có thể sai ma khiến quỷ, không phải điều này đều do ông dạy tôi sao?”

“Vì sao mày làm thế?” Hà Vĩ Tuấn kích động vịn chặt xe đẩy “Tất cả tài sản, chờ ta chết đều là của mày, không phải sao?”

“Bởi vì, thứ tôi muốn không phải là Nhật Thăng, cũng không phải đồng tài sản đó.” Hà Húc Đông chăm chú nhìn cha hấn, trên mặt ý cười băng lãnh, âm điệu mềm nhẹ “Tôi chỉ muốn xem biểu tình hối hận của ông mà thôi.”

“Súc sinh!” Hà Vĩ Tuấn hét lên, vì tức giận mà đau lồng ngực, cực lực kiềm chế tâm tình.

“Súc sinh sao? Ông nói đúng.” Hà Húc Đông khinh miệt khẽ cười một tiếng “Bởi vì tôi là con của ông, muốn thứ gì thì sẽ không từ thủ đoạn, không phải cha dạy tôi sao? Tôi còn để lại một nơi cho ông dưỡng già, không có đũa tịn giết tuyệt như ông dạy.”

“Ta là cha mày!” Hà Vĩ Tuấn tựa như rơi xuống hầm băng lạnh, tuyệt vọng thốt lên.

“Cha sao?” Thanh âm lạnh lẽo, mỏng manh như màn sương mù, ánh mắt thoảng chốc trở nên tàn độc, trong nháy mắt toàn bộ sự nhã nhặn tan biến, lưu lại chỉ còn sát khí lạnh liệt.

“Ông chưa từng khi nào coi tôi là con trai ông, với ông tôi chỉ là kẻ thừa kế mà thôi. Nếu ông có đứa con nối dõi khác, ông làm gì để mất tôi?”

Hà Húc Đông giống như mãnh thú chồm tới ngày càng gần, không chút lưu tình nắm áo cha hắn, nhìn khuôn mặt hoảng hốt của ông ta lộ ra nụ cười chế giễu.

“Nếu ông coi tôi là con ông, ông sẽ không để mẹ con tôi vùng vẫy trong nghèo khó, nếu ông có một chút nhân tính, ông sẽ không thờ ơ lạnh nhạt để mẹ tôi chết đi không người giúp đỡ. Tôi vô tình, tôi thủ đoạn đều là do ông dạy, không có ông, sao có tôi ngày hôm nay? Nhật Thăng không lâu nữa sẽ được chuyển giao, ngay cả tôi có huyết thống với ông cũng không sở hữu nó! Thứ ông ngày xưa vứt bỏ mẹ con tôi để đoạt lấy, tôi bắt ông phải vĩnh viễn mất đi.”

Hà Vĩ Tuấn hoàn toàn tuyệt vọng ngồi xụi lơ trên xe đẩy, đôi mắt mất đi tinh quang vốn có, mờ mịt nhìn vô định xuống đất.

“Sao thế? Cảm giác mất đi tất cả có mùi vị thế nào? Rất khó chịu phải không?” Hà Húc Đông hạ giọng, khóe miệng lộ ra nụ cười tàn khốc. “Thế nhưng, như thế chưa đủ, ông yên tâm, tôi sẽ không cho ông chết đâu, quá mức nhân từ. Ông phải kéo dài hơi tàn mà sống sót. Dùng quãng đời còn lại của ông để hối hận, để chuộc tội với mẹ tôi.”

Hà Húc Đông nhìn ông già như ngọn đèn trước gió, hắn biết, đối với một người cao ngạo như ông ta mà nói, chật vật mà sống so với chết còn khổ hơn gấp vạn lần.

“Ông đã sai vì cho rằng tôi với ông giống nhau, mẹ tôi từng nói tôi giống ông, nhưng tôi không phải ông, tôi khác với ông, tôi có thứ quan trọng hơn cả tiền tài, quyền lợi, điểm ấy ông vĩnh viễn không thể có được phải không?”

Hà Húc Đông từ trên cao nhìn xuống Hà Vĩ Tuấn, nhiều năm âm thầm thực hiện kế hoạch nhưng lúc này hắn không hề có niềm vui của kẻ thắng lợi, đối với hắn tất cả chỉ là cảm giác phiền chán, thầm nghĩ mau chóng muốn thoát khỏi.

“Chủ tịch không thoải mái, mời hộ sĩ của ông ấy tới đi.”

Xoay người nói một câu đơn giản, Hà Húc Đông không hề để ý tới chuyện sau lưng hắn, đốt một cây thuốc, hướng mắt nhìn về phía xa ngoài cửa sổ,

Thứ quan trọng hơn tiền tài, quyền lợi... Nhắm mắt lại, miệng mỉm cười, Hà Húc Đông hít sâu một hơi,

trong lòng ngực mơ hồ trống rỗng, cần một người tới lấp đầy ...

Nếu thế này là yêu, như vậy...

An tĩnh quá.

Hướng Hiểu Đông nhìn trời chiều màu đỏ gạch, hít thở sâu.

Mười năm rồi... Đã gần đây thời gian trôi qua, cái loại đau đớn tê tâm liệt phế này cũng nên chậm rãi mà che đi. Đối với người kia, một ngày nào đó cậu cũng có thể quên lãng, không còn nhớ tới nữa.

“Đồ đã mua rồi, đi thôi.”

Một người vỗ vỗ bờ vai Hướng Hiểu Đông “Cậu đang suy nghĩ cái gì?”

Người nói chuyện với Hướng Hiểu Đông là Kỳ Quân, là người ở chung nhà kiêm người yêu của Thẩm Chiêu Dương, bây giờ cậu đang ở tạm trong biệt thự hai tầng của bọn họ. Lần đầu tiên gặp mặt, Hướng Hiểu Đông từng vô cùng kinh ngạc, một người đàn ông sao có thể sở hữu một khuôn mặt xinh đẹp đến thế, vẻ đẹp phi giới tính.

“Không có gì.” Hướng Hiểu Đông nhợt nhạt cười, lảng tránh vấn đề.

Khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết của Kỳ Quân hiện lên một cái nhú mày, diện vô biểu tình nhìn Hướng Hiểu Đông, đôi mắt màu hổ phách trong veo mơ hồ có ý nghi hoặc nhưng cũng không hỏi nữa, thế nên hai người tiếp tục chậm rãi đi bộ.

Đây là cá tính của Kỳ Quân, qua hơn mười ngày ở chung, Hướng Hiểu Đông dần dần cũng hiểu được Kỳ Quân mặc dù ngôn ngữ lẫn vẻ ngoài đều lạnh lùng nhưng hành động thì dịu dàng kỹ lưỡng không gì sánh được. Cậu ta có cười, nhưng chỉ thỉnh thoảng lộ ra nụ cười lễ phép rất khế. Mười ngày, Hướng Hiểu Đông chỉ có duy nhất một lần vô tình nghe thấy cậu ta cười to, đó là khi ở cùng với Thẩm Chiêu Dương.

Thẩm Chiêu Dương từng nói với Hướng Hiểu Đông, Kỳ Quân là một người khó có thể ở chung, nhưng mấy hôm trước khi cậu nói với Chiêu Dương rằng Kỳ Quân là một người rất biết chăm sóc người khác thì anh ta cười đến không kiềm lại được.

“Đó là bởi vì cậu ta thích chuyện của cậu.” Anh ta đã nói như thế.

Khi Hướng Hiểu Đông kinh ngạc nhìn Thẩm Chiêu Dương, anh ta bổ sung thêm một câu.

“Cậu ta kỳ thực rất tùy hứng.”

Tùy hứng? Sao Hường Hiểu Đông cậu không có chút nào nhìn ra Kỳ Quân tùy hứng chỗ nào? Mười ngày qua cảm giác Kỳ Quân đem lại là sự lạnh tĩnh, kiềm chế, đăm mực nhưng cũng dịu dàng, không hề bốc đồng tùy hứng. Nhưng bộ dạng như thế mới gọi là tình yêu. Biết rõ mọi mặt của đối phương, chỉ ở trước mặt nhau mới có những biểu hiện không để lộ ra trước mặt người khác... Đó chính là sự tin tưởng, bao dung.

Nghĩ một hồi, Hường Hiểu Đông vô thức thở dài nhưng lập tức ý thức được ánh mắt của Kỳ Quân, cậu chuyển đầu, quả nhiên thấy cậu ta dùng bộ dạng như muốn nói ‘Cậu lại như thế rồi’, ánh mắt bắt đặc dĩ.

Hường Hiểu Đông nặn ra một nụ cười, Kỳ Quân trực giác quá nhạy cảm, may mắn là cậu ta không bao giờ ép cậu nói điều gì.

“A, tôi quên mua một thứ.” Thẩm Chiêu Dương đột nhiên dừng bước, chờ hai người quay đầu lại nhìn, anh cười nói “Bây giờ tôi quay trở lại mua, các cậu cứ đi trước.” Nói xong hắn ta đưa túi cho hai người, nhìn Kỳ Quân cho tới khi cậu ta gạt đầu mới rời đi. Hường Hiểu Đông tuy rằng thấy kỳ lạ nhưng không nói lên được là kỳ lạ ở chỗ nào.

“Chúng ta về trước đi.” Kỳ Quân vỗ vỗ vai Hường Hiểu Đông giục cậu.

“Ừ.” Hường Hiểu Đông gạt đầu cất bước.

Sóng vai đi được một lát Kỳ Quân đột nhiên mở miệng “Cậu vừa nãy nhớ anh ta?” Ngữ khí đăm nhiên, ôn hòa, tuy là câu nghi vấn nhưng lại mang nghĩa khẳng định.

“Bây giờ tôi không có cách nào.” Hường Hiểu Đông giật mình, khẽ cười “Tôi cần thời gian để quên anh ta.”

“Thật là có thể quên được?”

Hường Hiểu Đông yên lặng, nhưng cậu cũng hiểu Kỳ Quân không có ác ý, chỉ là cậu ta trực tiếp nói ra nhược điểm trong lòng cậu.

“Quên. không có cách...” Hường Hiểu Đông nhẹ giọng, trong lòng đau nhức “Thế nhưng tôi có thể học cách quên.”

Những ký ức quá rõ ràng khiến Hường Hiểu Đông không thể hoàn toàn quên đi, không làm gì khác hơn được là áp bức hình ảnh người kia vào chỗ sâu nhất trong ký ức, áp bức chính mình không được nghĩ tới.

“Ày.” Kỳ Quân nhàn nhạt thở dài, không hỏi lại nữa.

Hướng Hiểu Đông cũng không nói gì, hai người im lặng đi đường, gần tới biệt thự bỗng nhiên Kỳ Quân dừng chân lại.

“Làm sao thế?” Hướng Hiểu Đông khó hiểu nhìn người đối diện.

“Tôi nhớ cậu nói cậu có một cô em gái.”

“Ừ.” Hướng Hiểu Đông gật đầu, có chút mờ mịt nhìn Kỳ Quân.

Kỳ Quân mỉm cười, ngón tay chỉ về phía trước mặt, “Cậu xem ai kia.”

Theo hướng Kỳ Quân chỉ, Hướng Hiểu Đông nhận ra hình dáng thanh mảnh quen thuộc, người cậu yêu quý vô cùng, trong lúc cậu còn giật mình đứng ngây ngốc, người nọ đã đi tới trước mặt.

“Hiểu Thu?”

Thẩm Chiêu Dương quay người đi một đoạn, xác nhận Hiểu Đông và Kỳ Quân đã đi xa, dừng lại trước một cửa hàng, gõ gõ vào cửa kính xe ô tô đỗ ở đó.

Chủ nhân chiếc xe chậm rãi hạ cửa kính, lạnh lùng liếc mắt nhìn, rồi lại chăm chú dõi theo bóng lưng xa dần.

“Tôi còn đang tự hỏi xem lúc nào anh mới xuất hiện đây!” Thẩm Chiêu Dương cúi người ngó vào trong xe, dùng vẻ mặt trên tức mà nói “Từ lúc nào anh biết cậu ấy ở đây thế?”

“Trưa hôm nay.” Hà Húc Đông nhếch khoé môi mỏng.

“VẬY cậu đã ở đây từ lúc nào?” Thẩm Chiêu Dương vẫn giữ nguyên vẻ mặt hào hứng xem kịch vui.

“Lúc các người vào cửa.”

Lúc vào cửa... Tính xem, cũng hơn một tiếng rồi. Ha ha! Mặc kệ biểu hiện không vui của Hà Húc Đông, Thẩm Chiêu Dương vui vẻ mở cửa xe ngồi vào bên trong, để tránh cho việc bọn họ bị ai đó nhìn thấy.

Xe đi được một đoạn, Thẩm Chiêu Dương mới rút lại vẻ mặt trên người, nghiêm túc hỏi “Bây giờ anh định làm thế nào?”

Đã đến đây, chúng tôi anh ta muốn quay trở về với Hướng Hiểu Đông! Nhưng xem ra anh ta còn do dự điều gì đó nên mới không hành động ngay, nếu không anh ta nên sớm xuất hiện trước mặt Hướng Hiểu Đông mới phải.

Hà Húc Đông không trả lời, lái xe dừng lại ven đường, xuống xe, lẳng lặng đốt một điếu thuốc, đợi Thẩm Chiêu Dương ra khỏi xe, lát sau mới mở miệng.

“Dạo này cậu ấy thế nào?” Hắc thấp giọng hỏi.

“Ừm, không tốt lắm nhưng cũng không tệ.” Thẩm Chiêu Dương dựa lên mũi xe nhìn về phía Hà Húc Đông, hai mắt chăm chú xem phản ứng của hắn “Nhưng mà, so với mấy ngày trước thì tốt hơn nhiều. Lúc ban đầu, cậu ấy ăn không vô, ngủ không ngon, suốt ngày hoảng hốt, thần thờ, bây giờ đã hơn nhiều rồi.” Không thừa dịp này thêm mắm thêm muối còn đợi tới bao giờ chứ?

“Vậy sao?” Hà Húc Đông thoáng chấn động.

“Cậu đó, rõ ràng để ý tới cậu ta vậy mà vẫn trưng ra cái mặt lạnh lùng.” Thẩm Chiêu Dương lắc đầu ngán ngẩm. “Nếu để ý thì đừng có làm ra chuyện gây tổn thương cho người ta. Bây giờ thì hay rồi, cậu ở bên này đường, cậu ta ở bên kia đường, khoảng cách không xa nhưng cậu chỉ dám đứng ở đây nhìn sang.”

Hà Húc Đông nhìn đối phương, ánh mắt phức tạp, đau buồn.

Ha ha, thật sự là kỳ tích! Lại có thể chứng kiến bộ dạng Hà Húc Đông buồn bã. Chắc, không uổng công hắn nhúng mũi vào chuyện này. “Cậu định tính sao? Cứ như thế này hay trực tiếp đi tìm cậu ấy? Nên thế nào thì tự quyết định đi!” Thẩm Chiêu Dương khoanh tay đứng nhìn đối phương.

Hà Húc Đông dựa cửa xe ngửa đầu nhìn trời, phả ra một hơi khói thuốc sau đó mới chậm rãi nói “Tôi không biết nên làm thế nào.” Lần đầu tiên trong đời không biết xử trí ra sao, tình cảm của hắn ngay từ khi hắn không để tâm đã phản bội lý trí, hiện tại đứng ở đây cũng chỉ vì để nhìn cậu ta một lần.

Nên làm như thế nào? Phải làm thế nào mới tốt?

“Rốt cục là cậu do dự cái gì?” Thẩm Chiêu Dương có chút bực mình.

“Tôi không thể khẳng định... Như vậy có được không?” Hà Húc Đông trầm giọng, tựa như trên lưng hắn là gánh nặng ngàn cân.

Chưa từng có người nào nói cho hắn biết tình yêu là như thế nào, thứ duy nhất hắn biết là mẹ hắn cho đến lúc chết vẫn yêu thương người đàn ông chưa từng để bà trong mắt, cha hắn, mẹ vì yêu mà cả đời bị huỷ hoại. Vậy nên hắn thề không yêu bất luận kẻ nào, bởi nếu yêu, sẽ bị huỷ diệt.

Nhưng, hẳn có lẽ đã vô tình yêu Hướng Hiểu Đông, cái loại cảm giác xa lạ này khiến hẳn không biết làm thế nào để đối phó.

Cho nên, đến đây rồi lại do dự, chỉ đứng nhìn từ xa. Bởi vì không dám nói ra miệng, một khi nói, hẳn sẽ không thể ngăn chặn được tình cảm như nước vỡ bờ... Cái loại cảm giác này làm hẳn sợ hãi, sợ không thể khống chế bản thân. Phải làm sao? Coi một người quan trọng hơn cả sinh mệnh của mình, vì người đó mà buồn vui yêu hận... Như vậy, thật sự có thể sao?

Thẩm Chiêu Dương quả thực muốn đập cái đầu ngoan cố của tên này ra, căn bản là đầu đất mà! Tức chết mất! Vì sao mà không dám thẳng thắn một chút chứ? “Giờ tôi mới hiểu, hoá ra trên phương diện tình cảm, người yếu đuối không phải Hiểu Đông, mà là cậu. So với cậu, Hiểu Đông không trốn tránh việc cậu ta yêu cậu, hơn nữa cũng không hối hận.”

“Cậu ấy... Nói như vậy sao?” Hà Húc Đông chấn động, điều thuốc trong tay rơi xuống đất.

“Ngày đó, tôi hỏi cậu ta sự tình biến thành như vậy, cậu ta có hối hận không, có hận cậu hay không? Cậu ta nói cho tới bây giờ cậu ta chưa từng hối hận. Cậu ta còn nói cậu không sai, chỉ vì cậu không yêu cậu ta mà thôi. Nhưng cậu bây giờ có tự tin là cậu yêu cậu ta hay không?” Tuy lúc nói những lời kia, Hướng Hiểu Đông trong trạng thái rối loạn, thế nhưng qua tiếng run rẩy cũng có thể thấy cậu ta đau đớn đến mức nào.

Thất thần nhìn mặt đất, Hà Húc Đông lặng yên không nói, vẻ mặt vẫn vẻ phức tạp. Hẳn hiện tại... Ngay cả tự tin cũng không có, làm sao có thể... Thẩm Chiêu Dương nói đúng, kẻ yếu đuối chính là hẳn! Chính bản thân hẳn chưa bao giờ chịu thừa nhận. Huống hồ Hiểu Đông... Hiểu Đông nói hẳn không yêu cậu ấy.

“Bây giờ Hiểu Đông muốn nỗ lực sống tiếp, cũng muốn quên cậu, nếu cậu vẫn tiếp tục do dự, vậy thì cậu đừng đến tìm cậu ta. Thái độ lưỡng lự của cậu chỉ càng khiến cậu ta thương tổn mà thôi, cứ im lặng tách ra đối với hai người đều tốt.” Không đủ kiên quyết làm sao có thể bảo trụ được loại tình cảm đồng tính, thứ không được xã hội thông cảm đây? Thẩm Chiêu Dương nhìn sâu vào mắt Hà Húc Đông.

“Nhưng, nếu cậu xác định cậu yêu cậu ta, cậu phải tiếp tục! Mặc kệ bao nhiêu thời gian, mười lần, hai mươi lần, dùng tất cả biện pháp để cậu ta tha thứ cho cậu, để cậu ta quay trở lại bên cậu.”

“Mặc kệ bao nhiêu thời gian sao?” Hà Húc Đông thấp giọng thì thào.

“Nếu lúc trước có thể dùng thủ đoạn để có cậu ta, hiện tại chẳng lẽ không thể thỉnh cầu cậu ta sự tha thứ sao? Từ nay về sau mất đi cậu ta đối với cậu cũng không sao sao? Húc Đông, Hướng Hiểu Đông so với tự ái của cậu, cái nào quan trọng hơn?” Nói xong hẳn bắt đầu thở dài. Được rồi, cái gì nên nói đều nói xong rồi, để cho người này tự mình nghiền ngẫm đi!

“Tạm biệt... Nên nhớ, trước khi cậu nghĩ thông suốt, đừng có xuất hiện nữa.” Trước khi rời đi, Thẩm Chiêu Dương quay đầu lại nói “Bình tĩnh tự hỏi, rốt cuộc bản thân cậu muốn cái gì?”

Hà Húc Đông lặng yên, trời về chiều vắng vẻ quanh hiu.

9. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 8

Hoàng hôn, trong công viên, Hương Hiểu Đông đưa em gái tới một cái ghế băng, cùng ngồi xuống. Hai người lặng im nhìn người qua lại tản bộ, xa xa có nhóm trẻ nhỏ đang nô đùa.

“Cha mẹ có khoẻ không?” Lặng im hồi lâu, Hương Hiểu Đông đành mở miệng trước, phá vỡ không khí trầm mặc.

Hương Hiểu Thu mỉm cười gật đầu, nhìn anh trai thấy anh ừ nhẹ một tiếng.

“Vậy là tốt rồi.” Hương Hiểu Đông cười cười, không nói gì nữa.

“Anh...” Hương Hiểu Thu ngược lên nhìn anh, nhẹ giọng “Vì sao anh... không mắng em?”

“Vì sao anh phải mắng em?” Cậu mỉm cười.

“Em đã nói những lời như thế...” Nói xong câu đó, giọng bắt đầu nghẹn ngào “Anh, vì sao anh không tức giận? Em đã nói những lời quá đáng!”

“Em không sai, thế nhân... vốn vẫn thường phản ứng với chuyện như thế.” Hương Hiểu Đông bình thản, có phần hờ hững. Sự tình đã đến nước này, oán hận hay hối hận cũng chẳng được gì, cậu chỉ có thể trở mặt nhìn, nén đau lòng coi như chuyện đã rồi... Không thể thay đổi.

“Không đúng, là lỗi của em” Hương Hiểu Thu cắn môi kiên quyết lắc đầu. “Tình cảm... Vốn dĩ không nên dựa vào giới tính để đánh giá, nói với anh như thế, đều là em sai.”

Hương Hiểu Đông giật mình, đáy lòng cảm thấy cảm động. Những tưởng rằng cả đời sẽ bị người nhà vút bỏ, không ngờ rằng còn có ngày trở về.

“Di Quyên đã tát em một cái.”

Hương Hiểu Đông kinh hãi, cô gái tính nết dịu dàng kia lại đánh Hiểu Thu sao?

“Em... Em đi tìm Di Quyên, nói cho bạn ấy biết chuyện.” Cô cúi thấp đầu, giọng run run “Bạn ấy mắng em, nói em từng bảo với bạn ấy là anh đối xử tốt với em thế nào, rất yêu thương em, bây giờ chẳng qua vì một chuyện như vậy lại không nhận anh sao? Bạn ấy mắng em hèn mọn, đem việc thất tình của mình đổ lỗi lên đầu anh, là bạn ấy mắng em tỉnh ra.”

Cô ngược lên, trong mắt ầng nước.

“Thật xin lỗi...” Hướng Hiểu Thu vừa khóc vừa nói “Anh mắng em đi! Anh cứ mắng em đi, anh luôn đối tốt với em, cưng chiều em, nhưng em không hề nghĩ cho anh, còn ích kỷ đổ toàn bộ tội lỗi lên đầu anh.”

“Hiểu Thu...” Hướng Hiểu Đông thở dài “Anh sao lại mắng em chứ, em là em của anh mà!” Từ nhỏ đã che chở cho nó, cậu cũng chưa từng nghĩ làm đau nó, cậu sao có thể mắng nó, đánh nó? Hướng hồ em gái đã nói với cậu những lời này đã khiến cậu vô cùng cảm động.

Hướng Hiểu Thu hít sâu vài hơi, nhịn xuống cơn khóc, nhưng Hướng Hiểu Đông đưa tay khẽ vuốt tóc cô, cô rốt cục chịu đựng không nổi, khóc ra tiếng.

“Em xin lỗi, xin lỗi, xin lỗi” Cô nức nở “Em... Em làm anh chịu khổ... Còn hại anh bị cha...”

Hướng Hiểu Đông đợi em gái khóc một lúc, sau mới nhẹ giọng “Dù sao... Đây vốn là chuyện sớm hay muộn, để mọi người biết cũng không phải không tốt.”

Đúng vậy, vốn là chuyện sẽ xảy ra, sớm hay muộn mà thôi, chỉ có bản thân cậu luôn muốn trốn tránh kết quả. Nhưng, một lần như vậy cũng tốt, bởi vì đã quá mệt mỏi, không muốn chìm đắm trong tình cảm, cũng không muốn tiếp tục ẩn náu cẩn thận sợ cha mẹ biết. Đúng vậy, như thế cũng tốt.

Ngẩng lên nhìn trời, Hướng Hiểu Đông hít sâu, nhắm mắt lại, tựa như đang hưởng thụ ánh mặt trời lành lạnh buổi hoàng hôn.

Đắm chìm trong ánh sáng vàng nhạt, khoé miệng nhếch ra thành nụ cười nhạt nhẽo, càng cười lại càng thấy bi thương. Có rất nhiều thứ em gái không thể hiểu.

Hướng Hiểu Thu nhìn anh trai, không tự chủ ngừng khóc. Lần đầu tiên phát hiện, hoá ra đẹp động lòng người có thể dùng để nói về một người đàn ông, mà người đó lại là anh trai cô lúc này.

Trong nháy mắt, Hướng Hiểu Thu mới hiểu cô chưa bao giờ biết được trong lòng anh trai nghĩ cái gì. Là do anh ấy che giấu cảm xúc quá tốt sao? Có lẽ để duy trì yên ổn trong gia đình, nhưng cũng đồng nghĩa với việc mọi người chỉ hưởng thụ sự yên ổn, chưa bao giờ từng cố gắng hiểu xem trong lòng anh ấy đang suy nghĩ gì...

Bọn họ đều ích kỷ! Chẳng lẽ gia đình ngọt ngào an bình này cũng chỉ là xây dựng trên sự giả tạo sao?

“Anh...” Hướng Hiểu Thu khẽ gọi, thấy anh trai quay sang nhìn mình, cô mới nói tiếp “Từ nhỏ anh cứ như vậy, chuyện gì cũng suy nghĩ cho mọi người, vì cha mẹ, nỗ lực trở thành đứa con trai ngoan không làm cha mẹ lo lắng, ở trước mặt em, anh cũng cố gắng làm anh trai tốt...”

“Anh làm như vậy bởi cha mẹ và em là những người quan trọng, anh chỉ hy vọng mọi người được vui vẻ, chỉ thế thôi.”

“Nhưng mà em chưa bao giờ làm cái gì cho anh, anh cũng thế? Bản thân anh được vui vẻ chẳng nhẽ không quan trọng?”

Hướng Hiểu Đông giật mình, cúi đầu nhìn hai bàn tay xiết chặt, không nói.

“Anh... Không vĩ đại như em nói.” Cậu khe khẽ lên tiếng, cười khổ “Có một số việc, anh còn tự ý làm...”

“Là ở bên người kia sao?”

Hướng Hiểu Thu không chỉ đích danh, nhưng Hướng Hiểu Đông biết cô nói đến ai. Trầm mặc một lúc lâu, cậu gật đầu thừa nhận.

“Ừ... Là chuyện đó.” Trong lòng Hướng Hiểu Đông rõ nhất, cậu làm như vậy không đơn thuần vì gia đình, mà là bởi tình cảm trong tiềm thức, là tham vọng hoang đường, cho nên từ đầu đã chịu chấp nhận điều kiện của Hà Húc Đông.

Bởi vì... Cậu muốn anh ta yêu mình!

Bởi vì, cậu muốn có được tình yêu của anh ta.

Là do cậu tiện, dùng một cái cớ bất đắc dĩ làm lý do che dấu sự ích kỷ của mình.

Nhưng mà, tham vọng hoang đường... Chung quy là tham vọng hoang đường! Hướng Hiểu Đông cậu yêu phải một người không hiểu thế nào là yêu, cũng không nguyện yêu ai, bởi vậy tìm tan nát, cậu không thể oán giận, chỉ có thể lựa chọn cắt đứt tơ tình.

“Anh yêu anh ta sao?” Hướng Hiểu Thu nhẹ giọng hỏi.

Câu trả lời là một tiếng thở dài.

“Anh vẫn yêu anh ta.” Ngữ khí có phần chắc chắn.

Lại một lần nữa thở dài, Hướng Hiểu Đông bất đắc dĩ mở miệng “Đúng, anh vẫn còn yêu anh ta.” Yêu lâu như vậy, làm sao nói không yêu là sẽ không yêu nữa? Nếu có thể không yêu anh ta nữa, như vậy cậu cũng không phải thống khổ như hiện giờ.

Lặng im. Chỉ có gió nhẹ thổi, lá cây va vào nhau, lao xao.

“Anh... Thật khổ cho anh.” Hướng Hiểu Thu đột nhiên đứng lên, nhẹ giọng nói.

“Hiểu Thu?” Hướng Hiểu Đông nghi hoặc nhìn em gái, không rõ vì sao nó nói vậy.

“Em... Quả nhiên là kém anh.” Hướng Hiểu Thu ngoái nhìn anh trai mỉm cười, cười rất thoải mái “Đúng, em nghĩ em đúng, trong mắt người kia, cho tới giờ chỉ có mình anh mà thôi.”

Hướng Hiểu Đông trong lòng chấn động “Hiểu Thu... Em vì cái gì...”

“Anh...” Hướng Hiểu Thu cúi nhìn anh, “Em nghĩ người kia thật ra đã yêu anh, nhưng anh ta không nhận ra.”

Hướng Hiểu Đông ngây người, người kia...nó nói tới ai? Là anh ta sao?

“Cho nên, em mới hỏi...” Hiểu Thu ngồi xổm xuống, nghiêng đầu nhìn anh còn đang tiêu hoá lời cô vừa nói “Nếu anh ta tới tìm anh, anh sẽ làm gì?”

Hướng Hiểu Đông lần thứ hai chấn động, trong mắt hiện lên vẻ đau đớn “Không có khả năng.”

“Anh ta sẽ đến tìm anh.” Hướng Hiểu Thu khẳng định chắc nịch “Nhất định.”

Mở vòi nước, Hướng Hiểu Đông vả nước lạnh lên mặt. Vuốt đi nước đọng, cậu nhìn vào hình ảnh chính mình mệt mỏi, thiếu sức sống trong gương, nhếch miệng cười khổ.

Một câu nói của Hiểu Thu khiến cậu suốt đêm trằn trọc không thể đi vào giấc ngủ, cho tới tận hừng đông, hết cách đành rời giường.

Tạo sao Hiểu Thu lại nói với cậu như thế? Thật vất vả mới tạm yên ổn, thế nhưng... Mỗi lần trong đầu nhắc lại câu nói đó, tim lại rung động. Tưởng niệm, tình yêu sâu đậm vốn tưởng chừng chế đê nén xuống lại dường như ngu xuân xáo trộn.

Nếu anh ta tìm cậu, vậy cậu phải làm thế nào đây? Suy nghĩ trong đầu đã loạn cào cào.

Trở lại bên anh ta sao? Không, cậu không thể làm như vậy! Chẳng lẽ sau khi bị đối xử tàn nhẫn, bởi vì anh ta đến tìm mình, nói yêu mình, Hướng Hiểu Đông cậu sẽ trở về bên cạnh anh ta sao? Cậu không thể!

Cậu không muốn tiếp tục loại cuộc sống ấy, thứ tồn tại khiến cho trái tim không ngừng bị xé rách, cậu đã sợ rồi, không muốn phải trải qua.

Mệt mỏi quá... Nhưng, lại không có biện pháp phủ nhận bản thân vẫn yêu anh ta. Ở sâu trong tim vẫn tràn ngập khao khát, yêu thương.

Hướng Hiểu Đông! Sao mày có thể yếu đuối vô dụng đến thế? Một khi liên quan đến chuyện tình cảm, cứ như vậy... Cậu chán ghét tâm tình vừa phức tạp vừa mâu thuẫn, đã muốn kiên cường quên đi rồi lại yếu đuối khát vọng... Cậu chán ghét chính mình!

Cậu cảm giận đâm vào hình ảnh trong gương, tầm mắt đột nhiên lạc tới phần cổ, nơi đó có một dấu mờ mờ... Đó là dấu hôn từ mười ngày trước còn lưu lại, giờ đã nhạt nhòa khó nhận ra.

Đưa tay chạm vào nơi đó, ảo giác như đau đớn, tim Hướng Hiểu Đông đập điên cuồng, trong đầu nhớ lại ngày đó, hơi thở của người kia phủ trên da thịt, ngón tay vuốt ve, còn đôi môi... Nụ hôn của anh ta từ trước đến nay vẫn luôn kịch liệt, cuồng bạo tàn nhẫn chà sát môi cậu.

Ngón tay vô thức sờ lên môi, Hướng Hiểu Đông chấn động run rẩy, lắc đầu cho tỉnh táo lại.

Cậu đang làm cái gì vậy? Không! Sao cậu còn nghĩ tới anh ta? Không thể, không thể cứ mãi như thế này!

Bước đi như chạy ra khỏi phòng tắm, trong phòng khách là một mảnh yên tĩnh. Kỳ Quân trước giờ vẫn dậy muộn, đương nhiên không có khả năng thức dậy lúc sáu giờ sáng, còn Thẩm Chiêu Dương làm việc, nghỉ ngơi lộn xộn, ngày hôm qua anh ta trực ban nên sáng không có nhà.

Ngồi xuống ghế salon, cậu ngơ ngơ ngẩn ngẩn không biết bao lâu, ánh nhìn lướt qua cửa sổ xuống phía dưới. Ánh nắng mới chiếu lên cành lá còn vương hơi sương, lấp lánh như hào quang, tản mát ra vị bình thản ấm áp.

Hướng Hiểu Đông bị đứt mạch suy nghĩ, khe khẽ thở dài quyết định không nghĩ nữa. Thời tiết như thế này thật tốt, so với việc ở trong phòng miên man nghĩ ngợi, chỉ bằng ra ngoài đi dạo một lát.

Có lẽ đã đến giờ làm việc, trong công viên vắng tanh.

Hướng Hiểu Đông chậm rãi men theo đường dành cho người đi bộ dưới tàng cây, hít hà không khí lành lạnh còn vương mùi cây cỏ, hương vị tựa như thấm vào tim phổi, làm dịu lại tâm tình hỗn loạn, trở về trạng thái bình yên như trước khi Hiểu Thu tới tìm.

Đúng vậy, thế này là tốt rồi, bình tĩnh, an nhiên, không có tra tấn, không có lo âu, không có không ngừng

suy đoán. Như vậy không phải tốt sao?

Rũ mắt xuống, Hướng Hiểu Đông nhếch miệng cười tự giễu. Cậu lại đang lừa mình dối người, nhưng mà không làm như vậy sao có thể quên được? Làm sao có thể quên được.

Bên tai thoáng nghe tiếng bước chân đang tới gần, Hướng Hiểu Đông nhanh chóng ngẩng đầu, hoảng sợ lùi từng bước, mắt mở to không dám tin. Sao lại...

“Hà Húc Đông?” Hướng Hiểu Đông bừng tỉnh, máu trong cơ thể tựa như chảy ngược khiến cậu choáng váng, trái tim đập dữ dội. “Không...” Cậu nhỏ giọng rít khế, lập tức xoay người muốn chạy đi.

Hà Húc Đông nhanh hơn một bước giữ chặt tay Hướng Hiểu Đông, buộc cậu ta phải đối mặt với mình.

“Buông ra! Đừng đụng vào tôi!” Hướng Hiểu Đông giãy dụa, mặc kệ đau đớn, dùng hết sức muốn thoát khỏi bàn tay đang ghì chặt.

“Hiểu Đông.” Hà Húc Đông không chịu buông tay, ánh mắt phúc tạp nhìn Hướng Hiểu Đông, cố gắng để cậu ta đừng giãy dụa nữa, bắt cậu ta phải lại gần hẳn.

“Buông!” Hướng Hiểu Đông dùng tay kia đẩy đối phương ra nhưng cổ tay vẫn bị gắt gao nắm lấy.

Cậu sợ. Người kia đột nhiên xuất hiện khiến cậu có cảm giác tuyệt vọng không lối thoát. Hướng Hiểu Đông cậu còn chưa phục hồi thương tổn, còn chưa thoát khỏi tình cảm quyến luyến... Không được!

“Đã xong rồi... Giao dịch đã xong, anh không thể đụng vào tôi!” Vừa giãy dụa, Hướng Hiểu Đông vô thức thốt lên.

Đúng! Giao dịch đã xong, cậu không còn là đồ vật thuộc sở hữu của Hà Húc Đông nữa, cho nên anh ta không thể đụng vào cậu, không thể!

Trong đầu rối bời, Hướng Hiểu Đông không ngừng lặp lại suy nghĩ ấy, cũng chỉ có như vậy cậu mới có thể ức chế được tình cảm trong lòng, cậu mới có thể không bị tổn thương thêm lần nữa.

Ký ức không ngừng xông lên não, nhắc cho cậu nhớ, nếu một lần nữa trải qua, cậu tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Trong nháy mắt, cổ tay đang bị nắm chặt bỗng được buông ra, tay vốn dĩ đang khua khoắng theo đà vung mạnh. Một tiếng bốp vang lên, Hướng Hiểu Đông khiếp sợ lui về phía sau mấy bước, ngơ ngác nhìn bàn tay bị đau đang đỏ rực.

Cậu đánh người!? Lần đầu tiên dùng tay tát người, hơn nữa dùng toàn bộ sức lực, người bị đánh lại là... Hoảng loạn căn môi, Hướng Hiểu Đông cậu sắp khóc rồi.

Trong khi đối phương chờ đợi, Hà Húc Đông chạy tới trước mặt Hướng Hiểu Đông, kéo bàn tay cậu ấy vừa đánh hấn áp vào mặt.

“Nếu làm thế cậu có thể nguôi giận, vậy đánh đi! Đánh tới khi cậu hài lòng mới thôi.” Hấn hạ giọng, trong giọng nói không hề có sự tức giận như Hướng Hiểu Đông sợ hãi.

Hướng Hiểu Đông ngây dại, cậu không thể tin người trước mặt cậu có thật sự là Hà Húc Đông. Vì cái gì? Vì cái gì anh ta muốn làm như vậy? Suy nghĩ hỗn loạn, tim cũng hỗn loạn, loạn đến mức cậu chỉ mấp máy môi mà không nói nên lời.

Tay vẫn cứ để trên mặt Hà Húc Đông nhưng Hướng Hiểu Đông chỉ yên lặng không lên tiếng. Thật lâu sau, rốt cục cậu thở dài, khẽ rít.

“Anh thật hèn hạ.”

Hà Húc Đông cuối cùng cũng nghe thấy tiếng Hướng Hiểu Đông, giọng nói vừa như khóc lóc kể lể, vừa như lên án.

“Anh biết rõ là tôi không thể.”

Bàn tay trên mặt hấn buông ra, khe khẽ lướt qua mắt môi hấn, khi hấn ý thức được mở mắt vươn tay ra thì Hướng Hiểu Đông đã đứng cách xa phạm vi tay hấn có thể với tới.

“Hiểu Đông.” Hấn lo lắng gọi.

“Anh... Đừng đến đây nữa.” Hướng Hiểu Đông lẳng lặng liếc nhìn “Tôi với anh đã hết rồi.” Nói xong, không chờ Hà Húc Đông hoàn hồn, cậu lập tức quay người chạy trốn. Người phía sau phản ứng thế nào, cậu không muốn thấy, thậm chí hy vọng trước khi bộ dạng giả tạo này sụp đổ cậu sẽ kịp rời đi.

“Hiểu Đông!” Phía sau truyền đến tiếng nói mạnh mẽ của Hà Húc Đông “Tôi sẽ không buông tay.”

Thanh âm từ rất xa vọng tới, Hướng Hiểu Đông chấn động. Không thể quay đầu lại, tuyệt đối không thể! Cậu thì thảo tự nói với mình, tiếp tục nhanh chân rời đi,

Tiếng nói thẳng như phẳng phát xa xôi... thế nhưng lại vô cùng chân thật, rành mạch từng chữ, mãnh liệt chạm vào trái tim của Hướng Hiểu Đông.

“Tôi yêu cậu.”

Đã bảy ngày trôi qua. Hà Húc Đông lẳng lặng nhìn trời, chưa xót nhắm mắt lại.

Hắn hiểu cái gọi là mình làm mình chịu, nhưng mà... Hắn vẫn muốn gặp lại cậu ấy, muốn ôm chặt lấy cậu ấy! Từ cái hôm hắn thẳng thắn thừa nhận “tôi yêu cậu” thốt ra, tình yêu như lửa thiêu đốt trong ngực hắn. Không thể ức chế suy nghĩ về Hướng Hiểu Đông. Nhưng bảy ngày, Hướng Hiểu Đông không chịu gặp hắn. mỗi ngày hắn đều tới từ sáng sớm đợi cho tới đêm khuya mới mệt mỏi trở về nhà... Càng ngày càng thêm dày vò! Bên người thoảng như vẫn vương mùi hương của cậu ấy nhưng hắn không có cách nào có thể ôm cậu ấy như xưa.

Chẳng phải là chuyện đương nhiên sao? Hắn làm cậu ấy tổn thương nhiều đến thế, hiện tại lại xuất hiện trước mặt, hy vọng cậu ấy có thể một lần nữa quay về bên hắn. Bất luận là ai, cũng không thể chấp nhân!

Việc nhận ra tình cảm của mình khiến hắn hiểu được quá khứ hắn đã làm sai quá nhiều.

“Rốt cục cậu đã nói gì?”

Ngày đó Thẩm Chiêu Dương bắt mãi chất vấn hắn.

Hắn nói gì sao? Ngoại trừ nói yêu cậu ấy, hắn có kịp nói cái gì đâu, Hiểu Đông hốt hoảng chạy trốn hắn, hắn còn có rất nhiều điều không kịp nói.

“Cậu ta khóc.” Thẩm Chiêu Dương trầm giọng nói với hắn “Khóc rất kinh khủng.”

Hà Húc Đông cắn chặt răng. Hắn lại khiến cậu ấy thương tâm sao? Vì cái gì? Hắn chỉ muốn nói cho cậu ấy biết bản thân yêu cậu ấy thật lòng, vì sao Hiểu Đông lại khóc? Chẳng lẽ...

“Hôm nay vẫn vậy?”

Tiếng bước chân đến gần, Hà Húc Đông quay đầu thấy Thẩm Chiêu Dương, hiển nhiên cậu ta mới vừa từ bệnh viện trở về.

Hà Húc Đông lẳng lặng gật đầu, mím chặt đôi môi khô khốc. Hắn đã không còn hơi sức để che dấu cảm giác nản lòng, cũng không muốn tiêu phí tâm tư cho những câu hỏi vô nghĩa.

“Sao? Muốn từ bỏ sao?” Thẩm Chiêu Dương nhướn mày, lời nói hàm chứa ý khiêu khích.

“Không!” Hấn kịch liệt phản bác, khiến Thẩm Chiêu Dương hoảng sợ “Tôi sẽ không... buông tay như thế.”

Đúng vậy, coi như Hiểu Đông không yêu hấn, hấn cũng không thể buông tha, tuyệt đối không thể! Bởi vì, đây là lần duy nhất hấn yêu say đắm, nhưng hấn tỉnh ngộ quá muộn, còn có thể hay không... Hấn có mất đi cơ hội cậu ấy quay về bên hấn?

“Ai da, sớm biết thế ngày đó tôi đã giật dây cậu để cậu trực tiếp khiêng cậu ta về.” Mặc kệ Hà Húc Đông lạnh mặt trừng mắt, Thẩm Chiêu Dương vẫn giữ vẻ hài hước, nhớ tới lúc nhìn thấy vết lằn đỏ trên má cậu ta càng vui vẻ nở nụ cười “Sao đây? Có muốn tôi giúp cậu một tay không? Vẫn là khuyên cậu nên theo tôi về nhà, khiêng cậu ta về lột sạch quần áo, trối lại ở trên giường từ từ nói chuyện.”

Nửa thật nửa giả đùa giỡn nhưng Hà Húc Đông trầm mặc một lát mới mở miệng.

“Không cần.” Ánh mắt hấn nhìn về phía toà nhà, tựa hồ muốn xuyên thấu qua tường vách để nhìn người bên trong. “Lần này, tôi không dùng biện pháp nào hết, tôi sẽ đợi, đợi cho cậu ấy thực sự muốn gặp tôi.”

Thẩm Chiêu Dương huýt sáo, mỉm cười.

“Tôi nghĩ, sự chờ đợi của Hiểu Đông cuối cùng cũng có giá trị.” Nói xong hấn khoát tay đi vào nhà.

Hà Húc Đông ngơ ngẩn ngẩn không hiểu, tiếp tục chờ đợi.

Kỳ Quân ôm sách vở đi vào nhìn thấy cảnh Hướng Hiểu Đông ngầy người ôm cái chén, không khỏi nhún mày.

Buổi sáng hôm đó, Hiểu Đông thần sắc hốt hoảng chạy trở về, mặt tái nhợt như tờ giấy. Mà khi cậu gọi anh ta một tiếng, anh ta đột nhiên quỳ rạp xuống đất khóc rống lên, ngay cả cậu vốn bình tĩnh từ trước đến nay cũng bị anh ta dọa cho nhảy dựng, càng khỏi nói tới Thẩm Chiêu Dương mới trực ban trở về.

Hướng Hiểu Đông gào khóc tới mờ cả mắt, miệng không ngừng lặp lại “Sao anh ta có thể làm như vậy?”

Kỳ Quân và Thẩm Chiêu Dương hoàn toàn không rõ đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể đoán tuyệt đối là có quan hệ tới Hà Húc Đông.

Hà Húc Đông kia rốt cuộc đã nói gì, lại khiến Hướng Hiểu Đông kịch liệt phản ứng tới mức này. Bởi vì từ lúc Hướng Hiểu Đông chia tay Hà Húc Đông ở tạm nhà họ mấy ngày, họ chưa từng thấy bộ dạng này của cậu ta, không khổng chế được... Khóc đến mức người ta đau lòng.

Kỳ Quân vẫn như cũ, không hỏi, chỉ nhẹ nhàng ôm lấy Hướng Hiểu Đông đã khóc khàn cả giọng, chờ cho tới khi cậu ta khóc mệt, cậu mới đưa kẻ thất thần trở về phòng nghỉ ngơi.

Sau khi Hướng Hiểu Đông tỉnh dậy, cậu ta không giải thích gì cả. Sau lại giả vờ hành động như chưa có chuyện gì xảy ra, cố gắng duy trì hoạt động thường ngày, nhưng lại thường thất bại, tỷ như hiện tại, bộ dạng ngơ ngẩn thất thần. Đây, tuyệt đối là bởi người mấy ngày ở bên ngoài kia.

“Hiểu Đông.” Rốt cục Kỳ Quân phải lên tiếng gọi người đã cầm chén trà mười mấy phút đồng hồ.

Giống những ngày vừa qua, Hướng Hiểu Đông đáp khẽ lại một tiếng, cậu ta nhanh chóng thu hồi vẻ mặt mờ mịt, cúi đầu uống cốc trà đã nguội lạnh.

Kỳ Quân không hỏi nữa, chỉ lấy nước sôi rót vào trong ấm trà, sau đó tiếp tục xem sách.

Không gian im lặng, chỉ có tiếng Kỳ Quân lật giở sách, tiếng nước sôi kêu lục đục. Hướng Hiểu Đông rót thêm cho mình một chén trà, không nói gì nhìn xuống sân, giặt mình.

Một lát sau, cửa vang lên lên một tiếng cạch, sau đó là tiếng cầm tay nắm đẩy cửa. Kỳ Quân nhanh chóng gấp sách ngẩng lên, trên miệng thoáng hiện nét cười, không nhanh không chậm đứng dậy đi ra cửa.

Hướng Hiểu Đông hoàn hồn nhìn bóng lưng Kỳ Quân, trong lòng cảm thấy chua xót.

Cậu biết Kỳ Quân vốn bộ dạng hồ hững, trái tim của cậu ra lại vì tình nhân mà nhảy nhót. Mặc dù không có nhiều cảm xúc biểu hiện nhưng mỗi lần Thẩm Chiêu Dương trở lại, Kỳ Quân đều buông tay việc đang làm để tới cửa nghênh đón, chỉ vì có thể khiến cho người yêu vừa bước vào cửa có thể nhìn thấy mình.

Chuyện của hai người bọn họ là lưỡng tình tương duyệt, hân hoan vui vẻ. Còn cậu? Cậu cùng Húc Đông có thể coi là lưỡng tình tương duyệt sao?

Hạnh phúc tựa hồ với tay ra là chạm tới, lại dường như cách thật xa xôi.

“Tôi đã về.” Thẩm Chiêu Dương lên tiếng, sóng vai cùng Kỳ Quân vào phòng khách.

Hướng Hiểu Đông nhìn Thẩm Chiêu Dương một cái, gật đầu chào, yên lặng uống trà.

“Hôm nay cũng vẫn vậy?” Thẩm Chiêu Dương nhỏ giọng thì thầm bên tai Kỳ Quân.

“Ừ.” Kỳ Quân gật gật đầu, nhẹ giọng hỏi lại “Người kia thì sao?”

“Giống thế.” Nói xong thở dài một hơi, hẳn đặc biệt phóng đại âm lượng nói “Anh ta còn ở bên ngoài.”

Hướng Hiểu Đông thoáng run, trà nóng bỏng cả tay nhưng như cũ không chịu nói câu nào.

“Hướng Hiểu Đông, rốt cuộc cậu...” Thẩm Chiêu Dương nhin không được muốn mở miệng khuyên bảo.

“Chiêu Dương!” Cắt ngang lời hẳn là Kỳ Quân.

Thẩm Chiêu Dương nhú mày, thấy Kỳ Quân lắc lắc đầu. “Nhưng mà...” Tuy hiểu được Kỳ Quân muốn chờ Hiểu Đông nguyện ý nói chuyện nhưng chậm chạp thế này hẳn thật sự nhìn không nổi.

“Anh mệt rồi, đi tắm rửa được không?” Kỳ Quân lộ ra nụ cười yếu ớt, nhưng đôi mắt màu hổ phách lại loé lên ý cảnh cáo, muốn hẳn dừng hẳn miệng.

Quên đi! Quên đi! Thẩm Chiêu Dương giờ cờ trắng đầu hàng. Nếu chút nữa Kỳ Quân nổi giận, sẽ mất công khiến cậu ấy dịu lại.

Khoé miệng nhếch lên nụ cười mờ ám, nhanh như chớp trộm hôn lên môi Kỳ Quân.

“Anh!” Kỳ Quân thẹn quá hoá giận giờ nắm tay lên, Thẩm Chiêu Dương nhanh chóng chạy trốn khỏi hiện trường, lao vào phòng tắm.

Kỳ Quân hung hăng trừng mắt nhìn kẻ bỏ chạy, hai má lại không tự chủ được phồng hồng... Anh ta biết rõ cậu không thích trước mặt người khác tỏ cử chỉ thân mật, còn cố ý...

“Kỳ Quân...”

Tiếng gọi khiến Kỳ Quân định thần quay đầu lại, đôi mắt đen mang theo bất lực của Hướng Hiểu Đông nhìn cậu, đây là lần đầu tiên sau mấy ngày qua anh ta nhìn cậu như thế, cũng là thứ Kỳ Quân vẫn đang chờ đợi.

Trên môi khe khẽ hiện lên nụ cười nhẹ. Cuối cùng cũng đã tới rồi sao?

10. Chúc Vân - Quyển 1 - Chương 9

Do dự hồi lâu Hướng Hiểu Đông mới đẩy cửa phòng để đàn.

Mới vừa rồi, Kỳ Quân nghe Hường Hiểu Đông gọi mình, vẻ mặt muốn nói lại thôi, cậu thản nhiên buông lại một câu “Tôi ở phòng đàn chờ cậu”, sau đó nhặt sách vở đi ra khỏi phòng khách.

Kỳ thật Hường Hiểu Đông hiểu Kỳ Quân một mực chờ cậu mở miệng, mỗi ngày cậu ta hy sinh thời gian luyện đàn của mình để ngồi trong phòng khách gần người cùng cậu, nhưng tuyệt nhiên không khuyên giải hay hoài nghi. Thậm chí Thẩm Chiêu Dương muốn nói đến cậu, cậu ta cũng đỡ lời cho cậu, giống như vừa rồi.

Điểm ấy, Hường Hiểu Đông cảm kích vô cùng. Bởi vì cậu đang hoang mang, thứ cậu cần không phải là khuyên bảo, cậu cũng không còn tâm tư đối mặt với nghi ngờ. Cậu chỉ cần một không gian yên lặng để bản thân tỉnh táo lại.

Xoay nhẹ nắm cửa, tiếng đàn trong phòng cất lên, Hường Hiểu Đông ngồi xuống sofa lắng nghe, âm điệu thẳng như đã từng nghe qua, lại có chút giống như mới nghe lần đầu, thứ duy nhất giống nhau chính là mang theo sự an ủi dịu dàng. Kỳ Quân đang chuyên chú với phím đàn hình như không phát hiện Hường Hiểu Đông đã vào phòng, ngón tay không ngừng lướt trên phím đàn.

Hường Hiểu Đông nhìn ra bên ngoài cửa sổ, sắc trời đang dần chuyển tối. Anh ta.. còn ở bên ngoài không? Còn chờ cậu không? Anh ta còn, cậu biết. Nhưng cậu... Hường Hiểu Đông nhẹ thở dài.

“Làm sao vậy?” Tiếng piano ngừng lại, Kỳ Quân nghiêng đầu nhìn Hường Hiểu Đông,

Hường Hiểu Đông thu lại tầm mắt, đáp lại ánh nhìn của Kỳ Quân. Cậu muốn nói rồi lại thôi, một lúc sau mới khẽ nói “Kỳ Quân, có phải tôi rất vô dụng không?”

Kỳ Quân liếc nhìn Hường Hiểu Đông, ngón tay tùy ý gõ lên phím “Vì sao nói như vậy?”

“Tôi không biết những người khác rơi vào hoàn cảnh này sẽ phản ứng thế nào nhưng có lẽ không giống tôi... Tôi quá mềm yếu...” Ánh mắt lại hướng về phía cửa sổ, Hường Hiểu Đông đành chịu, cậu không muốn như vậy nhưng kể chuyện đến tới Hà Húc Đông, lý tính của cậu đều giống như không tồn tại.

Kỳ Quân lặng im một lúc, tay lướt trên phím đàn tạo nên âm thanh vô định.

“Tôi rất khâm phục cậu.” Kỳ Quân đột nhiên mở miệng, mỉm cười.

“Kỳ Quân?” Hường Hiểu Đông nghi hoặc khó hiểu nhìn đối phương.

“Cậu nói về mặt cảm tình mình quá mềm yếu, không quyết đoán, những điều đó tôi nhìn ra được.” Cậu ta hờ hững nói, tay vẫn nhịp lên những đoạn nhạc đứt gãy. “Thậm chí tôi từng cho rằng cậu rất ngốc, quá cam chịu.”

Đối với những lời phê phán không lưu tình, Hướng Hiểu Đông im lặng.

“Nhưng cuối cùng, tôi cũng rất khâm phục cậu. Cậu đối với tình cảm rất cố chấp... Tôi tự nhận mình khó làm được. Con người của tôi dù có là yêu, cũng tự hỏi làm không được sẽ phải trả giá thế nào.” Nói xong cậu ta cười cười, “Khi yêu đương thất bại, người bình thường sẽ đem sai lầm đổ lên đầu kẻ khác, không ngừng cho rằng đối phương không tốt, luôn miệng nói lỗi của người đó, tự nâng bản thân mình lên, vùi dập đối phương xuống bùn, tự coi mình là kẻ bị tổn thương tự ái, bỏ qua thứ gọi là trách nhiệm đôi bên. Loại sự tình này tôi không thấy ở cậu. Có lẽ tình huống của cậu khác, không thể dùng để so sánh. Nhưng mà ai bảo cậu yêu phải tên ngu ngốc.”

“Kỳ Quân!” Cậu cuối mang ngữ điệu trào phúng khiến Hướng Hiểu Đông đỏ bừng hai má.

“Nếu có ngày Chiêu Dương dám đối xử như vậy với tôi, tôi tuyệt đối không chỉ tát một cái là xong, trước tiên tôi sẽ làm thịt anh ta rồi nói sau.” Nhịp đàn thể hiện hoàn hảo thái độ bạo lực của Kỳ Quân trong khi tư thế cậu ta vẫn giữ nguyên vẻ tao nhã, thái độ không đổi.

Nghe cậu ta rêu chọc, Hướng Hiểu Đông rũ mắt.

“Hôm đó chuyện gì đã xảy ra?”

Câu hỏi trực tiếp tấn công vào Hướng Hiểu Đông không kịp phòng ngự, cậu ngạc nhiên ngẩng đầu, miệng há ra nhìn ánh mắt sáng quắc chờ đợi đáp án của Kỳ Quân nhìn mình.

“Tôi nói anh ta đừng đến tìm tôi, nhưng anh ta nói anh ta sẽ không buông tay... Hơn nữa...” Tim cậu co rút đau đốn, nhắm mắt lại hít sâu “Anh ta nói... yêu tôi...”

Rõ ràng là câu nói nhiều năm khát vọng được nghe thấy nhất nhưng đến lúc thành hiện thực, xúc động không nén được muốn gào khóc, không thể ngăn được.

Sao anh ta có thể làm như vậy? Mọi chuyện đã đẩy đến nước này, khi cậu đã không muốn yêu anh ta nữa... Khi cậu muốn quên hết thì anh ta khiến cậu không thể quên.

“Khó trách ngày đó cậu trở nên như vậy” Trong mắt Kỳ Quân nổi lên hứng thú, giống như cảm thấy thú vị, cười cười “Hiện tại thì sao đây?”

“Cái gì?” Hướng Hiểu Đông mím môi, ngẩng mặt nhìn Kỳ Quân.

“Giống như anh ta nói, anh ta sẽ không buông tay.” Kỳ Quân khẽ cười, đi đến trước mặt Hướng Hiểu Đông. “Cậu tính thế nào? Trốn tránh cả đời à?”

“Tôi...” Hướng Hiểu Đông cắn chặt môi dưới lặng im không nói, miệng nhếch ra nụ cười chua xót “Tôi không

rõ bản thân mình rốt cục muốn cái gì, tới nước này, vì cái gì tôi... Tuy rằng không muốn gặp anh ta, nhưng tôi...”

“Cũng không hy vọng anh ta buông tha, phải không?”

Hương Hiểu Đông run run, ừ nhẹ.

“Vậy tôi hỏi cậu một vấn đề” Kỳ Quân thản nhiên nói, ngồi xuống nhìn Hương Hiểu Đông

Hương Hiểu Đông ngơ ngác nhìn đối phương, gật gật đầu.

Đôi mắt đẹp tựa hồ thoáng nét cười ranh mãnh, nhẹ nhàng cất lời “Khi anh ta nói yêu cậu, cậu có cảm giác thế nào?”

Hương Hiểu Đông giật mình. Cảm giác?

“Đột nhiên rất muốn... khóc rống lên...” Hương Hiểu Đông thì thào trả lời.

“Vì sao?” Vẫn âm điệu dịu dàng

“Vì sao?” Hương Hiểu Đông mờ mịt nhìn Kỳ Quân “Tôi không biết vì sao? Có rất nhiều loại cảm xúc lẫn lộn... Tôi chỉ muốn khóc thôi...”

“Tủi thân?”

“Có lẽ.”

“Còn gì nữa không?”

Hương Hiểu Đông hoang mang nghĩ ngợi, lắc đầu “Không biết.”

“Hắn là còn vì điều khác?”

Hương Hiểu Đông hít sâu, lần thứ hai lắc đầu.

“Cậu còn nhớ lúc anh ta nói yêu cậu phải không?”

Hương Hiếu Đông ngẩn ngơ. Khi anh ta nói yêu cậu sao? Khi đó cậu chạy vội đi, sau đó... Sau đó nghe thấy anh ta nói câu đó, vẫn âm điệu trầm thấp, mạnh mẽ đầy mê hoặc...

Hương Hiếu Đông phát run, tựa như toàn thân bị những lời nói vây quanh ám ảnh, cảm giác muốn khóc lại nghẹn nghẹn.

Anh ta nói yêu cậu... Anh ta thật sự nói rằng anh ta yêu cậu! Không phải là mơ, không phải vọng tưởng viễn vông, anh ta thật sự yêu cậu!

Đôi tay dịu dàng ôm lấy má cậu, Hương Hiếu Đông hoàn hồn nhìn Kỳ Quân, mới phát hiện mặt mình ướt nước.

“Nghĩ thông suốt rồi phải không?” Kỳ Quân nhẹ nhàng hỏi, hai tay lau đi nước mắt không ngừng chảy xuống “Vậy là cảm giác gì?”

Hương Hiếu Đông nhắm mắt, nước mắt không thể ngăn cản cứ rơi, hồi lâu không thể mở miệng.

“Tôi rất vui sướng.” Cậu nói đứt quãng “Trong cuộc đời này... chưa bao giờ vui sướng như thế.”

Kỳ Quân mỉm cười, vỗ về Hương Hiếu Đông.

Hà Húc Đông ngồi trong xe, buồn bực đập tắt điều thuốc trong tay.

Rốt cuộc phải làm thế nào Hiếu Đông mới bằng lòng gặp hắn? Hắn chỉ có thể ngày qua ngày mòn mỏi chờ cậu ấy sao? Nhưng nếu phải đợi mà Hiếu Đông chịu gặp hắn, vậy thì hắn tuyệt không thể dùng thủ đoạn nào ép cậu ấy.

Tuyệt không thể dẫm lên vết xe đổ! Mỗi ngày hắn đều nhắc nhở bản thân nhưng lo âu cứ không ngừng quần riết hắn.

Nôn nóng mở cửa xuống xe, hít sâu không khí man mát của đêm khuya, nhìn lên căn phòng quen thuộc, ánh đèn vàng dịu dịu, Hiếu Đông ở đó, nhưng hắn không thể đụng vào cậu ấy, không thể ôm cậu ấy, chỉ có thể lo âu mong chờ.

Nhớ tới đôi tay từng trơn trên da thịt Hiếu Đông, thậm chí cả nơi riêng tư nhất, giờ lại trống vắng... không thể nắm giữ bất cứ thứ gì.

“Đáng chết!”

Cầm gậy đập vào xe, thấp giọng nguyên rửa, rồi lại không biết phải nguyên rửa kẻ nào. Là chính bản thân hắn tạo thành mà! Người khởi xướng không phải là ai khác mà là chính bản thân hắn, người đáng chết, là hắn.

Nhìn đồng hồ đeo tay, kim đã chỉ tới mười hai giờ, một ngày nữa lại trôi qua.

Phải về sao? Quay về nơi không có Hiểu Đông, trở về nơi không gian tràn ngập hơi thở của cậu ấy nhưng lại không có bóng hình, đó không phải là nghỉ ngơi, chỉ là loại tra tấn khác mà thôi.

Châm một liều thuốc khác, Hà Húc Đông ngẩng mặt nhìn trời, phun ra làn khói mờ mờ.

Hiểu Đông, tôi muốn gặp cậu, nhớ cậu!

“Khói...Hút thuốc nhiều không tốt cho sức khỏe!”

Lời nói nhẹ nhàng êm ái truyền vào lỗ tai, Hà Húc Đông lập tức mở to mắt đứng thẳng người, liều thuốc trong tay rơi trên mặt đất.

“Hiểu Đông...”

Hà Húc Đông kinh hoàng trong lòng, nửa ngày không thốt nên lời.

Lần đầu tiên hắn phát hiện mình có lúc dần như vậy, trước giờ dù là đối thủ thương trường hay đàn bà, hắn đều có thể dễ dàng đầu gối một đấng miệng nói một nẻo những lời ca ngợi ngọt ngào, nhưng giờ đối mặt với Hiểu Đông... Mặt đối mặt với người hắn thừa nhận đã yêu, một câu cũng không thoát được khỏi miệng, thậm chí ngay cả tay cũng cứng còng rũ xuống bên người, không dám đụng vào cậu ấy, chỉ sợ giống như lần trước dọa cậu ấy chạy mất.

Điên cuồng nhưng nhớ người đứng trước mắt rồi hắn lại không biết nên nói thế nào. Hiểu Đông cũng cứ lặng yên cúi mặt không chịu nhìn thẳng vào hắn.

“Tôi...”

“Tôi...”

Vô tình, hai người đồng thời mở miệng, rồi đồng thời ngưng bật. Trong khoảnh khắc ấy Hà Húc Đông thấy Hướng Hiểu Đông khẽ ngẩng mặt, vừa bắt gặp ánh nhìn của hắn đã nhanh chóng nghiêng đầu nhìn sang chỗ khác.

Dưới ánh đèn đường mờ tối, hắn thoáng thấy mắt cậu ấy sưng đỏ.

Đã khóc sao? Trong lòng hấn căng thẳng, tay nắm chặt, bất giác nhớ tới câu nói của Hiểu Đông.

Từ hôm nay trở đi... Tôi sẽ không tiếp tục yêu anh nữa.

Tôi với anh, đã chấm dứt.

Không! Không thể chấm dứt như vậy! Hấn mới học được cách có thể đối mặt với tình cảm của mình, còn chưa thẳng thắn đối diện với cậu ấy, còn chưa nói được tình cảm của mình, sao có thể chấm dứt.

“Tôi không buông bỏ đâu!” Hấn hét lên, cắn răng kiên quyết “Mặc kệ cậu nói gì, tôi cũng không buông tay đâu”

Hướng Hiểu Đông thoáng kinh ngạc ngẩng đầu, đôi con ngươi đen nhánh vẫn còn ươn ướt ngược nhìn Hà Húc Đông.

“Hiểu Đông...” Khi cậu nhìn hấn chăm chăm, Hà Húc Đông vươn khó khăn mở miệng “Tôi hiểu... Tôi phải tuân thủ lời hứa buông tha cậu, nhưng tôi không làm được.”

“Vì sao?” Hướng Hiểu Đông nhẹ giọng hỏi.

“Tôi...” Hà Húc Đông ngập ngừng, lấy dũng khí nói ra lý do “Tôi yêu cậu...”

Rất nhiều lời muốn nói nhưng không thể nói, Hà Húc Đông hiện tại cảm thấy mình ngu ngốc đến mức bản thân hấn không thể tin được. Không thể nói ra những lời yêu thương, chỉ nói được một câu xác thực tôi yêu cậu, thứ duy nhất hấn có thể dùng để biểu đạt tâm tình, nhớ nhung.

Hướng Hiểu Đông chấn động, lẳng lặng cúi đầu. Hà Húc Đông ngừng thở nhìn cậu, một lúc lâu cậu mới lên tiếng.

“Chưa đầy một tháng trước anh mới nói cho tôi biết anh không thể yêu tôi, nhưng hiện giờ anh lại tới nói anh yêu tôi...” Âm điệu trầm thấp như than thở, miệng nhếch lên nụ cười chua xót “Cái gì mới là thật đây?”

“Hiểu Đông...” Nghe ra sự sợ hãi trong lời nói của Hiểu Đông, Hà Húc Đông cảm thấy tự trách. Là do hấn khiến cậu ấy nghi ngờ, sợ hãi, hấn chẳng thể biện minh cho bản thân.

“Nếu anh thật sự yêu tôi, vậy những hành động trước kia là vì sao?” Hướng Hiểu Đông cười tự giễu, nâng mắt nhẹ giọng hỏi “Tôi không biết mình có nên tin tưởng anh không... Tôi có thể tin anh sao? Tin anh thật lòng sao?”

Mỗi ngày đều tưởng nhớ, giờ phút này hơi thở, thân thể ấy cách hấn rất gần, Hà Húc Đông không kiềm

chế được giờ tay kéo người trước mặt ôm chặt vào trong lòng, Hướng Hiểu Đông cứng người, sau đó lại thả lỏng, không giãy dụa nhưng cũng không đáp lại.

“Xin lỗi...” Hà Húc Đông áp mặt vào vai Hướng Hiểu Đông khẽ lẩm bẩm. Hắn nhớ, thật sự rất nhớ cậu ấy! Chỉ là một cái ôm khiến máu toàn thân sôi trào, vĩnh viễn không muốn buông tay.

“Tôi không tìm ra lý do để tha thứ cho mình, nhưng tôi yêu cậu, thật sự rất yêu cậu, tôi không biết phải nói gì mới tốt, chỉ có một câu ấy, từ sớm đáng lẽ tôi nên nói với cậu.” Hà Húc Đông nói liền một hơi, giọng nói khàn khàn “Tôi luôn luôn sợ hãi... Sợ việc đặt tình cảm vào một người, tôi nghĩ chỉ cần để cậu ra đi tôi sẽ trở về như trước, nhưng tôi rất nhớ cậu... Mỗi ngày đều nhớ cậu...”

Người trong lòng cứng đờ, nhưng vẫn im lặng. Không được hồi đáp cũng không thấy đối phương phản ứng, Hà Húc Đông càng thêm lo lắng, sợ hãi mơ hồ trôi nổi trong lòng.

Có phải Hiểu Đông không tha thứ cho hắn hay không? Có phải đã cậu ấy đã không muốn để ý tới hắn nữa hay không?

“Xin cậu cho tôi một cơ hội, có được không Hiểu Đông?” Giọng nói hắn run rẩy, lần đầu tiên trong đời hắn không có tự tin, lần đầu tiên trong đời sợ hãi nhường này.

Không.

Hà Húc Đông có cảm giác như máu bị rút dần ra, dù ôm chặt trong tay thân thể ấm áp nhưng dường như cái lạnh bắt đầu xâm chiếm từ đầu ngón tay hắn dần đi lên.

“Không thể sao?” Hắn tuyệt vọng hỏi lại. Bọn họ đã không còn có thể sao?

Trong đầu chút lý trí còn lại nói với hắn nên buông tay, nhưng tình cảm mãnh liệt trong tim nói hắn không thể! Coi như ích kỷ, coi như tuý hững cũng không muốn buông tay. Nhưng mà...

Có thể như vậy không? Hắn có thể lại một lần nữa không để ý tới nguyện vọng của cậu ấy, lại một lần nữa thương tổn Hiểu Đông sao? Không thể làm như vậy, không thể tiếp tục làm như vậy!

“Nói cho tôi biết... Tôi phải làm thế nào cậu mới đồng ý quay về?” Giọng nói nghèn nghẹn, vùi mặt vào nơi hõm cổ đối phương thì thầm “Tôi nói yêu cậu nhưng không kịp nữa rồi sao? Cậu đã...không còn yêu tôi sao?”

Người trong lòng hắn chấn động, nhẹ lắc đầu.

Cậu ấy lắc đầu là có ý gì? Là còn yêu hắn sao? Hay là không còn yêu hắn nữa? Hà Húc Đông chờ đợi, cho tới khi người trong lòng chậm rãi ngã vào người hắn.

“Tôi...” Hướng Hiểu Đông khẽ thở dài, dựa đầu vào trong lồng ngực vững chãi “Nếu lại bị anh tổn thương một lần nữa, tôi cũng chấp nhận.”

Hà Húc Đông giật mình, cảm nhận vòng tay khe khẽ ôm lấy lưng mình.

“Chúng ta về nhà đi!”

Từng chữ rõ ràng, khoé mắt cay cay, Hà Húc Đông ôm chặt lấy người trong lòng, đem vẻ mặt yếu đuối của mình giấu trên cổ người yêu.

Hiểu Đông...

“Được rồi, chúng ta về nhà.”

Tay luôn bị nắm thật chặt.

Xuống khỏi xe, đi qua cổng bảo vệ, vào thang máy, thậm chí là khi đã đứng trong phòng khách, hai bàn tay vẫn luôn xiết lấy không rời.

Hướng Hiểu Đông trộm nhìn người nắm tay mình, chẳng biết tại sao lại thẹn đỏ mặt không dám đối diện với ánh mắt đối phương. Cậu có thể nghe thấy tiếng tim mình đập dồn dập, cảm giác tay đổ mồ hôi... Chắc, Hà Húc Đông cũng nhận thấy.

Nhưng mà... Có lẽ lòng bàn tay đổ mồ hôi không chỉ có cậu, bàn tay to lớn của Hà Húc Đông hình như cũng ướt ươn ướt.

“Hà Húc Đông?” Chịu không nổi lặng im, tim đập càng nhanh càng khó chịu, Hướng Hiểu Đông rút cuộc mở miệng trước.

Trong nháy mắt cậu rơi vào trong khuôn ngực nóng rực, hơi thở quen thuộc bỗng nhiên tới gần, dừng ở trên môi cậu thể nhưng vừa nhẹ nhàng chạm vào đã lập tức rời đi, giật mình, sững sờ, Hướng Hiểu Đông không khỏi có chút thất vọng.

Thất vọng? Hướng Hiểu Đông ngây ngốc trong giây lát, rồi chợt hiểu ý, hai gò má phồng hồng.

Mới vừa rồi không biết tại sao bọn họ lại mất tự nhiên, hiện giờ hiểu ra, nguyên nhân là bởi... Bởi vì cả hai đều có dự định đụng chạm đối phương nhưng không biết nên làm thế nào mới tốt.

“Thật xin lỗi... Tôi...” Hà Húc Đông quay mặt sang một bên, buông người trong lòng ra, buồn buồn nói “Cậu đi nghỉ ngơi đi.”

Thấy Hà Húc Đông tránh mặt, Hướng Hiểu Đông khe khẽ mỉm cười.

Bộ dạng anh ta lúc này, thật giống như một chàng trai mới biết yêu. Rõ ràng đã trải qua vô số lần da thịt thân cận nhưng giờ phút này lại khấn trương, bối rối. Tựa như quay về tuổi mười bảy, trúc trắc...nhưng đầy ngọt ngào.

Cậu lẳng lẳng nhìn, tới khi Hà Húc Đông ngốc nghếch nhận ra Hướng Hiểu Đông chưa di chuyển mà quay đầu lại. Ánh mắt chạm vào nhau, Hướng Hiểu Đông bất ngờ lộ ra nét cười, tiến về phía trước, áp vào người Hà Húc Đông.

“Không sao, anh có thể...” Khẽ khàng thăm thì, Hà Húc Đông đỡ người, Hướng Hiểu Đông kéo cổ đối phương xuống, đưa môi lên.

Lửa tình ngập tràn phòng khách.

Bắt đầu bằng những cái hôn nhẹ, nếm nấp đôi môi đối phương, tới đầu lưỡi mơn trớn, nhiệt tình quấn quýt, vội vàng xiết chặt vòng tay, không ngừng cởi bỏ quần áo trên người nhau, cho tới khi da thịt trần trụi cận kề.

Cửa phòng mở ra, hai người ngã trên giường, nhìn nhau cười ngượng ngùng. Cảm giác khó có thể diễn tả bằng lời, rõ ràng không phải lần đầu tiên quấn quýt nồng nhiệt, rõ ràng không phải lần đầu tiên da thịt cận kề, nhưng mà... Khác với cảm giác lúc này!

Ham muốn quen thuộc, tâm tư khác biệt.

“Rất nhớ cậu...” Hà Húc Đông thấp giọng thì thào, cúi đầu cho một nụ hôn khác, bàn tay nóng rực vuốt ve người trong ngực, “tôi rất sợ không còn có cơ hội hôn cậu.”

Hướng Hiểu Đông đỏ mặt, nướn mào chăm chú nhìn đối phương, chủ động níu cổ tình nhân yêu cầu hôn môi.

Đầu ngực bị vắn vè, Hướng Hiểu Đông hút sâu ngậm khí, gắt gao bám trụ tấm lưng rộng, tác cầu nhiều hơn. Môi lưỡi nóng rực giao triền, bên tai chỉ còn tiếng thở dốc cùng tiếng tim đập...đập đến mãnh liệt, hạnh phúc tới mức muốn rơi lệ. Hướng Hiểu Đông nhắm chặt mắt ngăn nước mắt trào ra. Đã từng nghĩ mọi chuyện kết thúc, không dám nghĩ tới còn có thể triền miên trên giường, cảm nhận thể xác lẫn linh hồn hòa quyện.

“Tôi yêu cậu” Thanh âm khàn khàn của Hà Húc Đông khẽ thì thầm mãi, là lời thề hẹn của tình nhân, khiến cho thân xác lẫn tâm hồn cả hai cùng lên tới cao trào

11. Chức Vân - Quyển 1 - Chương 10: Kết Thúc

Chớp mắt tỉnh lại, Hà Húc Đông theo phản xạ nhìn về phía đầu giường.

Hắn nhẹ nhàng thở ra, nhìn thân hình trần trụi của Hướng Hiểu Đông, đầu gối lên tay hắn sau ngủ, hô hấp đều đặn. Da thịt trắng nõn, cơ thể cong mềm mại, bị che lấp sau tấm chăn là những dấu vết mãnh liệt của đêm qua.

Bàn tay nhẹ vuốt mái tóc đen của người say giấc, nhẹ nhàng cảm nhận.

Kỳ thật đây không phải lần đầu tiên hắn làm như vậy, nhìn Hướng Hiểu Đông ngủ, cũng không phải lần đầu tiên dịu dàng ôm ấp cậu ấy nhưng mà khi đó hắn không biết... Không, phải nói là kháng cự, kháng cự chuyện hắn yêu cậu ấy.

Cho tới bây giờ hắn mới hiểu rõ, hóa ra dĩ vãng mỗi lần quay về nhà nhìn thấy cậu ấy, đã cảm thấy thỏa mãn.

“Thật xin lỗi!” Hắn khe khẽ nói bên tai Hướng Hiểu Đông, rồi lại không nỡ rời xa hôn cậu ấy một cái. Cổ chấp, ngu muội của hắn đã khiến Hiểu Đông chịu khổ quá nhiều, tổn thương quá nhiều, vậy mà Hiểu Đông vẫn như trước nguyện ý tha thứ cho hắn.

Người trong lòng động đập, mí mắt run run chậm rãi mở ra. Tầm mắt ngược lên bắt gặp cái nhìn của Hà Húc Đông, cậu ngồi ngơ chớp chớp mắt, ngần ngại gọi nhỏ.

“Húc Đông?”

“Chào.” Hà Húc Đông khẽ mỉm cười lần xuống thắt lưng người yêu, trên môi cậu ấy đặt lên một nụ hôn.

Hướng Hiểu Đông khẽ rùng mình, than nhẹ một tiếng ôm lấy Hà Húc Đông.

“May mắn...” Cậu hạ giọng nói.

“Làm sao vậy?” Hắn nhíu mi khó hiểu hỏi người đang nằm trong ngực.

“Tôi còn cho rằng tôi đang nằm mơ...” Tay cậu ôm xiết lấy lưng Hà Húc Đông.

“Hiếu Đông...” Hà Húc Đông khẽ gọi, là do hấn làm cậu ấy bất an “Thực xin lỗi”

Hướng Hiếu Đông vội vã lắc đầu, “Không cần giải thích”

Hà Húc Đông trầm mặc một lát, đột nhiên mở miệng hỏi “Có phải mệt lắm hay không?”

“Không sao, có chuyện gì vậy?” Cậu khó hiểu nhìn tình nhân.

“Tôi muốn đưa cậu tới một nơi.” Gạt bỏ mấy sợi tóc lòa xòa trước mặt Hướng Hiếu Đông, Hà Húc Đông mỉm cười hiền hòa, nhưng trong mắt lại thoáng bi ai bất đắc dĩ nói “Việc này, cậu có quyền được biết.”

Hướng Hiếu Đông giật mình, mỉm cười, gạt đầu, hôn lên đôi môi dường như đang cô đơn.

/

/

Nơi này là...

Cậu biết nơi này là nơi nào, nhưng mà vì sao Húc Đông dẫn cậu tới chỗ này?

“Lại đây.” Hà Húc Đông đưa tay về phía cậu, dịu dàng rồi lại bá đạo ra lệnh.

Hướng Hiếu Đông thoáng chần chờ, đặt tay vào trong lòng bàn tay vững chãi, giữa ánh mắt kinh ngạc của mọi người để anh ta dắt đi.

Rất cục bọn họ ngừng bước, ánh mắt hai người dừng lại trước tấm bia mộ, trên đó là hình ảnh người phụ nữ có khuôn mặt từ ái nhưng phảng phất ưu thương.

Đúng vậy! Nơi này là nơi mẹ của Hà Húc Đông vĩnh viễn nằm lại.

“Nơi này... Cậu đã tới vài lần phải không?” Hà Húc Đông thấp giọng, ánh mắt vẫn đặt ở trên tấm bia đá “Nhưng mà, đây là lần đầu tiên tôi cùng cậu tới.”

Hướng Hiếu Đông mờ mịt gạt đầu, bởi vì cậu đang nghĩ không biết vì sao Hà Húc Đông biết cậu tới mộ mẹ anh ta.

“Tôi nghĩ anh không biết...”

“Tôi biết hết. Nhiều năm rồi cậu vẫn thay tôi đến thắp hương cho bà ấy, tôi rất cảm ơn cậu. Kỳ thật tôi không tới, không phải vì quá bận rộn, cũng không phải đã quên... Mà là khi an táng bà, tôi đã từng phát thệ, trước khi đạt được mục đích sẽ không tới gặp bà.” Hà Húc Đông quay đầu nhìn Hướng Hiểu Đông đều đều nói tiếp “Cậu có biết chuyện của mẹ tôi không? Là câu chuyện muôn thuở... Ở một thị trấn nhỏ, một cô gái trẻ yêu một kẻ có dã tâm, kẻ đó vì theo đuổi tiền tài quyền lực mà vứt bỏ vợ con, mẹ tôi còn ngốc nghếch yêu ông ta, ngay cả họ cũng không chịu cho tôi sửa, chấp nhất tin tưởng ông ta một ngày nào đó sẽ trở lại bên bà.”

“Sau khi ông ta ra đi, chúng tôi sống rất khổ sở. Cuối cùng kỳ nghỉ hè khi tôi học cao trung, mẹ tôi không chịu được nữa phải nhập viện, còn tôi mỗi ngày đều cãi vã, chàm chọc, khiêu khích cậu tôi khiến chúng tôi không thể ở chung với nhau, vậy nên tôi quyết định tạm nghỉ học đi làm kiếm tiền, vốn không muốn quay về trường học nhưng mẹ tôi nhất quyết bắt tôi học lại.”

Hướng Hiểu Đông chăm chú nhìn Hà Húc Đông, hiểu được anh ta đang nói với cậu những chuyện quá khứ chưa từng nói với ai. Cậu áp tay lên má anh ta an ủi, ánh mắt Hà Húc Đông mềm lại, nắm lấy tay cậu đưa lên môi hôn.

“Sau đó năm lớp mười một tôi gặp cậu.” Bàn tay trên môi hần cứng lại, Hà Húc Đông hơi hơi cười khổ sở. “Cậu vẫn rất để ý đúng không? Khi đó... Tôi thành lập giao dịch với kẻ kia.”

Hướng Hiểu Đông rũ mắt, cắn cắn môi. Sao có thể không để ý? Cho tới bây giờ, cậu vẫn như trước không hiểu rốt cuộc là vì sao? Dù cho Hà Húc Đông đã nói cho cậu tình cảnh lúc ấy.

“Là vì mẹ tôi.” Giọng nói hờ hững của Hà Húc Đông truyền đến, khê khàng nâng khuôn mặt của Hướng Hiểu Đông lên. “Dùng việc chuyển viện của mẹ tôi làm điều kiện trao đổi, hần muốn tôi tạo chứng cứ tình cảm đồng tính với cậu, ngày đó tôi cho rằng chuyện chẳng có gì, vậy nên không chút do dự.”

“Nhưng mà, khi đó tôi...” Hướng Hiểu Đông không rõ, lúc ấy cậu từng nhiều lần nói có thể nhờ cha cậu giúp đỡ.

“Tôi biết.” Hần ôn hòa cắt đứt lời cậu ấy “Nhưng lúc đó tôi tình nguyện chọn phương pháp đó, vô luận như thế nào tôi cũng không muốn nhận sự trợ giúp của cậu.” Khi đó tâm tình phức tạp, cho tới bây giờ hần mới hiểu được là bởi hần không muốn trước mặt người mình để ý lại tỏ vẻ yếu đuối, muốn có tự tôn.

Hướng Hiểu Đông giật mình, tựa như hoang mang.

“Sau khi cậu đi rồi, tôi cảm thấy tuy rằng khó chịu nhưng không muốn miệt mài theo đuổi... Nhưng chưa tới nửa tháng, mẹ tôi vì bệnh biến chứng từ già cỗi đời, chưa kịp chờ chuyển viện.” Trầm mặc, hần tiếp tục “Ngày hôm sau khi mẹ tôi mất, luật sư của Hà gia tới trước mặt tôi, nói cho tôi biết rằng cha tôi đồng ý giúp đỡ tôi vô điều kiện hoàn thành chuyện học hành, nhưng sau đó muốn tôi trở về Hà gia kế thừa cơ nghiệp. Thật buồn cười, lúc trước ông ta vứt bỏ mẹ con tôi, sau đó lại mang tư thái kẻ ban ơn xuất hiện.”

Hắn cười lạnh một tiếng, giọng nói ngập tràn oán hận.

“Luật sư của Hà gia xuất hiện quá nhanh khiến tôi đột nhiên hiểu được ông ta đã sớm biết cuộc sống của chúng tôi nhưng lạnh mặt không giúp đỡ. Ngày hạ huyết mẹ, tôi đã ở trước mộ thê hai chuyện.” Hắn dừng một chút, “Một là, phải cướp đoạt hết thảy mọi thứ từ trong tay kẻ đã vứt bỏ mẹ con tôi; sau nữa là... Cả đời này tuyệt không dấn vào vết xe đổ của mẹ, tôi không yêu bất luận kẻ nào.”

Hướng Hiểu Đông nghe vậy thân mình chấn động, trái tim dường như bị bóp chặt.

“Sáu năm, tôi dùng sáu năm, nỗ lực học tập tất cả thủ đoạn của ông ta, chuyện gì ông ta muốn tôi đều làm theo, học không từ thủ đoạn, học máu lạnh... Tôi học rất nhanh, có lẽ như mẹ tôi từng nói, tôi với người cha đó cực kỳ giống nhau.”

“Húc Đông” Hướng Hiểu Đông vội gọi.

Tuy Húc Đông nói vậy nhưng cậu nghe ra trong giọng nói của anh ấy là châm chọc, tự ti... Không phải nói về cha anh ấy mà là đang tự ng tự nói về bản thân mình. Rất đau lòng... Cậu hiểu được, Húc Đông chưa bao giờ để lộ bộ mặt thật này với bất cứ kẻ nào.

Hà Húc Đông lắc đầu, ý bảo hắn không sao.

“Sáu năm sau, cậu từ Anh trở về.” Bàn tay vuốt lên tóc Hiểu Đông, “Trừ bỏ kế hoạch phá hủy mọi thứ của người kia, tôi... Chưa bao giờ từng có dự vọng mãnh liệt như thế, lúc ấy tôi chỉ muốn có được cậu nên tôi dùng phương pháp hữu hiệu nhất, nhanh nhất. Không từ thủ đoạn dùng gia đình để bắt cậu ở lại bên tôi. Tôi vẫn không tìm hiểu nguyên nhân, đến giờ mới biết, đó là bởi tôi sợ hãi.”

Hắn hít sâu vào một hơi, tựa như lấy dũng khí để nhìn thẳng vào mắt Hướng Hiểu Đông.

“Ngày đó cậu hỏi tôi có yêu cậu không, câu trả lời của tôi là tôi không có khả năng yêu cậu. Kỳ thật là tôi tự nói với bản thân mình, tôi không tin bản thân có thể yêu cậu, rõ ràng tôi đã thề không yêu bất cứ ai. Nhưng để cậu đi rồi tôi bắt đầu cảm thấy hết thảy không có ý nghĩa, mặc kệ là công ty hay là kế hoạch trả thù, cũng không thể làm tôi hứng thú. Cả người trống rỗng, mặc dù nhớ cậu nhưng lại cố chấp không chịu đi tìm cậu, không ngừng phủ nhận tình cảm của bản thân.

“Tôi đã sai quá nhiều, Hiểu Đông.” Hà Húc Đông mềm giọng “Mãi cho tới ngày đó, trước ngày tôi đến tìm cậu, tôi ngồi ở đây trọn một đêm. Tôi đem chuyện chín năm của chúng ta, triệt để suy nghĩ một lần.”

Ánh mắt sáng quắc chăm chăm nhìn Hướng Hiểu Đông, nhu tình ấm áp chưa từng có, không hề giả tạo.

“Tôi hiểu ra, tôi đã sớm yêu cậu. Không phải nửa tháng trước, không phải hai năm trước mà là từ rất sớm trước đó, có lẽ chín năm trước lần đầu tiên hôn cậu, tôi đã yêu cậu rồi.” Hắn cười khổ, “tất cả đều do tới giờ tôi mới thật sự nhận ra tình cảm đối với cậu, tôi không thể không thừa nhận bản thân quá ngu xuẩn.”

Nước mắt Hương Hiểu Đông mãnh liệt tràn mi, cậu không muốn khóc nữa bởi trước đây cậu đau lòng đã đủ rồi nhưng nghĩ tới quãng thời gian chín năm, nghĩ tới mình đã từng tổn thương thế nào, từng chạy trốn, áp lực thống khổ, hết thấy, hết thấy giống như bị sa mông bao trùm vì tình cảm u mê, giờ toàn bộ hiện ra rõ ràng trước mắt.

“Đừng khóc, tôi không muốn cậu đau khổ nên mới nói cho cậu những chuyện đó.” Hà Húc Đông thở dài, nắm cổ tay Hương Hiểu Đông gắt gao đặt lên ngực “Nhưng, lãng phí của cậu nhiều thời gian như vậy, khiến cậu thương tâm như vậy đều do tôi.”

Hương Hiểu Đông ở trong lòng Hà Húc Đông lắc lắc đầu, chợt ý thức chỗ này là chốn công cộng, vội vã rời khỏi cái ôm. Nhưng cho dù như vậy cậu vẫn nắm chặt tay đối phương, trong lòng bàn tay hai người nóng tới đổ mồ hôi.

“Bây giờ cậu đã rõ, Hiểu Đông. Hà Húc Đông này chẳng qua là kẻ ích kỷ tùy hứng, ngoan cố lại không hiểu thế nào là tình yêu, một gã đàn ông ngốc nghếch mà thôi.” Hần hít sâu, dừng lại một chút, giọng nói lộ sự bất an “Tôi như vậy, cậu có thể yêu tôi không? Có thể... luôn yêu tôi không?”

Đôi mắt như bị mê hoặc của Hương Hiểu Đông gặp ánh mắt Hà Húc Đông, bốn phía xung quanh nhất thời trở nên yên tĩnh, tựa như chỉ có hai người bọn họ tồn tại, chỉ có bọn họ là chân thật.

Ánh mắt lơ đãng nhìn tới tấm bia mộ, Hương Hiểu Đông mỉm cười. Hà Húc Đông đã dẫn cậu tới nơi này, ở trước mặt người quan trọng nhất với anh ấy, thổ lộ sự thật lời thề.

Nơi này là thánh địa trong lòng anh ấy.

“Luôn... là bao lâu?” Hương Hiểu Đông nhẹ nhàng mở miệng, nước mắt vẫn đọng trên mi nhìn người đối diện.

“Cả đời.”

Hà Húc Đông nắm chặt tay, chân thành nhìn Hương Hiểu Đông.

“Cả đời sao...”

Hương Hiểu Đông than nhẹ một tiếng, nâng mắt nhìn Hà Húc Đông. “Anh có thể đồng ý không giấu diếm tôi bất cứ chuyện gì, không che giấu cảm giác của mình có được không?”

“Tôi thề, không giấu cậu bất cứ chuyện gì.” Hà Húc Đông khẩn trương trả lời.

“Vậy thì, yêu tôi đi!” Đôi mắt trong suốt nhìn thẳng vào Hà Húc Đông, khóe miệng cong lên nụ cười. “Dùng cả đời của anh chứng minh cho tôi xem, chứng minh anh thật lòng yêu tôi”

“Hiếu Đông...” Hà Húc Đông vừa mừng vừa lo hấp tấp nói “Nhưng tôi không biết... Tôi không biết liệu mình có thể làm cậu tổn thương nữa, tình yêu đối với tôi mà nói...”

“Không sao, không sao hết.” Hướng Hiếu Đông nhẹ điểm ngón tay lên môi đối phương ngăn câu nói “Sang Anh sáu năm, tôi vẫn cho rằng mình đã quên anh, nhưng vừa nhìn thấy anh, tôi mới hiểu bản thân là lừa mình dối người. Chín năm, tôi chỉ có mình anh, yêu chỉ có mình anh. Dù anh ích kỷ tùy tiện, ngoan cố lại không biết thế nào là yêu, đồ ngốc như anh nhưng tôi vẫn yêu anh. Mặc kệ người khác nói gì, tôi yêu anh, không thay đổi.”

Không khí xung quanh trở nên yên lặng, cho tới khi Hà Húc Đông đột nhiên mỉm cười, hôn lên ngón tay đặt trên môi mình. Hướng Hiếu Đông như bị điện giật rụt tay lại, thẹn đỏ cả mặt.

Trên ngón tay là cảm giác thân mật của tình nhân cậu chưa bao giờ được trải qua.

“Quả nhiên cậu còn cố chấp hơn tôi.” Hà Húc Đông cười nhẹ tự giễu.

“Hà Húc Đông?”

Hướng Hiếu Đông không hiểu đối phương muốn nói gì.

Hà Húc Đông bất thành linh kéo Hiếu Đông ôm trong lòng.

“Tôi muốn hôn cậu...” Hắn ôm hông cậu ấy, nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai đối phương thì thầm.

Hướng Hiếu Đông hoảng sợ “Nơi này còn có những người khác...”

“Tôi muốn hôn cậu.” Hắn ngang ngược nhắc lại, hai tay ôm lấy khuôn mặt Hướng Hiếu Đông từ từ nâng lên.

“Nhưng mà...lỡ bị người ta nhìn thấy...” Hướng Hiếu Đông không biết phải làm sao, hai gò má đỏ ửng.

Hà Húc Đông mỉm cười chẳng quan tâm, rồi nghiêm túc nhìn vào mắt người trước mặt “Cậu không muốn sao?”

Hướng Hiếu Đông ngẩn ngơ, thẹn đỏ cả mặt, nhìn lên môi Hà Húc Đông giây lát, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Vậy cứ để bọn họ nhìn đi. Bọn họ chưa từng nhìn thấy người ta yêu nhau chắc...”

Hà Húc Đông hùng hồn nói xong, nhìn thấy đối phương vì lời nói của hắn mà cười ngượng nghịu, hắn cúi

xuống, môi chạm môi.

Hai cánh môi day nhẹ, chạm trong nháy mắt, hai người đồng thời mỉm cười, dẫn sâu nụ hôn, tim đập nhanh hơn, bờ môi ve vuốt, vừa thân thiết vừa nhiệt tình.

Bọn họ không coi ai ra gì, hôn môi, cười ngọt ngào – là bởi đây là cái hôn bị muộn chín năm trời.

Đã không còn ai có thể ngăn cản tình cảm như lửa cháy, quá khứ cho tới hiện tại... Sau hôm nay, tình cảm ấy sẽ cháy tới khi sinh mệnh luân hồi.

Đây chính là tuyệt đối yêu say đắm.

/

Tuyệt luyện – tuyệt đối yêu say đắm.

12. Chúc Vân - Quyển 2 - Chương 1: Văn Ân

“... Tôi sẽ không từ bỏ.” cậu chợt nhẹ nhàng nói: “Tôi nhất định... khiến cha chấp nhận, tôi tuyệt đối không rời xa anh!”

“Là chúng ta.” Hà Húc Đông lười biếng sửa lại lời ái nhân, để cho những sợi tóc mềm mượt của cậu trượt qua khe tay: “Tôi nói rồi, tôi và em vĩnh viễn ở cùng một chỗ, tuyệt đối không chia lìa”

Đây không còn là câu chuyện về tình yêu đơn phương đầy đau khổ cùng nước mắt. Cũng không phải câu chuyện tình có nhiều sóng to gió lớn, không có người thứ ba đáng ghét chen ngang, càng không có hờn ghen nghi kỵ thương tổn lẫn nhau. Mà chỉ đơn giản kể về đoạn cuối của một tình yêu đã trải qua mười năm đắng đắng đầy biến cố, khổ đau đi qua chỉ còn lại hạnh phúc sâu đậm.

Tuy rằng trong hạnh phúc ngọt ngào hiện tại vẫn còn lẫn khuất đâu đó những nỗi buồn phiền vì áp lực gia đình, định kiến xã hội. Nhưng là, cuối cùng bàn tay vẫn nắm chặt một bàn tay. Tình yêu kia tựa như một tán cây đã ăn sâu bén rễ, thẳng tắp kiên cường, không bão tố mưa sa nào có thể lung lay.

Khi một người vốn lạnh lùng bá đạo lại có thể vì một người mà trở nên nhu hòa ảm áp, biết suy nghĩ tới cảm nhận của đối phương. Khi một người luôn yếu đuối tránh né hiện thực lại có thể vì một người mà can đảm đối đầu với ánh mắt thế gian, phản đối của gia đình, kiên định bảo vệ tình yêu của mình.

Thì...

Tuyệt luyện

Từ chỗ từng là đoạn tuyệt một tình yêu say đắm đã trở thành

TUYỆT ĐỐI KHÔNG CHIA LÌA

13. Chúc Vân - Quyển 2 - Chương 1-2

“Du học??”

Cánh tay đang nâng tách café của Hướng Hiểu Đông chợt khựng lại giữa không trung, kinh ngạc nhìn em gái.

“Àn.” Hướng Hiểu Thu dùng đĩa chọc chọc đĩa salad không rõ mùi vị trên bàn: “Em định tháng sau sẽ đi. Hộ chiếu, giấy tờ gì cũng chuẩn bị xong rồi ah.”

“Nhanh như vậy? Như thế nào trước kia đều không nhắc tới?”

Mỗi tháng ít nhất cậu sẽ cùng Hiểu Thu ăn tối hai lần, nhưng trước đó nàng một câu cũng chưa từng nói qua. Cái này so với cá tính của em gái thì hoàn toàn bất đồng, Hướng Hiểu Đông khó tránh khỏi có điểm kinh ngạc.

“Chính là không muốn cho anh biết nha.” Nàng bĩu môi nói: “Nếu nói ra, nhất định anh hai sẽ đòi xuất tiền. Em chính là muốn hoàn toàn dựa vào bản thân a! Cho nên đi làm gần một năm, tiền để dành cũng đã đủ, em mới quyết định ra ngoài đó.”

“Em nha...” Hướng Hiểu Đông lắc đầu cười.

Đúng vậy! Hiểu Thu đã không còn là đứa nhỏ, cậu cũng không thể quá bao bọc em gái.

“Công việc thì tính sao đây?” Nói thì vậy, cuối cùng vẫn là không nhận được mà hỏi nhiều.

“Àn, đã từ chức. Công ty có ý muốn giữ lại, nhưng nghỉ việc vẫn là đúng hơn a!” Lau lau khóe miệng, nàng đột nhiên lộ ra nụ cười trên gheò: “Em không giống anh hai, ký hợp đồng làm công cả đời, muốn đi cũng không được ah!”

“Hiểu Thu!” Hướng Hiểu Đông không khỏi có chút xấu hổ, mặt cũng hơi nóng lên, bất đắc dĩ thở hắt ra một hơi: “Đúng rồi, em định đi bao lâu?”

“Cũng chưa xác định nga..” Thấy anh trai không trách cứ, chỉ đơn giản hỏi như vậy, nàng mới yên tâm lộ ra tươi cười ngọt ngào: “Ít nhất cũng bốn tháng, không thì nửa năm, một năm cũng không chừng.”

“Cái kia, ba mẹ...?” Hường Hiểu Đông ngây người. Con gái bảo bố muốn ra ngoài lâu như vậy, chẳng lẽ ba mẹ không phản đối?

“Cái này sao...” Hường Hiểu Thu cong môi, có chút chột dạ: “Em chỉ nói muốn du học, nhưng không có nói với bọn họ sẽ đi lâu như vậy a...”

Hường Hiểu Đông nhú mày.

“Em đừng làm ba mẹ lo lắng...” Hường Hiểu Đông đột nhiên im bặt, thở dài cười khổ: “Được rồi, anh cũng không có tư cách nói với em những lời này.”

Đều đã một năm không về nhà, cậu nào có tư cách nói với em gái những lời này? Đã gần một năm trôi qua, Cậu chỉ dựa vào mấy lần ăn cơm cùng em gái để biết được tình huống cả ba mẹ, cũng không dám điện thoại về nhà, không dám tới gần gia môn nửa bước, chỉ sợ tai sẽ nghe thấy những lời tuyệt tình từ ba mẹ. Mà ba mẹ cậu, giống như đã từ bỏ vậy, chưa từng liên lạc lại.

“Anh hai...” Hường Hiểu Thu giống như lơ đãng dùng ống hút khuấy khuấy mấy viên đá trong ly nước, khẽ nói: “Anh không tính về nhà sao?”

“...” Hường Hiểu Đông trầm mặc nhìn em gái, lát sau mới nói được một câu: “Ba sẽ không muốn trông thấy anh.”

Ký ức gào thét một năm trước vẫn còn rất rõ nét.. Ba cậu đã nói không muốn có loại con như vậy... một đứa con đi yêu nam nhân. Hường Hiểu Đông hít sâu, cố gắng nuốt xuống cảm giác đắng chát, im lặng nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Kỳ thật cái kia chỉ là lời nói trong lúc nóng giận! Ông cũng rất muốn gặp anh, bắt quá là đến chết vẫn sẽ diện mà thôi.”

Hường Hiểu Đông liền đưa mắt nhìn em gái.

“Muốn người bảo thủ như ba tiếp đúng là có điểm khó. Nhưng đều đã qua một năm, cũng không thể cứ như vậy mà xuống nước đi?!” Hường Hiểu Thu chống cằm nhìn anh trai: “Em sẽ xuất ngoại lâu như vậy. Trong nhà chỉ còn lại ba mẹ, anh cũng lo lắng a? Đã vậy anh hai cứ về một chuyến nha! Không gặp mặt, không nói chuyện, nào có biện pháp để ba mẹ tiếp nhận a?”

“Hiểu Thu...” Những... việc này cậu đều hiểu rõ. Nhưng là, chuyện khiến cậu luôn cân nhắc đâu chỉ có ba mẹ, bên kia còn có Húc Đông ah!

“Anh, anh có hay không cùng anh ta nói qua chuyện này?” ‘Anh ta’ trong miệng Hường Hiểu Thu đương nhiên là muốn nói tới Hà Húc Đông. Hôm nay nàng đã không còn cách nào thoả mái gọi một tiếng “Anh Hà” như ngày xưa.

Hường Hiểu Đông lắc đầu.

“Nói với anh ta đi... hai người là tình nhân a! Có cái gì phiền não liền nói ra, hai người cũng nghĩ biện pháp được không nào?”

Hường Hiểu Đông trầm mặc gật đầu, trong lòng lại nặng trĩu.

“Húc Đông?”

Hường Hiểu Đông tại phòng khách tối om, nhìn quanh bốn phía mới thấy Hà Húc Đông nằm trên sofa, lấy sách che mặt. Cậu lặng lẽ tới gần, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh.

“Đã về rồi a?” Thanh âm của Hà Húc Đông từ phía dưới cuốn sách truyền đến, nhưng vẫn không nhúc nhích.

“Àn.” Hường Hiểu Đông đáp nhẹ một tiếng, Hà Húc Đông lấy cuốn sách ra, vươn tay kéo cậu lên ghế sofa, miên miên mãi mãi[mềm mại triền miên] hôn.

Hường Hiểu Đông nằm tựa lên ngực Hà Húc Đông, lắng nghe nhịp đập trái tim hắn.

Cậu có phải hay không đã quá dễ dàng thỏa mãn? Chỉ cần dựa sát vào hắn như vậy đã là quá đủ, bản thân dường như không cần gì hơn. Cho dù nội tâm vẫn có chút lo lắng chưa hoàn toàn được giải trừ, Hường Hiểu Đông cũng không muốn nói, chỉ sợ sẽ phá hư đi hạnh phúc không dễ dàng có được này.

“Làm sao vậy?” Hà Húc Đông tựa hồ như phát giác ra điều gì, thấp giọng hỏi.

Hường Hiểu Đông giật mình, chân chờ một lúc lâu mới lắc đầu.

“Không thể nói sao?” Hà Húc Đông hỏi, giọng nói ôn nhu mang theo chút không vui.

“Không phải, tôi...” Hường Hiểu Đông khẽ cắn môi, nói nửa câu lại im lặng.

“Tôi đã biết.” Trầm mặc một lát, Hà Húc Đông đột nhiên ngồi dậy.

“Húc Đông...?” Hường Hiểu Đông giật mình, trông thấy trong mắt Hà Húc Đông hiện lên thần sắc khó hiểu. Còn chưa kịp mở miệng hỏi, hắn đã rời khỏi sofa.

“Đi tắm rửa a! Tôi về phòng trước.” Hắn nói rồi nhặt cuốn sách lên, quay người ly khai khỏi phòng khách, không hề quay lại nhìn Hiểu Đông dù chỉ một cái.

Hường Hiểu Đông kinh ngạc nghe âm thanh cửa phòng đóng lại, bất đắc dĩ nằm nghiêng trên sofa, lấy tay che mắt.

Húc Đông... là tức giận sao? Cậu hiểu rõ bản thân đã hứa sẽ không giấu diếm hắn bất cứ điều gì, nhưng là vào lúc này, cậu không có cách nào hướng Hà Húc Đông nói tới chuyện này ah! Bọn họ hiện giờ, không chỉ là tình yêu, còn có sự nghiệp chung đều vừa mới bắt đầu, cậu cảm thấy vẫn chưa ổn định...

Nói như thế nào? Chẳng lẽ muốn Húc Đông buông bỏ sự nghiệp vừa mới bắt đầu, hay là hai người họ sẽ tách ra, cậu nhất định phải quay về gánh vác công ty của gia đình?

Cậu không muốn cùng Húc Đông tách ra! Mà cho dù muốn Hà Húc Đông từ bỏ sự nghiệp cùng cậu quay về Hường thị... cũng không thể nào, ba mẹ còn chưa tiếp nhận quan hệ của hai người. Mà bản thân cậu cũng không thể ích kỷ như vậy, muốn Hà Húc Đông buông tha công việc hiện tại. Hai người vừa mới bắt tay vào lập nghiệp, cậu vạn phần minh bạch Hà Húc Đông có bao nhiêu xem trọng sự nghiệp hiện tại, đổ ra bao nhiêu khổ tâm cùng sức lực vì nó.

Khẽ thở dài. Đến cuối cùng là nên làm thế nào? Làm sao để đôi bên cùng vẹn toàn đây?

Thật là... có chút không xong ah.

Hường Hiểu Đông trộm đưa mắt nhìn về phía ái nhân, bất đắc dĩ mím môi.

Cho đến tận cuối tuần, cảm xúc của Hà Húc Đông tựa hồ có chút bất ổn. Tuy trong mắt mọi người hắn không có gì bất đồng, nhưng vẫn có một ít người nhận ra. Một trong số đó tất nhiên là tình nhân của hắn – Hường Hiểu Đông, còn một người khác chính là Trương Á cầm, thư ký đã đi theo Hà Húc Đông bốn năm năm.

“Giám đốc có chút kỳ quái.” Ngày hôm sau, Trương Á Cầm thần thần bí bí ghé sát Hường Hiểu Đông nói.

Khi Hà Húc Đông rời Nhật Thăng, mang theo mấy người nhân viên cũ, trong đó có nàng thân là thư ký, cũng là người duy nhất biết rõ quan hệ giữa hai người. Nàng bây giờ ngoài trừ chức vụ thư ký, lại càng giống bằng hữu quan tâm hơn.

“Các người cãi nhau a?” Không phải câu nghi vấn mà chính là khẳng định.

Hướng Hiểu Đông giật mình, “Vì cái gì nói như vậy?”

“Bình thường, dù lão bản có mất hứng thế nào, chỉ cần có mặt người liên sẽ tốt lên một chút ah.” Nàng làm ra vẻ ta đây hiểu rất rõ, thân nhiên nói: “Nhưng mấy ngày nay làm như ngược lại a! Tuy các người vẫn nói chuyện, nhưng chính là vẫn có điểm lạ nga. Nếu không phải vì hai người cãi nhau, ta thật không nghĩ ra vì cái gì nha.”

“Cũng không phải cãi nhau... Chỉ là...” Hướng Hiểu Đông mấp máy môi, không biết nên nói thế nào mới tốt.

“Bất đồng ý kiến?”

“Phương diện nào đó mà nói... Đúng vậy.”

“Dù bất kể thế nào, thỉnh nghĩ biện pháp a! Bây giờ còn chưa có người gặp nạn, các người vắn vẹo lâu một chút ta cũng không dám xác định nha.” Mười phần là giọng điệu vì việc chung của thư ký.

“Ta biết rõ.” Hướng Hiểu Đông thở dài: “Ta mấy ngày nay sẽ nghĩ cách giải quyết, mời người nhẫn nại thêm vài bữa a.”

“Yên tâm, yên tâm, không có vấn đề gì a!” Nàng nói xong liền vỗ vai cậu, tựa như an ủi, nháy mắt mấy cái nói: “Người đối với hần nói ngọt mấy câu, còn sợ không ‘Bách luyện cương hóa quán chỉ nhu’[thép cứng cũng biến thành chỉ mềm] a”

Sao a?

Hướng Hiểu Đông cười khổ. Nếu quả thật có thể như vậy thì tốt rồi. Chỉ là, lần này thật sự bất đồng với những chuyện trước kia ah! Kỳ thật, sau bữa cơm cùng Hiểu Thu, hôm sau vừa vặn là chủ nhật, cậu liền không báo trước mà tới thăm Kỳ quân. Dù đã qua một năm, Hướng Hiểu Đông vẫn duy trì qua lại cùng Kỳ Quân, ngẫu nhiên, Kỳ Quân cũng sẽ tới thăm cậu.

“Ân, ta nghĩ em gái người nói thật không sai.” Kỳ Quân đã nói như vậy.

14. Chúc Vân - Quyển 2 - Chương 2

Khản trương đến phát run. Nhìn căn nhà đã hơn một năm chưa trở về, Hướng Hiểu Đông thoáng lùi bước.

“Anh muốn về nhà?” Ngày hôm qua, lúc nghe điện thoại, Hướng Hiểu Thu đã kinh hỉ nói: “Ngày mai sao?”

“Ân.” Cậu nhien lần nắm chặt tay, không nghĩ tới chỉ là nói ra quyết định này lại làm bản thân khẩn trương cùng bất an đến vậy: “Cái kia, ba mẹ bên kia...”

“Em sẽ nói trước với họ.” Hiểu Thu giống như thấu hiểu tâm trạng của cậu nói: “Em cũng sẽ ở nhà chờ anh về a!”

“...Cám ơn.” Hướng hiểu Đông chậm rãi đáp.

Biết được Hiểu Thu đã dọn đường cho mình, Hướng Hiểu Đông liền cảm thấy tốt hơn một chút, bầu không khí trong nhà chắc cũng sẽ không đến mức cứng nhắc. Nhưng hiện tại, thời điểm đã đứng ở cửa nhà, trong lòng Hướng Hiểu Đông lại ần ần chờ mong bên cạnh sẽ có một người, tiếp thêm cho cậu dũng khí cùng sức mạnh để bước qua cánh cửa kia.

Cậu thật vô cùng hy vọng, ái nhân bây giờ đang ở bên cạnh ah!

Nhưng sự thật là không thể, dùng tình huống hiện tại, nếu để người nhà cậu trực tiếp gặp Hà Húc Đông, không biết lại sẽ xảy ra chuyện gì, bọn họ có lẽ sẽ tranh chấp... có lẽ sẽ nói ra những lời tổn thương lẫn nhau, người kia cũng sẽ không tươi cười mà gặp mặt.

Hít một hơi thật sâu rồi lấy ra chìa khóa đã lâu không sử dụng, Hướng Hiểu Đông gom hết dũng khí mở cửa.

“Anh hai!”

Đại môn vừa mở, đầu tiên Hướng Hiểu Đông nhìn thấy chính là em gái từ sofa nhảy dựng lên, vội vội vàng vàng chạy ra nghênh đón.

“Hiểu Thu.” Hướng Hiểu Đông không khỏi nhẹ nhàng thở hắt ra, lập tức nổi lên một vòng sung sướng cười: “Như thế nào tính tình vẫn là hấp tấp như vậy a?”

“Người ta cao hứng mà!” Hướng Hiểu Thu làm nũng kéo kéo tay cậu, ghé tai anh trai nhỏ giọng hỏi: “Người kia không về với anh sao?”

“... Anh không có nói cho anh ấy biết.” Sau khi hơi giật mình, Hướng Hiểu Đông liền trả lời.

Hướng Hiểu Thu ‘uh’ một tiếng. Được rồi, như vậy cũng tốt, tránh khỏi khuôn mặt khó chịu của ba lại làm anh hai buồn lòng.

“Hiếu Đông!”

Nghe thấy âm thanh có phần kích động, Hướng Hiếu Đông ngẩng đầu nhìn về hướng phòng khách, lặng người nhìn mẹ Hướng đã lâu không gặp.

“Mẹ...” Hướng Hiếu Đông khẽ gọi, vẫn không khỏi có chút chần chờ.

Hiếu Thu thấy thế lập tức lấy tay khẽ đẩy anh trai. Lúc này cậu mới thở sâu rồi bước vào phòng khách, lập tức bị mẹ Hướng lôi kéo ngồi xuống sofa.

“Con dạo này sống có tốt không? Có tốt không?” Mẹ Hướng như muốn xác định lại sự hiện diện của con trai, hoặc như muốn biết cậu mập hay ốm liền dùng tay vuốt dọc sống lưng cùng vai Hướng hiếu Đông, tay kia càng kích động nắm chặt tay cậu, sợ như thoáng cái đứa con yêu quý lại đi mất.

Nhìn thấy mẹ không nhịn được kích động mà hai mắt đầm lệ lưng tròn lôi kéo mình ngồi xuống, trong lòng Hướng Hiếu Đông càng tràn ngập áy náy.

“con rất tốt.” Dè xuống một nội tâm tràn đầy day dứt, Hướng Hiếu Đông mỉm cười nói, hy vọng có thể làm cho mẹ an tâm, cũng hy vọng thể truyền đạt hạnh phúc mình đang có tới bà.

Từ khi thừa nhận tương luyện đến nay, mỗi ngày cảm giác hạnh phúc lại càng thêm sâu sắc. Người trước sau lạnh lùng khách sáo như Hà Húc Đông lại chỉ có ở trước mặt cậu mới bày ra một mặt nhu hòa, tuy bộ dáng vẫn lạnh lùng ít nói như trước, nhưng lời nói và hành động dịu dàng của người nam nhân này đều vì cậu mà ra.

“Vậy là tốt rồi... vậy là tốt rồi...” Mẹ Hướng không biết phải nói gì, chỉ có thể không ngừng lặp đi những lời này.

“...Ba đang ở đâu?” Hít sâu một hơi, Hướng Hiếu Đông rốt cục cũng mở miệng hỏi thăm. Từ lúc vào cửa đã không thấy bóng dáng ba Hướng, cậu muốn vừa muốn vừa sợ gặp lại ông.

Ba không có ở đây? Hoặc là... ông không muốn gặp cậu?

“Thư phòng a.” Hướng Hiếu Thu mong chóng trả lời.

“vậy ba... có nói cái gì sao?”

Hướng Hiếu Thu lắc đầu.

“Không có gì.” Chần chừ một chút lại nói: “Anh không cần quá lo lắng. Khó lắm anh mới về nhà, chắc ba

cũng không biết làm thế nào mới đúng.”

Giống như muốn đáp lại hoặc phản bác những lời này, cửa thư phòng chợt mở ra.

“Ba...” Hường Hiểu Đông theo phản xạ bật dậy nhìn người đang đứng ở cửa thư phòng.

“Con theo ta vào đây.” Ba Hường vẻ mặt bình tĩnh, lạnh giọng nói xong liền quay vào trong phòng. Hường Hiểu Đông vẫn còn kinh ngạc đứng nguyên tại chỗ, trong lòng nổi lên từng trận bất an.

“Hiểu Đông?”

“Anh hai?”

Nghe thấy mẹ cùng em gái có chút lo lắng gọi, Hường Hiểu Đông nhanh chóng hoàn hồn, mỉm cười với hai người.

“Không có sao.” Cậu khẽ cười che dấu cảm giác bất an cùng khiếp sợ đang dâng lên cuộn cuộn trong lòng: “Để con một mình nói chuyện với ba.”

Hường Hiểu Đông nói xong liền đi tới trước cửa thư phòng, lại lần nữa quay đầu cười trấn an với mẹ Hường đang lo lắng, vừa quay lưng liền lặng lẽ thở dài, mở cửa đi vào trong.

15. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 3

Trong thư phòng một mảnh trầm mặc, Hường Hiểu Đông đứng lặng nhìn mọi thứ xung quanh, miễn cưỡng ngửi thấy mùi thuốc lá thoảng trong không khí.

Bắt đầu từ khi nào, một người đã bỏ thuốc như ba lại bắt đầu hút thuốc trong thư phòng? Mà nhìn mái tóc ông cũng đã không như trước, bắt đầu có sợi bạc xen lẫn tóc đen, Hường Hiểu Đông càng kinh ngạc chú ý tới việc hút lại thuốc của ba Hường.

Những chuyện này, đều là vì chuyện phát sinh một năm trước hay sao?

“Con thật giống như rất tốt.” Ba Hường bình tĩnh mở miệng, trong lời nói không nghe ra được vui buồn hay tức giận.

“...Là.” Hường Hiểu Đông chần chờ một chút: “Anh ấy... Đối với con rất tốt.” Cũng không nhắc tới danh tự, nhưng cậu tin rằng ba mình biết rõ đang nói đến ai.

“Ta vẫn muốn hỏi con, các người rút cuộc là đã nhận thức bao lâu? Quan hệ như vậy đã bao lâu?”

Hướng Hiểu Đông giật mình, có chút không hiểu tại sao ba mình lại hỏi như vậy.

“Chúng con ... từ năm hai cao chung đã nhận thức.” Hướng Hiểu Đông lựa chọn trung thực trả lời vấn đề:
“Khi còn ở cao trung, chúng con ... đã từng kết giao một hồi.”

“Mười năm?” Ba Hướng hừ lạnh một tiếng: “Đã lâu như vậy?”

Nghe thấy trong lời nói của ba có chút hiểu lầm, Hướng Hiểu Đông không khỏi có điểm tức cười. Cậu làm sao có thể nói rõ với ông tất cả sự tình đã phát sinh trong mười năm này ah? Hướng Hiểu Đông nhếch môi, không phản bác được rồi.

“Như vậy, con còn định cùng hấn ở chung một chỗ bao lâu nữa?”

Nghe được câu hỏi lạnh như băng, Hướng Hiểu Đông đột nhiên ngẩng đầu nhìn ba.

“Ba... Xin tha thứ cho con.” Hướng Hiểu Đông cắn cắn môi dưới, khó khăn nhưng kiên quyết mở miệng nói:
“Cả đời này, con cũng tuyệt đối không cùng Húc Đông tách ra.”

“Con biết cả đời là bao lâu ư!” Giọng nói ba Hướng giống như có điểm tức giận: “Hiểu Đông, con mới 27 tuổi, còn hơn phân nửa đời người phải đi qua, không cần làm chuyện hoang đường! Hai nam nhân không thể nào kết giao cả đời!”

“Ba!” Hướng Hiểu Đông theo bản năng hô lên kháng nghị, lại nhanh chóng đề xuống bất mãn, bình tĩnh nói: “Mặc kệ ba nói thế nào, con cũng không thay đổi, Húc Đông cũng sẽ như vậy.”

Cậu hiện tại, có tự tin tuyệt đối để nói những lời này – bọn họ sẽ tuyệt đối không thay đổi.

“Không thay đổi?” Ba Hướng lạnh lùng nở nụ cười trào phúng: “Hà Húc Đông kia chính là loại người lạnh lùng vô tình đến mức cha ruột cũng có thể dùng thủ đoạn hung ác đối phó. Huyết thống máu mủ trong mắt hấn cũng không là gì, con cho rằng hấn có thể đối tốt với con trong bao lâu?”

“Ba! Húc Đông không phải là người như thế!” Không thể nhẫn nhịn khinh miệt trong lời nói của ông, Hướng Hiểu Đông có chút kích động lên tiếng: “Ba căn bản là không biết...”

“Ta không biết!” Nghĩ đến đứa con xưa nay ngoan ngoãn lại vì một gã nam nhân mà liên tiếp phản bác mình, thậm chí đã hơn một năm không về nhà, ba Hướng bắt đầu phát hỏa: “Gã đàn ông kia có gì tốt!? Người đến cùng có biết người bên ngoài sẽ nhìn người thế nào a? Xã hội này không thể chấp nhận việc hai thằng đàn ông ở cùng một chỗ người có hiểu hay không!?”

“Con biết rõ, con biết rõ! Những gì ba nói con đều hiểu rõ, nhưng là...” Hường Hiểu Đông dồn dập hô, cố gắng giải thích với ba mình: “Nhưng là, so với tất cả những việc này, Húc Đông quan trọng hơn nhiều!”

“Hảo! Hay cho một câu hán quan trọng hơn!” Ba Hường lập tức nổi giận, căm ghét ép hỏi: “Chúng ta ở chỗ nào? Người nhà của người, mẹ người, em gái người đều không quan trọng?? Người cam lòng để chúng ta bị người đời chỉ trích??”

“Ba! Con không phải... Con...” Thân thể Hường Hiểu Đông chấn động, nắm đầu ngón tay bấu chặt trái tim đến mức khó thở mà nói: “Chẳng lẽ con không có quyền cùng người mình yêu thương ở cùng một chỗ sao?”

“Người yêu? Nữ nhân trên đời nhiều như vậy vì cái gì lại đi yêu nam nhân!?” Ba Hường hùng hổ hỏi: “Chẳng lẽ ta đã sinh nhầm người? Ta lẽ ra nên đem người xem thành con gái mới đúng?”

“Ba, ba không nên nói vậy!” Hường Hiểu Đông có chút mất kiểm soát hét lên. Cậu chưa từng coi bản thân là đàn bà, cũng chưa bao giờ oán cha mẹ tại sao sinh mình ra lại là đàn ông a!

“Ta đây nên nói như thế nào? Nếu không phải như vậy, tại sao người lại đi yêu luyến nam nhân?”

“Con không biết.” Bị ép đến những chuyện không thể có giải đáp, Hường Hiểu Đông rồi rầm kêu: “Tóm lại, con cả đời này chỉ biết sẽ yêu chỉ duy nhất một người! Con hy vọng ba sẽ tiếp nhận sự thật không thể thay đổi này.”

“Nếu như ta vẫn kiên quyết không chấp nhận? Người chọn hán hay chọn chúng ta?” Ông lại một lần nữa ép con trai vào đường cùng.

“Ba.. không thể không ép con chọn lựa sao??” Hường Hiểu Đông trầm thống [đau thương, xót xa] siết chặt tay, cắn răng nói: “Cái này hoàn toàn không giống! Các người là người thân ruột thịt, nhưng Húc Đông là người con yêu ah!”

“Người luôn miệng nói yêu hán, chúng ta ở chỗ nào a? Người có thể cứ như vậy mà mặc kệ người nhà, nhất định phải sống chung một chỗ với nam nhân kia!?”

“Thực xin lỗi, nhưng là, con không có biện pháp lo lắng nhiều như vậy!” Hường Hiểu Đông cố ý không chịu cúi đầu.

“Được... Đây chính là đứa con ngoan của Hường gia ta a!” Ba Hường cực kỳ tức giận, không cần lựa lời mà nói: “Xem ra người cùng cái tên họ Hà kia chính là sở thích bất hiếu giống nhau ah? Có tình yêu thì lục thân trong mắt đều không nhận rồi!”

Hường Hiểu Đông đột nhiên sắc mặt trắng xanh, lão đảo lúi lại mấy bước, không dám tin nhìn ba mình.

Những lời này quá đả thương người, quá tàn nhẫn đi!

“Con không cách nào nói cùng ba nữa...” Hít thở giống như thật quá khó khăn, Hường Hiểu Đông cơ hồ dùng hết sức lực xoay người mở cửa: “Thực xin lỗi.”

“Hiểu Đông! Người là đứa con trai độc nhất của ta ah!”

Nghe thấy âm thanh bí ẩn của ba Hường từ phía sau lưng truyền đến, Hường Hiểu Đông hơi khựng lại nhưng không hề quay đầu.

“... Con biết rõ... Mình là con trai một.” Dừng lại một lúc lâu, Hường Hiểu Đông tựa như lẩm bẩm nói: “Nhưng là, ba đem những chuyện này, đem ra so còn còn quan trọng hơn hạnh phúc cả đời con sao?”

Nói xong, mặc kệ sau lưng ba mình sẽ có biểu lộ gì, Hường Hiểu Đông nhẹ nhàng đi ra ngoài, đóng lại cánh cửa

16. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 4

“Hiểu Đông!” Trông thấy con trai đi ra, mẹ Hường cấp thiết bước về phía trước hỏi thăm: “Như thế nào đây? Ba ba của con nói gì ah?”

“Không có gì.” Hường Hiểu Đông lắc đầu, cố gắng hết sức đưa ra bộ mặt tươi cười: “Thực xin lỗi. Mẹ, con phải về rồi.”

“Hiểu Đông!?” Mẹ Hường giật mình gọi. Như thế nào lại nhanh vậy? Nàng còn chưa kịp nói với con trai mấy câu ah!

“Anh hai!” Hường Hiểu Thu cũng gấp gấp giữ người lại: “Anh ít ra cũng ở lại ăn cơm chiều, có được không? Mẹ vì anh chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ah!”

“Thực xin lỗi... anh thực sự không có biện pháp... anh sẽ quay về sau!” Nói xong, Hường Hiểu Đông vội vã ra ngoài, sợ khuôn mặt tươi cười đang nguyệt trang kia sẽ lập tức vụn vỡ, chỉ muốn thật nhanh rời khỏi.

“Anh hai!” Hường Hiểu Thu đuổi theo, giữ chặt tay cậu truy vấn: “Có phải ba đã nói gì với anh hay không? Anh cứ ở lại, có em cùng mẹ, em không tin ba sẽ như thế nào!”

“Hiểu Thu...” Hường Hiểu Đông một mực cúi đầu, không nhìn em gái, thấp giọng khẩn cầu nói: “Xin nhờ em... Để anh đi trước đã...”

“Anh...?” Chưa từng nghe qua khí ngừ hư nhuyễn đến vậy của anh trai, Hướng Hiểu Thu không khỏi giật mình.

“Cứ để cho nó đi.”

Âm thanh nặng nề của ba Hướng từ phía sau truyền đến, Hướng Hiểu Thu ngẩn người buông tay, tùy ý để anh trai vội vàng giống như chạy trốn mà rời đi, nghĩ muốn ngăn cản cũng không kịp.

“Ông...! Con trai khó khăn lắm mới trở về, vài lời đều chưa kịp nói ông đã đem người đuổi đi! Ông đến cùng là muốn như thế nào a!”

Mẹ Hướng hiềm khi thất thố, giận giữ hét lên với chồng vài câu rồi vội vã đuổi theo, chỉ mong kịp nói với con vài câu.

“Ba! Ba đến cùng...” Hướng Hiểu Thu quay đầu muốn hỏi, lại thấy ba mình chán nản ngồi xuống sofa, bắt đắ dĩ đành dậm chân, xoay người đuổi theo mẹ Hướng.

Ba Hướng ngồi một mình trên sofa, trong đầu không ngừng nghĩ tới con trai trước khi đi. Những lời kia giống như có chút thê lương, bị ai cùng oán hận mà thốt ra...

“... Ba đem những chuyện này, đem so với hạnh phúc cả đời con còn quan trọng hơn sao?”

“Ta là vì tốt cho con ah..” khi còn lại một mình, bản thân ông cũng không phát hiện ra mình vô thức mà lẩm bẩm những lời này.

Vội vàng rời khỏi nhà, Hướng Hiểu Đông không hề giảm tốc độ, càng bước càng nhanh.

Cậu muốn trở về! Trở về nơi có người yêu đang đợi, càng nghĩ càng muốn... Nhanh lên, mau quay lại nơi ấm áp ôn hòa kia!

Húc Đông... Húc Đông, muốn gặp anh, thật rất muốn nhìn thấy anh!

“Hiểu Đông.”

Kinh ngạc dừng bước, Hướng Hiểu Đông không dám tin dụi mắt, một nhân ảnh đang dùng tư thái thanh thần tựa bên chiếc xe quen thuộc.

“Húc... Đông?” Cậu ngẩn ngơ tại chỗ thì thào nói: “Như thế nào lại...”

Húc Đông vì cái gì biết cậu đang ở chỗ này?

“Tôi tới đón em.” Hà Húc Đông có chút không tự nhiên nói, thân ảnh thon dài thẳng tắp vươn tay đối với người trước mặt: “Chúng ta về nhà đi!”

Kinh ngạc nhìn đôi tay kia, Hướng Hiểu Đông tức thì không kìm nén được, chạy vội về phía trước quăng mình vào lồng ngực Hà Húc Đông, bất chấp việc có người đang nhìn, chỉ mong tìm được an ủi trong vòng tay ôm ấp của ái nhân.

“Húc Đông...” khí tức quen thuộc ngập tràn khứu giác, Hướng Hiểu Đông không nhận được thút thít nỉ non.

Phát giác cậu có điểm không bình thường, Hà Húc Đông cau lại hàng lông mày, nhìn thoáng bốn phía xung quang, nửa kéo nửa vuốt ve đem người trong ngực đưa đến một hẻm nhỏ.

“Tại đây không có người.”

Nghe thấy những lời này, Hướng Hiểu Đông không khỏi run rẩy, nước mắt nhanh chóng như nước lũ tràn đê, hay tay siết chặt tấm lưng người yêu, mặc cho lệ nóng từng giọt từng giọt tuôn rơi.

“... Húc Đông... Húc Đông..” Cậu chôn mặt trên bờ vai đầy rộng kia, thanh âm run rẩy một tiếng lại một tiếng gọi, tại lồng ngực ấm áp của Hà Húc Đông cứ vậy mà khóc, bù cho những lúc trước mặt người nhà, một chút cũng không dám yếu mềm.

Dựa lưng vào tường ôm ấp người yêu, Hà Húc Đông trong mắt nổi lên một tia ôn nhu say lòng người, bày tay che chở tựa như vỗ về mái tóc đen, ôm chặt lấy thân thể đang run rẩy nỉ non trong lòng.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân tới gần, Hà Húc Đông cảnh giác nâng mắt, trông thấy đầu hẻm có một phụ nhân cùng một cô gái.

“Đừng tới đây!” Hà Húc Đông lạnh lùng chớp động hai mắt, im lặng cảnh cáo nhìn hai người, tay càng siết chặt người vẫn đang khóc đến không biết gì trong lồng ngực.

Phụ nhân ngây người đứng yên tại chỗ, trong mắt hỗn tạp kinh ngạc cùng đau lòng nhìn người đang nép trong lòng Hà Húc Đông, một lát sau mới hạ quyết tâm, giống như nhờ hấn giúp đỡ mà hơi gật đầu, sau đó xoay người ly khai. Cô gái thì mang thần sắc phức tạp liếc Hà Húc Đông một cái, rồi lặng lẽ đi theo phụ nhân rời đi.

Thu hồi ánh mắt lạnh lẽo, Hà Húc Đông nâng khuôn mặt người đang thút thít nỉ non trong ngực mình lên, nhẹ nhàng hôn lên những giọt nước mắt, rồi lại triển miên hôn lên đôi môi đang khẽ gọi tên hắn.

Nhu hòa liếm láp qua cánh môi, nhẹ nhàng mút cắn, đầu lưỡi lưu luyến khẽ tách hàm răng trắng bóng kia

ra, thật sâu dây dưa xâm nhập. Hường Hiểu Đông khe khẽ phát ra âm thanh, hai tay vòng qua cổ người yêu, chủ động làm nụ hôn này thêm sâu.

Khi nụ hôn chấm dứt, Hường Hiểu Đông thở dốc nhìn người trước mặt, đôi mắt vẫn còn mang theo ướm át ngưỡng ngừng rũ xuống.

“Trở về đi!” Hà Húc Đông nhàn nhạt nói, dắt lấy tay Hường Hiểu Đông.

“Ân.” Hường Hiểu Đông nhẹ nhàng gật đầu.

17. Chúc Vân - Quyển 2 - Chương 5

“Ân... Ah...” ngậm mình trong bồn nước nóng, Hường Hiểu Đông không tự chủ được mà vặn vẹo thân thể, tìm kiếm kết hợp càng chặt chẽ hơn.

Hà Húc Đông một tay ôm chặt lưng ái nhân, đón ý hòa theo, tại trong người cậu càng thêm co rúm. Đầu lưỡi nóng ướm liếm lấp vành tai mẫn cảm, rồi một đường trượt xuống, không ngừng cắn mút tẩm lưng trần bóng loáng, lưu lại một khối lại một khối hồng ngân xanh tím. Tay kia càng không buông lỏng dục vọng đã cương cứng của Hường Hiểu Đông, tạo ra từng đợt rên rỉ ngọt ngào như điềm mặt.

Nước ấm cùng kích tình khô nóng, làm cho da thịt toàn thân Hường Hiểu Đông nổi lên một màu hồng phấn tuyệt đẹp.

“Ah...Ah...Húc Đông ... Húc.. Ah...”

“Ah!” Sau một hồi co rút, Hường Hiểu Đông giải phóng trong bàn tay nóng ướm của tình nhân, chỗ tư mật theo đó mà gắt gao siết chặt, Hà Húc Đông rất nhanh cũng suất ra trong người cậu.

Hai người thở dốc nương theo tiếng nước quanh quẩn trong nhà tắm. Hường Hiểu Đông nhắm mắt lại, lưỡi biếng cùng choáng váng ghé lên thành bồn tắm, cảm giác được bàn tay người yêu đang lưu luyến vuốt ve trên sống lưng mình, còn hay bất chợt in lên cổ cậu thêm vài dấu hôn.

Nếu là bình thường, cậu sẽ ngăn lại Húc Đông lưu lại dấu vết trên cổ mình, dù sao Hường Hiểu Đông cũng không hy vọng có người trông thấy những dấu vết đó, sợ lại nhận được những lời chỉ trích.

Nhưng hôm nay... Cậu cái gì cũng không cố kỵ, thôi thì cứ để bản thân thỏa thích phóng túng một phen.

Cho nên khi vừa về tới nhà, cậu liền không cự tuyệt làm tình với Hà Húc Đông. Tại trên giường cuồng nhiệt hoan ái, sau khi nghỉ ngơi, đến phòng tắm chà rửa lại một lần nữa dục hỏa bùng cháy, tùy ý hấn

tham tiến vào thân thể mình.

Vành tóc mai chạm khẽ, hai đôi môi lại một lần nữa kề nhau, thân thể áp sát, môi áp lên môi. Một hồi môi lưỡi dây dưa, Hướng Hiểu Đông chỉ còn nghe thấy tiếng tim đập trùng trùng điệp điệp bên tai.

“Ân..ah!” Đột nhiên thân thể bị nhấc lên rồi ấn xuống. Dục vọng còn chưa hoàn toàn biến mất của Hà Húc Đông một lần liền tiến vào nơi sâu nhất, tựa hồ như theo môi hôn nồng nhiệt kia lại bắt đầu ... rục rịch.

Hai người lại một lần nữa kết hợp, lưng người này dán chặt vào lồng ngực người kia, hai trái tim như hòa vào nhau, chỉ còn một nhịp đập duy nhất.

“Ah ah...” Da thịt ẩm ướt đọng đưa cọ sát, trán Hướng Hiểu Đông không ngừng đổ mồ hôi, cơ thể lại lần nữa dâng lên khoái cảm mãnh liệt, khoe môi tràn ra từng trợn trợn thở dốc rên rỉ.

Ngoại trừ lúc tình nhân luận động có chút đau đớn, trong đầu Hướng Hiểu Đông đã hoàn toàn trống rỗng, tất cả chỉ còn lại những khao khát được thỏa mãn đến điên cuồng.

Càng kịch liệt càng tốt... kịch liệt đến... có thể làm cho cậu quên đi hết thấy những lời nói lạnh lùng tàn nhẫn của cha ngày hôm nay. Một lần lại một lần, để cho mình chìm đắm trong kích tình, không còn suy nghĩ miên man được nữa... Thậm chí cũng không thể.

Lại một lần nữa đạt tới cao trào, Hà Húc Đông chậm rãi đem phân thân rút ra, bắt đầu giúp Hướng Hiểu Đông tẩy trừ cơ thể.

“A..Ân.. Đau ah..” Khi ngón tay nhẹ nhàng tham tiến nơi tư mật vì vài lần hoan ái mà đã có chút tê liệt đau đớn, Hướng Hiểu Đông không khỏi rung động mà phát ra rên rỉ.

“Rất đau sao?”

Thanh âm trầm thấp của Hà Húc Đông truyền vào trong tai, giống như ảo giác có chút ôn nhu. Hướng Hiểu Đông im lặng đem thân thể ẩm ướt tiến sát vào lồng ngực hần như cũ, hai tay chăm chú vòng qua cổ, để cho hai lồng ngực lại kề sát vào nhau, cho hai trái tim lại hòa thành một nhịp.

Thân thể ẩm ướt này, khuôn mặt ẩm ướt này, vùi vào cần cổ cũng ẩm ướt này, thậm chí hơi thở cũng ẩm ướt này chính là đều dễ dàng che dấu đi nước mắt của Hướng Hiểu Đông.

“Sẵn lòng nói chuyện rồi sao?” Một tay đem đầu Hướng Hiểu Đông áp chặt lên vai, Hà Húc Đông cứ như vậy ghé vào tai cậu hỏi.

Qua một hồi lâu, Hướng Hiểu Đông mới im lặng gật đầu. Hà Húc Đông ôm lấy lưng cậu đứng lên, tay kia duỗi ra kéo lấy khăn tắm đưa Hướng Hiểu Đông quấn vào.

“Đi ra ngoài đi!”

Thả người lên chiếc giường lớn, chăn gối mềm mại kề sát da thịt trần trụi, Hường Hiểu Đông không khỏi toát lên chút mệt mỏi nhàn nhạt.

Nhưng là... Hường Hiểu Đông nghiêng người nhìn ái nhân mới tiến vào trong chăn, đang còn chần chờ thì một đôi tay đã duỗi ra, đem cậu ôm lại gần.

“Húc Đông...” Hường Hiểu Đông nhẹ giọng gọi, dúi đầu vào vai người kia: “Vì sao... Anh lại biết tôi đang ở chỗ đó?” Tuy đã biết đáp án chỉ có một, nhưng cậu vẫn có cảm giác, Húc Đông chắc có lẽ sẽ không làm loại việc này mới đúng...

“Tôi chính là đi theo em đó.” Vuốt ve những sợi tóc đen của tình nhân đang xoa trên tay, Hà Húc Đông nhàn nhạt nói.

Hường Hiểu Đông kinh ngạc ngẩng đầu, kéo ra chút khoảng cách, nhìn biểu tình rất nghiêm túc của Hà Húc Đông. Hắn thực sự theo dõi cậu!? Cậu còn tưởng với cá tính của mình, đánh chết Hà Húc Đông cũng không làm mấy việc như vậy a!.

“Em cho rằng tôi sẽ không làm ra những loại chuyện này?” Một tay chống đầu, tay kia gác lên eo Hường Hiểu Đông, Hà Húc Đông lười biếng hỏi.

Hường Hiểu Đông gật gật đầu, lại lần nữa lấn sát vào cơ thể trần trụi ấm áp của đối phương, nghiêng tai lắng nghe tiếng tim đập luôn kiến bản thân thực yên tâm kia.

“Trên một phương diện nào đó, tôi có thể sẽ rất kiên nhẫn đợi. Nhưng là những việc liên quan đến em, tôi không cách nào làm như không biết mà chờ đợi, Hiểu Đông.” Đem cằm tựa ở đỉnh đầu Hường Hiểu Đông, hình thành một loại tư thế bao bọc: “Em lại không chịu nói, tôi đành phải tự nghĩ biện pháp.”

“...Thực xin lỗi.” Hường Hiểu Đông nằm trong lòng ngực hắn thấp giọng lẩm bẩm, hai tay thêm ôm chặt eo Hà Húc Đông: “Tôi chỉ là không muốn...”

“Tôi không muốn nghe lý do của em.” Bị Hà Húc Đông đậm mạc đánh gãy lời nói, làm cho Hường Hiểu Đông có chút chần động.

“Húc Đông...” Hường Hiểu Đông không khỏi khép mi, cảm thấy nhiệt khí lại dâng lên trong hốc mắt.

Im lặng thật lâu.

“... Tôi không có ý này.” Thở dài một tiếng, bàn tay to lớn xoa nhẹ lên đôi vai đang run run: “Có thể nghe tôi nói sao?”

Hướng Hiểu Đông giương mắt, yên lặng di động thân mình, thẳng cho đến khi khoảng cách tầm mắt hai người kéo lại thật gần.

“...Nhắm mắt lại.” Im lặng nhìn nhau một lát, Hà Húc Đông chợt nhu hòa nói.

Tầm mắt Hướng Hiểu Đông lập tức bị một bàn tay phủ lên, che khuất ánh mắt chăm chú của cậu.

“Húc Đông?” Hướng Hiểu Đông vô thức kéo ra.

“Em cứ nhìn như vậy, tôi không có cách nào mở miệng.” Hà Húc Đông ngăn Hướng Hiểu Đông lại, dùng tay kia kéo lấy tay cậu, bắt nó đan xen, quấn chặt lấy những ngón tay đang phủ trên đôi mắt kia.

Ngẩn người một chút, Hướng Hiểu Đông lẳng lặng nhắm mắt.

Hà Húc Đông có chút an tĩnh, tự hồ suy nghĩ xem như thế nào mở miệng. “Tôi... rất yêu một người.” Hần nhẹ giọng nói, cảm thấy cơ thể dưới tay có điểm chấn động: “Niên kỷ của người đó so với tôi thì nhỏ hơn, đáng người so với tôi cũng nhỏ hơn nhiều. Nhưng là, người đó có ý chí vô cùng to lớn, có thể chịu được tôi tùy hứng ích kỷ. Trong quá khứ, tôi đến cùng cũng không thể hiểu tại sao người đó có thể đối với mình như vậy. Cho đến tận khi thẳng thắn mở lòng thừa nhận mình đã yêu, tôi bắt đầu muốn vì cậu ấy mà làm chút việc, bất luận việc gì cũng có thể làm vì cậu ấy, tôi mới biết được, nguyên lại yêu một người tâm tình...”

Lòng bàn tay truyền đến cảm xúc ẩm ướt làm cho Hà Húc Đông thoáng ngừng lại, chậm rãi mở tay, đổi thành ôm chặt mới tiếp tục nói.

“Nhưng là, người tôi yêu lại có thói quen tự mình gánh lấy phiền não, mặc kệ có cái gì buồn phiền cũng không chịu nói với tôi, tình nguyện chính mình khổ não giải quyết. Tôi không biết rõ cách để yêu một người, cũng không giỏi tỉ mỉ nắm bắt tâm tư người khác. Tôi chỉ nghĩ rằng vì sao cậu ấy không chịu nói với mình ah? Chẳng lẽ còn chưa đủ tín nhiệm tôi? Kết quả càng nghĩ càng bức bối, ngược lại làm không khí giữa chúng tôi thêm căng thẳng. Tuần trước... tôi không cố ý làm em khổ sở, chính là không tự khống chế được bức bối của bản thân.”

Hần dừng lại, lau nước mắt vương trên mi Hướng Hiểu Đông, nhu hòa nói.

“... Em biết không? Mỗi lần em cùng em gái ra ngoài ăn cơm, tôi đều rất bất an... Tôi sợ em sẽ quay về nhà.”

Hướng Hiểu Đông run lên, ôm hần càng chặt: “Tôi sẽ không đâu, tôi ở lại chỗ này... cùng với anh ở chung một chỗ.” Hướng Hiểu Đông trả lời, lại nghe thấy bên tai tựa như có tiếng than nhẹ.

“... Lý trí tôi mặc dù luôn biết thế, nhưng tình cảm lại không có biện pháp khống chế.” Hà Húc Đông nở nụ cười tự giễu: “Cảm giác, cảm thấy như mình chính là thật vô dụng. Nhưng tôi thừa nhận mình rất đồ kỵ với người nhà của em. Không chỉ là người nhà, chỉ cần là người tiếp cận em, chỉ cần em hướng bọn họ cười, thậm chí nhẹ nhàng chào hỏi tôi đều rất đồ kỵ. Tôi không muốn em cười với người khác, tôi không muốn

em trong lòng cân nhắc đến chuyện của người khác... Tôi chỉ muốn độc chiếm em, hy vọng em chỉ thuộc về một mình tôi, không muốn chia sẻ cùng bất kỳ kẻ nào.”

Hương Hiểu Đông ngây ngẩn cả người.

Nghe thấy chính miệng người yêu thừa nhận, nói đối với mình vô cùng chấp nhận. Đã một năm trôi qua, từ lần đầu tiên Hà Húc Đông nói yêu cậu. Tuy đã cùng nhau lường tình tương duyệt, chưa từng nói những lời ân ái nhưng vẫn có thể cảm nhận rất rõ tình cảm sâu đậm của đối phương. Nhưng là dùng ngôn ngữ... rõ ràng bên tai nghe được những lời nói, ngược lại, lại có cảm giác mơ hồ như giấc mộng.

Mặc dù không có những lời hoa lệ, nhưng trong nhất thời, lại có cảm giác lơ lửng, hạnh phúc như bao phủ toàn thân.

“... Rất kỳ quái?” Trông thấy Hương Hiểu Đông giật mình lại không có biểu lộ gì, Hà Húc Đông có điểm không được tự nhiên hỏi.

“Không biết... tôi thật cao hứng.” Dem vùi đầu vào căn cổ hắc, Hương Hiểu Đông cảm động đến giọng nói mơ hồ.

Hà Húc Đông nở nụ cười rất nhẹ, rất nhẹ.

“Tuy tôi không có cách nào lý giải cái gọi là tình thân gia đình, nhưng lại biết rất rõ em coi trọng bọn họ đến thế nào.” Hắc không cách nào hiểu cái gọi là ràng buộc huyết thống, dù sao thì bản thân hắc chưa từng trải nghiệm qua. Gia đình là thứ trước nay hắc vô cùng chán ghét.

18. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 6

Hương Hiểu Đông mệt mỏi, lười biếng cuộn mình trong chăn say ngủ.

Một đêm kích tình phóng túng cùng cảm xúc được nghe thổ lộ làm cho cậu mệt mỏi rã rời, chìm sâu vào giấc mộng. Thẳng cho đến gần trưa mới mở mắt đứng dậy, lại phát hiện người bên gối đã sớm không thấy. Lúc này mới nhớ, buổi sáng khi còn đang mơ màng ngủ, Hà Húc Đông có nói qua với mình là muốn ra ngoài làm chút việc.

Nhớ tới trước khi ra ngoài, người kia còn dịu dàng in lên môi mình một nụ hôn, khoe miệng Hương Hiểu Đông không khỏi lộ ra tươi cười hạnh phúc, lần nữa đem thân thể còn chưa phục hồi tốt vùi vào chăn đệm êm ái mà khép mắt lại.

Húc Đông... sẽ không đi tới đó đâu a? Vừa nghĩ đến, Hương Hiểu Đông không khỏi có chút nhú mày.

Kỳ thật cậu rất lo lắng, với cá tính của Húc Đông, có thể hay không sẽ gượng ép bản thân đi tìm ba mình nói chuyện. Nhưng Hướng Hiểu Đông tin tưởng, hẳn sẽ không dùng thái độ tàn nhẫn với người nhà của mình. Điểm này, cậu có một niềm tin tuyệt đối, bởi vì cậu biết rõ người đàn ông đó yêu mình đến mức nào, không bao giờ muốn mình bị tổn thương.

“Tin tưởng tôi... Hiểu Đông.” Cậu nhớ tới lời hắn thì thầm bên tai tối qua, khi cơ thể dịu dàng tiếp xúc. Từ đầu tới đuôi, Húc Đông không có bất kỳ lời an ủi nào, chỉ dùng cái ôm đơn giản để biểu đạt ái niệm.

“Tôi tin... hoàn toàn tin tưởng anh...” Cậu mông lung khép mắt lại nỉ non, hưởng thụ hạnh phúc khi đôi bên lưỡng tình. Bên gối còn đọng lại hơi thở của hắn, mang lại cho Hướng Hiểu Đông tràn đầy cảm giác an tâm.

Mãi cho tận khi điện thoại đổ chuông Hướng Hiểu Đông mới bừng tỉnh.

“...Uy?” Hướng Hiểu Đông mang theo khí ngữ mông lung rời giường tới bên cạnh điện thoại.

“Anh, là em.”

“Hiểu Thu!? Hướng Hiểu Đông chợt thanh tỉnh, lắc lắc đầu, muốn cho ý thức trở nên rõ ràng.

“Anh... Ah còn ngủ à?” Hướng Hiểu Thu hồ nghi hỏi. Anh hai ngủ tới quá trưa... cái này có phải đã rất mệt mỏi hay không? Anh hai trước giờ đều làm việc, nghỉ ngơi rất đúng giờ ah!

“Ân.” Nghe trong lời nói của em gái có điểm kinh ngạc, Hướng Hiểu Đông có chút xấu hổ trả lời: “Làm sao vậy?”

“Ngày hôm qua... Anh có khỏe không?”

Hướng Hiểu Đông thoáng cứng đờ, cảm giác đắm chìm trong hạnh phúc không khỏi có chút giảm đi, “Ân, anh không sao.”

“Cái kia... Buổi tối anh có rảnh không?” Hướng hiểu Thu chần chờ một chút hỏi.

“Buổi tối?” Hướng Hiểu Đông thoáng ngơ ngác: “Em có việc tìm anh?”

“Cũng không hẳn... kỳ thực...” Hướng Hiểu Thu do dự, hít sâu: “Kỳ thực mẹ muốn cùng hai người đi ăn cơm, em gọi hỏi anh coi có được hay không.”

Hướng Hiểu Đông hoàn toàn ngây ngẩn cả người.

Hướng Hiểu Đông rất khẩn trương.

Không phải là lần đầu tiên Hà Húc Đông cùng mẹ ăn cơm, nhưng ý nghĩa lại hoàn toàn không giống nhau. Khi đó ba mẹ Hướng còn tưởng hấn và Hướng Hiểu Đông chỉ là bạn tốt mà thôi. Còn bây giờ, bọn họ lại dùng tư cách người yêu cùng nhau xuất hiện trước mặt bà.

May mắn là có Húc Đông bên cạnh... Nhưng là, cậu lại đột nhiên phát hiện, Hà Húc Đông cũng không được tự nhiên, có chút căng cứng.

Nhà hàng bọn họ tới vừa đúng lúc có đám cưới, người qua lại đông đúc như thủy triều lên xuống. Một nhân viên phục vụ không cẩn thận quệt trúng Hướng Hiểu Đông, làm cho cậu có chút lảo đảo, mà Hà Húc Đông liền duỗi tay ra đỡ, đồng thời phát tán ra không ít nộ khí lạnh liệt, không một lời cảnh báo cũng khiến người phục vụ kia sợ ngây người.

Hướng Hiểu Đông dường như quên mất bản thân đang khẩn trương, lặng lẽ nắm chặt tay ái nhân, cấp cho hấn một cái mỉm cười, có thể nói khiến người này ôn hòa lại.

Hai người trao đổi sóng mắt, kiên định nắm tay nhau xuyên qua biển người, đi tới một bàn ăn bên cạnh cửa sổ.

“Mẹ, Hiểu Thu.” Hướng Hiểu Đông cố gắng kéo khóe miệng, định đưa ra một nụ cười tự nhiên.

“... Ngồi xuống đi!” Mẹ Hướng im lặng nhìn hai người, hình như có chút bất đắc dĩ nói. Kỳ thực từ khi bước vào cửa, động tác của bọn họ đều rơi vào mắt nàng.

Hà Húc Đông ra hiệu cầm tay Hướng Hiểu Đông, để cậu ngồi vào ghế trước rồi bản thân mới ngồi xuống. Hướng Hiểu Đông quay về phía mẹ, Hà Húc Đông ngồi đối diện Hiểu Thu, bốn người trao đổi ánh mắt, không khí một hồi trầm mặc im lặng.

“Anh, chúng ta chọn đồ ăn trước a!” Hướng Hiểu Thu đánh vỡ trầm mặc, ánh mắt tránh khỏi người đối diện, đối với Hướng Hiểu Đông cười: “Em đói bụng rồi a! Anh hai phải theo giúp em cầm chén đĩa nha.”

Hướng Hiểu Đông giật mình, bỗng minh bạch Hiểu Thu là muốn cậu tránh khỏi chỗ này. Hướng Hiểu Đông nhìn xem thái độ im lặng của mẹ cùng Hà Húc Đông, đáy lòng có chút do dự.

Mẹ... Là muốn cùng Húc Đông nói cái gì sao? Hướng Hiểu Đông tâm thần bất định, lại cảm thấy bàn tay Hà Húc Đông dưới bàn đang siết chặt tay mình, tỏ vẻ không có vấn đề gì nhìn cậu một cái.

“Anh, nhanh lên a!” Hướng Hiểu Thu đã đứng dậy la hét: “Em thực đói nha!”

Gật gật đầu, Hướng Hiểu Đông trong lòng bất thắm than, bất an đứng lên đi theo em gái.

Nhìn theo bóng lưng người yêu hòa lẫn trong đám đông, Hà Húc Đông thu hồi ánh mắt, tựa lưng vào ghế, hai tay giao nhau ưu nhã đặt lên bàn.

“Có chuyện gì xin nói thẳng.” Hấn dừng ở mẹ Hướng: “Ta nghĩ Hiểu Đông rất nhanh sẽ trở về.”

“... Hà tiên sinh..” Nàng gian nan mở miệng.

“Bác có thể gọi thẳng tên ta, cũng giống như trước kia.” Hà Húc Đông ôn hòa mà đậm mạc đánh gãy lời nói của nàng.

Mẹ Hướng giật mình, tức cười nhìn người trẻ tuổi hai ba năm trước vẫn thường đến nhà mình này.

Khi đó nàng cùng chồng đều nghĩ hấn muốn theo đuổi con gái bảo bối nhà mình, gặp hấn đều tươi cười. Không nghĩ rằng, cuối cùng thứ hấn muốn nhất chính là con trai trước nay luôn lễ phép nghe lời, lại rất biết chăm sóc người khác – Hướng Hiểu Đông.

Cái này... đã vượt qua mọi khái niệm mà nàng có thể hiểu được, cũng làm nàng chấn động.

“Người... Yêu Hiểu Đông? Rất yêu, rất yêu sao?” tuy có chút ngu ngốc, có chút đường đột nhưng mẹ Hướng vẫn cố ý hỏi.

Hà Húc Đông giật mình, khóe miệng hình như có nụ cười rất nhạt.

“Ta không rõ, cái gọi là rất yêu là cái gì? Lại là dùng cái gì để so sánh?” hấn nói, ánh mắt xuyên qua biển người nhìn em gái đang cười cười cùng Hiểu Đông: “Ta chỉ biết là, Hiểu Đông... đối với ta là độc nhất vô nhị.”

Mẹ Hướng ngây người: “Vì cái gì... các người đều là nam nhân ah...”

“Vậy thì như thế nào?” Hấn cười, có chút chế nhạo nói: “Nếu để ý những thứ này, ta đại thể sẽ theo đuổi con gái bác, bên cạnh cũng không thiếu nữ nhân xuất chúng. Như ta đã nói, trên đời chỉ có một Hướng Hiểu Đông, ta cũng chỉ cần duy nhất một người này, giới tính không hề có liên quan.”

“Nhưng là...”

“Bác gái, xin người nói thẳng vào trọng điểm.” Hà Húc Đông đánh gãy lời nói của nàng..., thẳng tắp nhìn chăm chăm vào mẹ Hướng: “Chúng ta đều là nam nhân, ta cùng Hiểu Đông yêu nhau, đều là sự thật không thể thay đổi. Bác muốn nói hấn không phải là những ... này mới đúng chứ?”

Mẹ Hường ngơ ngẩn, trầm mặc nửa ngày mới chậm rãi mở miệng.

“Kỳ thật ta vốn ôm một tia hy vọng, hy vọng Hiểu Đông có thể cùng người tách ra. Nhưng ngày hôm qua... ta nhìn thấy các người...” Nàng cúi thấp đầu, bất đắc dĩ thở dài: “Từ khi Hiểu Đông bắt đầu hiểu chuyện thì đã không còn khóc trước mặt chúng ta nữa rồi... Nhưng là, nó lại có thể ở trong ngực người khóc ngon lành như vậy. Ta mới hiểu được, đứa nhỏ kia chính là cần một người... có thể khiến nó thả lỏng trong lòng như vậy, không cần đè nén cảm xúc bản thân.”

Hà Húc Đông im lặng. Cái gì buồn rầu đều giữ ở trong lòng, đây chính là thói quen không tốt của Hiểu Đông. Nhưng là, như vậy Hiểu Đông mới thực sự chống đỡ được hẳn, là người duy nhất làm hẳn an tâm.

“Người biết rõ xã hội này sẽ không dung nạp các người?” Mẹ Hường thở dài, rốt cục hỏi câu hỏi chính mình muốn có đáp án nhất: “Cho dù như vậy người vẫn sẽ một mực yêu hiểu Đông sao? Mặc kệ quanh mình sẽ có bao nhiêu khó khăn trở ngại, đều có thể như vậy mà yêu nó sao?”

19. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 7

Bên tai nghe em gái cần nhẫn liên miên chuyện muốn xuất ngoại du học, Hường Hiểu Đông gượng cười lắng nghe, lại không yên lòng liên tiếp nhìn về phía Hà Húc Đông.

“Anh hai! Anh căn bản là không có nghe a!” Hường hiểu Thu bắt mãi lâu bầu, đem kẹp một khối sushi đặt lên đĩa: “Người ta sắp xuất ngoại a! lâu như vậy cũng không thấy được em gái bảo bối của mình, anh cũng sẽ không nở a!”

“Hiểu Thu.” Hường Hiểu Đông bật cười. Trong mắt người ngoài, nàng là một cô gái có cá tính tự lập, nhưng ở trước mặt cậu, Hiểu Thu vẫn chỉ là cô bé con ưa làm nũng: “Em sao lại nói vậy? Anh hai đương nhiên sẽ rất nhớ em ah!”

“Vậy mà anh lại không nghe người ta nói chuyện?” Bĩu môi, nàng đem chén đĩa đầy đồ ăn đưa qua cho anh trai cầm.

Hai tay bưng lấy chén đĩa xấu hổ cười cười, Hường Hiểu Đông kinh ngạc nhìn em gái cầm thêm một chiếc đĩa tiếp tục chiến đấu, đây đã là đĩa thứ ba rồi nha.

“Nhiều như vậy?” Hường Hiểu Đông nhin không được liền hỏi: “Em ăn hết được sao?”

“Không có sao ah, bên trong còn muốn lấy mấy món.” Nàng làm như lơ đãng chọc ghẹo: “Anh hai, ngày hôm qua mệt muốn chết rồi a? Phải hảo hảo tắm bổ mới được.”

Khuôn mặt trắng nõn của Hường Hiểu Đông xoát cái liền ửng hồng, “Em như thế nào...”

“Ngủ đến trưa mới rời giường, còn không phải mệt muốn chết thì là như thế nào?” Hường Hiểu Thu kẻ sát anh trai, cười cười tiếp tục đùa dai: “Còn có, trên cổ có dấu hôn nga~”

Dấu hôn! Hường Hiểu Đông giật nảy mình, lại khỏ nổi hai tay đều vướng chén đĩa, không thể đưa lên che được, khuôn mặt hồng thắm không biết làm thế nào cho phải.

Tối quá thật phóng túng quá rồi. Bắc đẩu dĩ nhìn bộ dáng vui vẻ của em gái, cậu cười khổ nghĩ.

“ Anh hai thoát nhìn rất hạnh phúc nha!” Hường Hiểu Thu tiếp tục kẹp lấy đồ ăn yêu thích, tự như có chút ngưỡng mộ than nhẹ: “Thật tốt quá.”

“Hiểu Thu...” Hường Hiểu Đông có chút áy náy. Trong lòng cậu biết rõ Hiểu Thu chưa hoàn toàn quên đi Hà Húc Đông, nhưng nàng lại có thể như vậy ủng hộ mình.

“Em cũng muốn nói chuyện yêu đương đó.” Hường Hiểu Thu giả bộ không nghe, nhẹ nhàng nói: “Không chừng em xuất ngoại lại câu được anh đẹp trai trở về nha!”

“Anh không có ý kiến, nhưng em cũng đừng hù ba mẹ.” Biết rõ em gái không muốn nói tới, Hường Hiểu Đông cũng theo ý mà chuyển khai chủ đề. Kỳ thực, nếu muốn nói tới dọa sợ ba mẹ, bản thân cậu không phải đã làm quá tốt rồi sao.

“Sẽ không đâu a!” Hường hiểu Thu quay đầu lại, nhìn chăm chăm vào anh trai: “ Đã có thể tiếp nhận vượt qua giới tính trong tình yêu, cái kia quốc tịch đương nhiên chỉ là chuyện nhỏ! Anh nói đúng không?”

“Nhưng là, ba mẹ không có...” Hường Hiểu Đông á khẩu, ngơ ngác nhìn em gái: “Em nói là...”

“Muốn ba tiếp nhận còn cần phải có thời gian, nhưng em có thể nói cho anh biết, em cùng mẹ đều đứng về phía anh.” Nàng nhỏ giọng, ghé vào tai Hường Hiểu Đông nói: “Cho nên anh không cần lo lắng, mẹ chỉ là muốn cùng người kia nói chuyện, giống như mẹ vợ coi mắt con rể vậy đó.”

Hường Hiểu Đông chấn động, nửa muốn mở miệng nói nửa im lặng. Mẹ... chẳng những đã tiếp nhận chuyện của cậu cùng Húc Đông còn sẵn lòng chúc phúc cho bọn họ sao? Cái này...

“Hiểu Thu...” thanh âm Hường Hiểu Đông có chút khàn khàn, chân thành cảm động nói ra mấy chữ: “Cảm ơn em.”

“Tại sao phải cảm ơn? Chúng ta là anh em a! Huống hồ từ nhỏ tới lớn anh không biết đã giúp em bao nhiêu.” Nàng nháy mắt mấy cái, lại bưng thêm mấy đĩa đồ ăn: “Bất quá cái này... về sau nếu em thực sự muốn tìm anh ngoại quốc đẹp trai, anh nên nghĩa bất dung từ giúp em nga! Anh hai.”

“Tốt rồi, chúng ta trở về đi! Em thực sự rất đói rồi.”

Màn đêm buông xuống, Hường Hiểu Đông có chút tim đập loạn nhịp ngồi bên cửa sổ sát đất, nhìn ánh đèn đêm lẻ tẻ giữa thành thị.

Có tiếng bước chân tới gần, đôi cánh tay im lặng vòng qua người, kéo cậu sát vào một lồng ngực.

“Đã muộn.” Hà Húc Đông trầm thấp nói.

“... Tôi không ngủ được.” Hường Hiểu Đông nhẹ nhàng thở dài, lưỡi biếng tựa trong lồng ngực người yêu.

Hà Húc Đông cũng không nói tiếp, chỉ đưa tay rũ rũ đi hơi ẩm trên mái tóc Hường hiểu Đông.

“Húc Đông...” Hường Hiểu Đông bỗng nhiên gọi khẽ.

“Àn?”

“Tôi đột nhiên nghĩ đến, lần đầu tiên chúng ta tách ra... mới đó đã mười năm rồi.” Hường Hiểu Đông nhẹ giọng, có chút cảm thán nói: “Thời gian trôi qua thật nhanh ah.”

“...” Bàn tay kia thoáng dừng lại một lát, Hà Húc Đông cúi đầu nhìn cậu: “Vì cái gì đột nhiên nhắc tới chuyện này?” Sai lầm trong dĩ vãng của hắn vẫn là không có cách nào bù đắp được đi?

“Tôi cũng không phải còn rất dễ tâm.” Hường Hiểu Đông mỉm cười. Tuy thời điểm nhớ lại vẫn có chút đau lòng, nhưng dù sao cũng chỉ là nhớ lại: “Chỉ là đột nhiên nghĩ đến...Lúc ấy, tôi căn bản không thể tưởng tượng được sẽ có ngày hôm nay. Còn có thể như vậy mà ở cùng một chỗ với anh... cảm giác... tốt đến không thể tưởng tượng nổi!”

Một người đã từng trốn trong phòng khóc đến tê tâm liệt phế, liều lĩnh chạy trốn khỏi Đài Loan, lúc ấy, khi ngồi trên máy bay, cậu chỉ cảm thấy linh hồn như vỡ tan thành ngàn vạn mảnh nhỏ. Những mảnh vỡ kia còn kẹt lại trong lồng ngực, chỉ cần trái tim còn đập thì còn đau đớn không chịu nổi.

Hường Hiểu Đông than thở, chợt cảm thấy Hà Húc Đông đặt lên trán mình một nụ hôn rất nhẹ nhàng, như một lời cầu xin tha thứ.

Hường Hiểu Đông nở nụ cười, giữ chặt hai tay hắn trước ngực. Không khí trầm ổn yên tĩnh lưu động trong đêm, bao quanh hai người đang tựa sát vào nhau.

“...Mẹ tôi đã nói gì với anh?” Hường Hiểu Đông.

Khi cậu và Hiểu Thu quay lại, hai người đã ngừng nói chuyện. Chỉ là mẹ hốc mắt có hơi ảm uto, cùng nhu hòa trong ánh mắt Húc Đông, cậu hiểu là mẹ... xác thực như lời Hiểu Thu nói, sẵn lòng chúc phúc cho bọn họ.

Nhưng Hường Hiểu Đông lại hoàn toàn không biết hai người họ đã nói những gì, cũng không tiện hỏi Hà húc Đông trước mặt mẹ cùng em gái.

Hà Húc Đông trầm ngâm trong chốc lát, nghĩ xem nên nói từ đâu.

“Bác gái là nói, xã hội hiện nay sẽ không dung nạp chúng ta.” Trực tiếp đi vào trọng tâm lời mẹ Hường, hẳn chăm chú người trong lòng mi mắt có chút rũ xuống: “Bác hỏi tôi, cho dù có như vậy có phải hay không vẫn một mực yêu lấy em? Mặc kệ có bao nhiêu khó khăn trở ngại cũng không thay đổi.”

Hường Hiểu Đông nở nụ cười. Quả nhiên là giống lời Hiểu Thu đã nói, giống như mẹ vợ hạch hỏi con rể ah!

“...Chỉ cần là chuyện anh muốn làm, tôi tin là trên đời này không có bất kỳ ai có thể ngăn cản.” Hường Hiểu Đông nhìn lên cười cười.

“Em có thể.” Hà Húc Đông chậm rãi nói, khóe mắt nhiễm lên một mạt vui vẻ nhàn nhạt, cúi đầu hôn lên môi Hiểu Đông: “Tôi nói cho bà biết, người thật sự không thể thiếu đối phương... chính là tôi.”

“Húc Đông!?” Hường Hiểu Đông kinh ngạc nâng lên thân mình, lại trông thấy ánh mắt rất nghiêm túc của người yêu. Cậu vẫn cho là... giữa hai người, bản thân vẫn là người lưu luyến, phụ thuộc vào đối phương hơn... Nhưng là Húc Đông... Không! Có lẽ...

Dù đã qua một năm, nhưng số lần hai người dùng ái ngữ để thổ lộ tâm tình thật không nhiều. Có lẽ cả hai đều có cá tính hướng nội, cho nên thường xuyên dùng ánh mắt hay đụng chạm cơ thể để trao đổi, cảm nhận tình ý đối phương, ngôn ngữ quả thật đã bị xem nhẹ.

Lặng lặng cảm nhận đối phương, với hai người mà nói chính là điều hạnh phúc không gì so sánh được, vô cùng trân quý.

Một mội nhàn nhạt dâng lên, Hường Hiểu Đông nhắm mắt lắng nghe tiếng tim đập bên tai.

“... Tôi sẽ không từ bỏ.” cậu chợt nhẹ nhàng nói: “Tôi nhất định... khiến cha chấp nhận, tôi tuyệt đối không rời xa anh!”

“Là chúng ta.” Hà Húc Đông lười biếng sửa lại lời ái nhân, để cho những sợi tóc mềm mượt của cậu trượt qua các khe tay: “Tôi nói rồi, tôi và em vĩnh viễn ở cùng một chỗ, tuyệt đối không chia lìa”

Hường Hiểu Đông lại một lần nữa mở mắt, nở ra nụ cười sáng lạn: “Đúng vậy... là chúng ta.” Cậu thỏa

mẫn rúc sâu vào lồng ngực Hà Húc Đông, than nhẹ: “Chúng ta tuyệt đối không chia lìa.”

Khép mắt lại, Hường Hiểu Đông thiếp đi trong lòng tình nhân.

20. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 8

“Việc này cứ quyết định như vậy đi.” Hường Hiểu Đông đứng lên, bắt tay người đối diện: “Về phương thức thanh toán, ta sẽ nhờ thư ký liên lạc cùng ngài.”

“Hảo.”

“Như vậy ta đi trước, Từ quản lý.” Hường Hiểu Đông đem tư liệu trên mặt bàn thu vào cặp công văn, rời khỏi chỗ ngồi: “Cuối tuần gặp lại.”

“Hường tiên sinh! Để ta tiễn người một đoạn đi!” Nam tử trung niên thấp bé cũng đứng lên, mang theo tươi cười nói.

“Không cần phiền toái, ngài còn bận!” Hường Hiểu Đông mỉm cười.

“Không, nên làm nên làm.” Nói xong hai người đã đến cửa thang máy. Đè xuống nút điều khiển, người kia lại gọi chuyện trong lúc chờ đợi: “Mấy ngày này đều không thấy Hà tiên sinh, đang chuẩn bị một vụ làm ăn lớn sao?”

Hường Hiểu Đông hơi giật mình, cười nói: “Cũng không có gì, chỉ là có ít sự tình giám đốc cần tự mình đi một chuyến mà thôi.”

Kỳ thật cậu cũng không rõ ràng lắm những ngày này Húc Đông bận rộn cái gì, chỉ biết là có quan hệ tới ba mình. Hắn đã hơn một tuần đều đi sớm về trễ, hai người chỉ có lúc mới rời giường buổi sáng đến khi ra ngoài mới chạm mặt một chút.

Mà mỗi lúc đêm về, Hường Hiểu Đông đang mơ màng ngủ, theo bản năng cảm nhận được một vòng tay quen thuộc ôm mình mới biết hắn đã về, còn những thời điểm khác thì hoàn toàn là dựa vào điện thoại để liên lạc.

Húc Đông... Thật sự có ý định cùng ba cậu nói chuyện rồi, chỉ là không biết tại sao lại cần chuẩn bị trước nhiều việc như vậy.

Húc Đông đến cùng là muốn làm gì a? Mặc dù rất muốn biết, nhưng cậu đã đáp ứng không hỏi tới. Hường Hiểu Đông thầm than nhẹ, điện thoại di động trong túi áo chợt run lên, cậu mỉm cười nói lời xin lỗi rồi tiếp

điện thoại.

“Này? Hướng Hiểu Đông.” Microphone truyền đến tiếng hỏi thăm trầm thấp lại làm Hướng Hiểu Đông giật mình, trong mắt không khỏi hiện lên một tia vui vẻ.

“Tôi phỏng theo buổi sáng mà nói. Ân, vừa mới bàn bạc xong... Anh đang ở đâu?... 6:30? Hảo... Anh chờ tôi ở đó sao? Ân, tôi... Hảo, tôi đã biết.”

“Bạn gái a?” Từ quản lý nhìn Hướng Hiểu Đông mỉm cười thu hồi điện thoại, không khỏi tò mò hỏi thăm.

“... Ân, là người yêu ta.” Hướng Hiểu Đông hơi ngại ngừng cười.

“Có bạn gái ah! Nhận thức đã bao lâu rồi?”

“Hơn mười năm a.” Cửa thang máy mở ra một tiếng, Hướng Hiểu Đông bước vào, Từ quản lý cũng theo tới.

“Lâu như vậy? Ai! Mấy cô gái trong công ty ta sẽ rất thất vọng đi.” Hắc giống như tiếc hận nói.

“Ngài đừng nói giỡn nữa.” Hướng Hiểu Đông có chút xấu hổ ấn nút, cậu không mấy thích ứng với những trêu chọc như vậy.

“Ta không có nói giỡn a! Mỗi khi người cùng Hà tiên sinh tới, có không ít các cô gái trẻ tranh nhau mang trà nước a!” Từ quản lý nghiêm mặt nói: “Đây là điều hiển nhiên nha! Hai người các người đều tuổi trẻ anh tuấn chưa lập gia đình, hưởng hồ lại có sự nghiệp riêng, quả là rất phù hợp lý tưởng của các nàng.”

Hiểu Đông ngậy cả người: “Cái này... Ta ngược lại chưa từng để ý qua.”

Tuổi trẻ chưa lập gia đình, lại có sự nghiệp riêng... Như vậy bọn họ trong mắt thế gian đều là người chồng tốt, con rể lý tưởng. Nhưng là, sẽ không ai nghĩ rằng hai người là tình nhân. Cho tới khi nào, tình yêu của bọn họ mới có thể công khai trước mặt mọi người đây? Hướng Hiểu Đông có chút cảm khái nghĩ.

“Hướng tiên sinh coi trọng bạn gái như vậy, đương nhiên sẽ không chú ý tới những người khác.” Thang máy dừng lại, hai người sống vai đi ra: “Cái kia, Hà tiên sinh cũng có bạn gái sao?”

“...Có, hắc đã có người yêu rồi.” Hướng Hiểu Đông dừng một chút, suy nghĩ sâu xa, nâng lên con mắt mỉm cười, hàm súc mà lại có ý tứ khác nói: “Chúng ta... đều phi thường coi trọng đối phương.”

“Ah, cái kia, lúc kết hôn nhớ phát thiệp mời nha! Ta nhất định tặng đại lễ đó.” Từ quản lý ha ha cười, cũng nghe ra hắc ý ở ngoài lời, “Ta tiễn tới đây thôi, người đi thông thả ah!”

Vội vàng đi tới địa điểm đã hẹn với Húc Đông, Hướng Hiểu Đông vừa bước qua cửa phòng, đã bị một đôi tay ôm chặt, ngay sau đó, môi cũng lập tức bị bao phủ nhấm nháp.

“A...” Đầu lưỡi thăm dò mang theo chút vội vã khai mở hàm răng, dây dưa quần quýt thẳng đến khi cậu không thở nổi. Đợi đến khi đầu lưỡi bá đạo xâm lược kia ly khai, âu phục khoác trên tay Hướng Hiểu Đông đã rơi xuống sàn, không ngừng thở dốc, mềm mại áp trong ngực tình nhân.

Ôm chặt thân thể đang run run trong lòng, Hà Húc Đông vẫn không có ý định buông ra, đầu lưỡi mân mê tới lui trên đôi môi, nhẹ nhàng liếm cắn, hai tay ôm tại thắt lưng liên tục vuốt ve.

“Ân...” Từng đợt tê dại cùng khao khát tình dục theo xương sống thẳng tắp xông lên, Hướng Hiểu Đông không tự chủ mà bật lên một tiếng rên nhẹ.

“Có cảm giác?”

Nghe thấy Hà Húc Đông cười nhẹ hỏi, cậu lập tức đỏ mặt gật đầu. Nụ hôn vừa rồi là nụ hôn sâu nhất trong suốt hơn mười ngày qua, chính là, bọn họ đã hơn mười ngày không có...

“Tôi muốn em.” Hà Húc Đông giật ra caravat cùng cúc áo sơ mi, khẽ cắn cổ đối phương, hơi thở trầm thấp tràn ngập ham muốn: “Vốn muốn đợi dùng cơm xong... Nhưng là... Tôi không muốn đợi.”

“Cái kia...” Hướng Hiểu Đông nhẹ nhàng nâng mắt, thẹn đỏ mặt nhẹ giọng nói: “... Đến, lên giường đi!”

Cởi bỏ hết quần áo ngăn cách, hai người nghiêng ngã xuống giường quần chặt lấy nhau. Nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao thấm ra một tầng mồ hôi mỏng. Thân thể kề sát không cách nào che dấu dục vọng của bọn họ.

“Ah! Ân.. A... Ah..” Bàn tay to lớn bao quanh khí quan sớm đã ngẩng cao đầu của Hướng Hiểu Đông mà khiêu khích vuốt ve như vội vàng yêu cầu cậu giải phóng.

“AH ah....!” Khoái cảm như điện giật chớp mắt đã xuyên qua đại não, một cái giật nảy, Hướng Hiểu Đông liền phóng ra bàn tay kia.

Nháy mắt sau đó, ngón tay dính tinh dịch đã nhanh chóng tham tiến nơi tư mật, tìm đến điểm mãn cảm quen thuộc, không nhanh không chậm mát xa. Ngón tay nhẹ nhàng kéo căng, nhu ần làm nơi đó trở nên thật mềm mại.

“Ân.. Nha ah.. Húc Đông... Ân...” Hướng Hiểu Đông không tự chủ được mà có chút cong người, thân thể ẩm ướt mồ hôi giống như khát cầu lại giống như tránh né mà vận vẹo, tạo ra từng trận rên rỉ tiêu hồn.

Nâng cao eo ái nhân, Hà Húc Đông mãnh liệt tiến vào, lại dùng môi nuốt sạch những tiếng rên rỉ Hướng

Hiếu Đông vì kích tình đau nhức mà phát ra. Hắn luồn tay xuống đỡ lấy tấm lưng thon, để cho Hường Hiếu Đông ngồi thẳng dậy, dục vọng thẳng tắp theo đó mà hoàn toàn chui vào, đẩy mạnh đến điểm sâu nhất.

“Ừm.. Uh...” Hường Hiếu Đông tựa đầu trên hõm vai hắn, hai tay vịn vào bờ vai rộng lớn, mồ hôi đổ ướt tấm lưng đang cong lên, không ngừng thở dốc, cố gắng thả lỏng để tiếp nhận khí quan cứng như thép vừa tiến quân thần tốc vào trong cơ thể.

Cảm thấy vách tràng nóng ướt mà mềm mại đang bao bọc chính mình, Hà Húc Đông rút cục kìm nén không được, bắt đầu chuyển động. Hai tay vịn chặt eo người đang ngồi trong lòng, một lần lại một lần chậm rãi lùi thật xa, rồi lại mạnh mẽ tiến vào thật sâu, tốc độ càng lúc càng nhanh, không ngừng ma xát cùng kích thích vách tường bên trong.

“Ân – Ah ah... ừm uh... Ah – Ân...” Cảm nhận được luận động của hắn, Hường Hiếu Đông đón ý hòa theo, tự nhiên đóng đưa thân thể. Giác quan toàn thân sớm đã lên tới đỉnh, nhưng cảm giác mất hồn lại như một cơn sóng lớn, không ngừng ập tới, cơ hồ làm cho cậu sung sướng đến phát khóc.

“Không... Ân..Ahah... Húc Đông!... Húc Đông!” Âm thanh như khóc như gọi mời kêu tên tình nhân. Hường Hiếu Đông chỉ cảm thấy toàn thân giống như vì khoái cảm mãnh liệt mà toán loạn, rồi lại vì tham luyến cảm giác đó mà phối hợp, không ngừng lay động eo, thừa nhận vật cứng kia lần lượt ra vào cơ thể.

Kịch liệt thở dốc, mất hồn gào thét... Tim đập thật nhanh, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực.

“A..... Ân ah... Ah ——!” Lại một lần nữa mãnh liệt thẳng tiến, Hường Hiếu Đông kích động ưỡn lưng, song phương đồng thời kích xạ ra dâm thủy. Cậu có điểm choáng váng, thân thể mềm nhũn ngã về phía sau, lại bị Hà Húc Đông nhanh chóng kéo vào trong ngực.

“... Hiếu Đông, có ổn không?” Thở dốc một chút, Hà Húc Đông vuốt đi mồ hôi ẩm ướt trên mặt người đang ghé vào trong lòng hỏi.

“Ân... haha...” Từ từ nhắm mắt gác đầu lên vai Hà Húc Đông, Hường Hiếu Đông không ngừng hỗn hển, hơi khẽ cười nói: “Toàn thân... giống như tan ra... không còn khí lực rồi...”

Hà Húc Đông trầm thấp cười, ngón tay khẽ vuốt lên sống lưng vì thở gấp mà phập phồng bất định, yêu thương gặm nhẹ cần cổ cùng vai người yêu.

“Không được, bên kia...” Hường Hiếu Đông nghĩ tránh né, nhưng toàn thân lại bủn rủn, chỉ có thể hoàn toàn dựa vào Hà Húc Đông: “Dấu hôn... Lần trước đều bị Hiếu Thu nhìn thấy...”

“Em sợ bị trông thấy?” Hà Húc Đông hỏi, miệng vẫn như cũ, không buông tha gặm cắn.

“Àn... Không phải sợ... Nhưng là rất xấu hổ.” Cậu suốt cả tuần đều mặc áo cao cổ, thế mà thỉnh thoảng vẫn nhìn thấy nét mặt trên choker của Trương Á Cầm.

“Tôi muốn em.” Đầu lưỡi lướt qua cổ đi vào vành tai, bỗng chốc mát nhẹ.

“...Tôi cũng vậy.” Hướng Hiểu Đông chủ động nâng môi, nhẹ nhàng hôn hân.

Cánh môi lưu luyến dán chặt, hút lấy hơi thở của nhau, một lần lại một lần khê hôn, giống như muốn thổ lộ hết tình cảm nhớ nhung với đối phương.

Rõ ràng đã ở chung một chỗ, rõ ràng buổi sáng đã gặp mặt, nhưng vẫn như cũ nhớ nhung đối phương – phi thường nhưng nhớ đối phương.

“... Xế chiều ngày mai tôi sẽ đi gặp ba em.” Bàn tay trượt dài trên sống lưng ẩm ướt mồ hôi, Hà Húc Đông chợt nói.

21. Chúc Vân - Quyển 2 - Chương 9

Lại một lần nữa nhìn về phía đồng hồ treo tường.

Hướng Hiểu Đông đứng ngồi không yên nhìn điện thoại, bực bội khiến cậu không cách nào xử lý bất kỳ công việc gì. Đã sắp tới giờ hẹn buổi chiều với ba, vì cái gì còn chưa nhận được điện thoại của Húc Đông a?

Sáng nay, hai người cùng tới công ty xử lý một ít công vụ. Mà sau khi qua loa dùng bữa trưa, Hà Húc Đông chỉ lưu lại một câu “Đợi điện thoại của tôi.” Rồi rời đi.

Hướng Hiểu Đông thở dài. Cậu biết rõ chính mình tham lam cố chấp muốn có cả tình thân lẫn tình yêu, cho nên mới mãi do dự không tiến tới. Cậu cùng Húc Đông bất đồng ở chỗ, người kia so với cậu luôn hành động dứt khoát, cho nên khi đã nắm rõ vấn đề, hẳn liền nhanh chóng triển khai hành động, bởi vì do dự không phải là cá tính của hắn.

Lúc này đây, Hướng Hiểu Đông rút cục đã hiểu được tâm tình của Hà Húc Đông khi thấy mình trở về nhà. Cậu còn có chút không chịu nổi thì với cá tính của Húc Đông, chắc chắn lúc đó sẽ vô cùng bực bội a? Cậu vì ngu muội của chính mình mà cười khổ.

Mà bây giờ, dù cho bản thân vội vàng xao động, nhưng đã đáp ứng giao cho Húc Đông xử lý mọi việc nên chỉ có thể ngồi chờ này chờ.

“Bộ dạng người thoát nhìn rất phiền muộn nha, chờ điện thoại a?” Hai cái lão bản thì sao nào? Trương Á

Cầm cười cười, nàng chính là thư ký vạn năng a – cái gì cũng đều quản được.

Bất quá buổi sáng không phải rất tốt đó sao? Cả một năm bọn hắn cũng không nháo quá mấy lần. Chuyện ba trước tuần kia, qua một tuần cũng tốt lên rồi nha! Trên cổ còn lưu lại dấu hôn thực rõ ràng. Tuy giám đốc nói có việc không đến công ty, nhưng nhìn bọn họ điện thoại vẫn là tình nùng ý mật, trong mắt toàn điểm mật ngọt ngào, kiến phụ nữ đã kết hôn như nàng cũng không ngừng ngưỡng mộ.

Ai ai, xem bọn họ đều đã nhận thức đã mười năm rồi, vì cái gì còn có thể ngọt ngào như vậy a?

Bất quá cũng tốt a..., có thể chính thức xem là điểm mật cũng chỉ là chuyện một năm nay thôi – Tân hôn a.

“Có một chút việc...” Hường Hiểu Đông mỉm cười nói, lại một lần nữa nhìn đồng hồ.

Tuy Trương Á Cầm biết về chuyện của hai người, nhưng Hường Hiểu Đông cũng không tính toán nói hết cho nàng, dù sao cậu cũng không phải loại người dễ dàng chia sẻ tâm sự cùng người khác. Trước mắt, Hường Hiểu Đông chỉ kể rõ mọi chuyện của mình với Kỳ Quân.

“Vẫn còn muốn đợi sao?” Trương Á Cầm cho rằng hai người này chắc là có chút tranh chấp, chưa ai nhượng bộ: “Hay người cứ dứt khoát gọi trước cho nhanh?”

“Chính mình gọi trước?” Hường Hiểu Đông giật mình, trong đầu tựa hồ có chỗ nào đó bỗng chốc được thả thông.

Đúng rồi! Mình sao cứ ngốc chờ ở đây a?

Hường Hiểu Đông chợt đứng lên, cầm theo áo khoác vội vã nói: “Ta đi ra ngoài, đem hội nghị thường niên dời đến cuối tuần đi.”

“Ah? Đợi...” Trương Á Cầm ngây người nhìn nhân ảnh biến mất tại cửa thang máy, cái này... Đây là có chuyện gì a? Nàng có nói trúng gì a?

Đợi đã nào...! Hoãn lại hội nghị thường niên!???

Nhìn về phía đồng hồ trên tường, kêu thảm một tiếng, chỉ còn 10 phút nữa là đến giờ họp nha! Nàng nhanh chóng cầm điện thoại gọi cho mấy vị trưởng phòng, lần lượt bàn giao cùng bọn họ việc hội nghị sẽ hoãn lại.

Có một cái lão bản tính tình khó chịu bốc đồng đã đủ thảm rồi, như thế nào lại giống như mọc thêm một cái nữa a!?

Lúc này, Hà Húc Đông dĩ nhiên là đứng tại văn phòng Hướng thị.

“Đã lâu không gặp, bác trai.” Hà Húc Đông trầm tĩnh đứng đó, ánh mắt nhìn thẳng ba Hướng: “Thật xin lỗi, ta không muốn dùng cách này, nhưng ta chỉ muốn có cơ hội nói chuyện cùng bác.”

Ba Hướng oán hận nhìn chằm chằm người trước mặt. Tiểu tử này còn dám vác mặt đến đây? Vậy mà... Lại còn mang vẻ mặt trấn tĩnh uy hiếp, giống như nếu ông không muốn nói tại văn phòng, thì ra bên ngoài nói cũng không sao cả?

“Ta không có lời nào để nói với người” Chính là hần, kẻ đã đem một gia đình đang hảo hảo đi tới tình trạng ngày hôm nay.

Con của ông... Ông trước nay đều kỳ thác tất cả kỳ vọng, tín nhiệm lên đứa con trai độc nhất. Vậy mà sau lưng ông, nó lại cùng người này nói chuyện yêu đương, lại che giấu gia đình lâu như vậy!

Con trai phản kháng lại ông, nhất định không chịu cùng nam nhân này tách ra. Đến cả vợ cùng con gái cũng nói ông bất công đứng về phía hần! Người vợ trước nay luôn dịu dàng ngoan ngoãn đã hờ hững với ông hai tuần nay. Cả con gái bảo bối yêu làm nũng cũng rất ít nói chuyện với ông.

“Ta không phải tới tìm bác tranh luận.” Hà Húc Đông ôn hòa hữu lễ, giống như trước nói: “Ta chỉ muốn hỏi, bác đến tốt cùng là vì cái gì mà phản đối? Chỉ là bởi vì chúng ta cùng giới tính thôi sao?”

“Nói nhảm! Điều đó còn phải nói sao?” cùng là nam nhân, ông cũng không hiểu rõ thế nào lại có thể yêu người cùng giới: “Loại chuyện vô lý này, ta tuyệt không đáp ứng!”

“Ý bác là, nếu Hiểu Đông là nữ nhân, bác cũng sẽ không phản đối?” Hà Húc Đông có chút nhíu mày, “Ta không rõ giới tính mà bác nói với chuyện ta yêu hay không yêu Hiểu Đông thì có quan hệ như thế nào? Chẳng lẽ yêu thích hay không còn phải dựa vào là nam hay nữ để luận định?”

“Nam nữ kết hợp vốn là chuyện thiên kinh địa nghĩa, khác phái tương áp, đồng tính tương trách, đây là đạo lý rất đơn giản!” Ba Hướng nói ra lý lẽ hùng hồn. Bọn họ đều là nam nhân ah, không thể cùng một chỗ, tuyệt đối không được!

“Theo bác nói, vì cái gì ta cùng Hiểu Đông lại ở cùng một chỗ?” Hà Húc Đông lộ ra một nụ cười mỉa mai, vừa giống như cười nhạo lại vừa giống như thương cảm người trước mặt vô tri: “Không phải sự thật đã chứng minh tình yêu không câu nệ giới tính sao?”

“Cái này...” Ba Hướng lập tức á khẩu, không trả lời được, lại vẫn cố chấp cãi: “Mặc kệ như thế nào, cái này chính là không hợp lẽ thường tình! Sự thật chính là hai người các người đều là nam nhân, không có khả năng gắn bó lâu dài, răng long đầu bạc.”

“Không thể răng long đầu bạc, bác làm thế nào lại biết? Bác cũng không có cơ hội chứng minh, lại có thể

nào nhận định là không thể lâu dài?” Hà Húc Đông nhẹ nhàng chậm rãi nói: “Bác là một thương nhân, vì sao lại không tin những gì tận mắt chứng kiến, mà lại cố chấp theo những cái luân thường pháp lý hoang đường kia?”

“Ta... ta không có làm sai!” Ba Hường chấn động, lại ngoan cường phản bác: “Các người vốn là không tự nguyện ở chung một chỗ.”

Hà Húc Đông giật mình, nở nụ cười: “Có lẽ bác nói không sai, chúng ta vốn không nên ở cùng một chỗ.”

Không ngờ tới hần lại trả lời như vậy, ba Hường ngược lại ngây ngẩn cả người.

“Nhưng cho đến ngày hôm nay, không thể chỉ một câu nên hoặc không nên là có thể định đoạt được phải không?” Hà Húc Đông nhàn nhạt nói xong, ánh mắt bắt đầu đông lạnh: “Ta chỉ là thuận theo lòng mình, cùng người yêu ở cùng một chỗ, mặc kệ cái chết tiệt gì mà nên hay không nên, ta đều sẽ không buông tay. Bác có thể cho mình là đúng, giống như ta cũng không cho là mình và Hiếu Đông đã sai.”

“Người... Người đều không nghĩ tới sự việc vỡ lở ra, các người căn bản là không còn đường sống sao?” Tuy liên tiếp thất bại, nhưng ba Hường vẫn không có cách nào gật đầu: “Đừng nói là sự nghiệp, cho dù là nhân viên cũng không ở lại công ty.”

“Tuy con người chính là một lòng hai mặt nhưng cũng không phải tất cả mọi người đều có thành kiến. Nói khó nghe một chút chính là, xã hội này chỉ cần có lợi ích, ai sẽ đem người đuổi ra khỏi cửa?” Hà Húc Đông vẫn bảo trì thái độ như cũ: “Huống hồ, ta không cho là mình cần dựa vào những cái này để sống, chỉ cần là cùng Hiếu Đông, hai người cũng có thể sống rất tốt.”

“Đó là chuyện không có khả năng.” Đối với sự tự tin của hần, ba Hường có điểm giận dữ, “Người chính là đã nghĩ mọi chuyện quá đơn giản!”

“Ta không phải đơn giản hóa mọi chuyện, ta đối với bản thân tràn đầy tự tin.” Hà Húc Đông có chút cười lạnh, âm thanh hữu lực đem từng chữ nói ra, khí thế lại lập tức làm ba Hường á khẩu.

Nhìn ba Hường im lặng, Hà Húc Đông lại nói: “Theo ta mà nói, bác tán thành hay không đối với ta cũng không có gì khác biệt. Cho dù bác không ủng hộ, ta cùng Hiếu Đông cũng sẽ không tách ra.”

Những lời này lọt vào tai ba Hường khiến ông càng nổi giận: “Vậy người tới làm cái gì? Mau cút ra ngoài!!”

“Nhưng là Hiếu Đông thực để ý.” Hần nhớ tới người yêu thì thâm bèn tai tối qua, vẻ mặt lãnh ý thoáng chốc mềm xuống: “Tuy nhiên Hiếu Đông nói với ta, vô luận thế nào đều theo ta cùng một chỗ, cho dù bác không chấp nhận cũng vậy. Nhưng ta biết, nếu bác không chấp nhận, cậu ấy sẽ tiếc nuối. Ngược lại ta muốn hỏi, chẳng lẽ bác không luyến tiếc sao? Cùng con mình trở thành người xa lạ, bác cũng không có cảm giác gì sao?”

“Ta...” Nghe được mấy câu kia, trong lòng ba Hường chấn động, không biết phải phản ứng sao, Kỳ thật từ tận đáy lòng ông đã sớm âm thầm biết rõ, con trai lần này quyết không thỏa hiệp, nhưng vẫn cứ quyết tuyệt mà nói...

“Hay là, bác đem ánh mắt người đời cùng sĩ diện mặt mũi còn quan trọng hơn Hiếu Đông?” Hà Húc Đông nhẹ nhàng hỏi: “Nếu thật là như vậy, ta nghĩ cũng không còn chuyện gì để nói cùng bác.”

“Ta không phải!” Những lời này lại một lần nữa làm ba Hường rung động. Bởi vì nó cũng giống như những gì con trai ông từng nói: “Ta là vì... Vì muốn tốt cho nó...”

Ông thật sự cho là mình vì muốn tốt cho Hiếu Đông... Vì muốn tốt cho con trai!

“Bất cậu ấy làm những việc mình không muốn, buộc cậu ấy rời xa người mình yêu, như vậy gọi là tốt cho cậu ấy? Xin tha thứ cho ta thật không hiểu được suy nghĩ của bác.” Hà Húc Đông lạnh lùng nói, sau khi cảm thấy ba Hường giống như xấu hổ đỏ mặt mới chậm dần khí ngữ: “Ta cũng không trách cứ bác, bởi vì một năm trước ta cũng không hơn gì bác, thậm chí có điểm kém cỏi hơn. Nhưng là, Hiếu Đông đã thay đổi ta, cậu ấy... Cho ta rất nhiều điều mà sự vật sự việc khác không thể thay thế.”

22. Chúc Vân - Quyển 2 - Chương 10

Đến khi Hà Húc Đông rời Hường thị đã là hoàng hôn.

Đứng tại đại môn Hường thị, hắn thở dài châm một điếu thuốc. Kỳ thật, sau một năm chính thức quan hệ với Hiếu Đông, hắn đã hút ít đi rất nhiều. Chỉ là, sau khi nói chuyện dài dòng như vậy, hắn không khỏi cần một điếu thuốc để trở lại bình thường.

Hà Húc Đông nhìn đồng hồ, kim dài đã chỉ 5:30. Hiếu Đông nhất định đã đợi đến sốt ruột a? Hà Húc Đông nghĩ đến, cầm điện thoại chuẩn bị quay số.

“Húc Đông.”

Hà Húc Đông ngừng tay, quay đầu lại liền thấy một bóng người dưới tán cây. Hắn thu điện thoại, chợt đem điếu thuốc trên tay dập tắt bỏ vào thùng rác, đi về phía người kia.

“Làm sao lại tới đây?” Hắn chăm chú nhìn Hường Hiếu Đông hỏi, giọng nói bình thản.

“Tôi... Tôi chỉ là muốn tới gần đây chờ anh.” Hường Hiếu Đông hít sâu, chẳng biết tại sao lại có cảm giác như như người yêu có chút nặng nề: “Như vậy không tốt sao?”

Trước đó Hướng Hiểu Đông thực sự muốn tới văn phòng của ba. Nhưng là, Hướng thị có rất nhiều người nhận ra cậu, Hướng Hiểu Đông cũng sợ ba nhìn thấy mình xuất hiện cùng Hà Húc Đông sẽ mất hứng, như vậy càng khó nói chuyện.

Hà Húc Đông giật mình, con người chợt nhu hòa, khóe miệng cong lên thành một nụ cười, phút chốc thân thể đã nghiêng về phía trước, dùng hai tay ôm cậu vào ngực, đầu có vùi vào gáy Hướng Hiểu Đông lắm lắm: “Để cho tôi ôm em.”

“Húc đông?” Hướng Hiểu Đông lại càng hoảng sợ ngẩng đầu nhìn hắn, không rảnh nghĩ xem như vậy có thể hay không quá gây chú ý ánh mắt của người ngoài, lập tức đưa tay bưng lấy mặt ái nhân lo lắng hỏi: “Làm sao vậy? Có phải ba tôi đã nói gì không..”

“Không có chuyện gì đâu.” Hà Húc Đông lắc đầu, cầm chặt tay của Hướng Hiểu Đông, nhìn sâu vào đôi mắt đen bóng: “Sự tình rất thuận lợi, em không cần lo lắng.”

“Rất thuận lợi...” Hướng Hiểu Đông lỗi một thở, hai con người giống như là không thể tin được rồi lại vì mừng rỡ mà tán ra hào quang: “Ba tôi... Ông đã chấp nhận sao?”

“Tuy nhiên bác trai chưa thừa nhận quan hệ giữa em và tôi, nhưng là đã đáp ứng cho chúng ta thời gian chứng minh.” Hắn khẽ hôn đôi kia tay: “Em cảm thấy kết quả này như thế nào?”

“Như vậy... Đã rất đủ đủ, rất đủ rồi.” Hướng Hiểu Đông nắm thật chặt tay người yêu, nhắm mắt cố nén kích động, giọng nói thoảng qua nghẹn ngào: “Tôi thật cao hứng... Thật sự rất cao hứng.”

“Tôi chỉ là để cho bác tiếp nhận sự thật mà thôi.” Hà Húc Đông nhàn nhạt nói, khóe miệng lại giống như thỏa mãn mà kéo ra nụ cười: “Kỳ thật ba em mãnh liệt phản đối nguyên nhân chủ yếu là vì tôi. Chỉ cần tôi có thể ở trước mặt ông kiên định giữ vững lập trường, ông kỳ thật cũng không có lý do gì có thể phản đối chúng ta nữa.”

Hướng Hiểu Đông không nói gì, chỉ cầm chặt người yêu tay, kích động im lặng.

“Em tới đã bao lâu?” Hà Húc Đông nhìn nhìn cậu, hỏi.

“Hơn hai giờ.” Hướng Hiểu Đông cup mi, nhẹ đáp.

“Lâu như vậy?” Hà Húc Đông nhíu mày, đưa tay phủ đi lá cây trên vai cậu: “Em là đem hội nghị thường niên dời lại đúng không?”

Mỗi thứ sáu buổi chiều đều có một cuộc họp, dùng để thương thảo một vòng sự vụ. Hiểu Đông đã xuất hiện ở chỗ này, đương nhiên chứng tỏ là cuộc họp hôm nay không thể khai mở.

“Ân.” Hường Hiểu Đông có chút xấu hổ gật đầu: “Bởi vì... Tôi không đợi nổi điện thoại, cho nên mới...”

“Tôi cùng bác trai bàn về việc của Hường thị.” Hà Húc Đông nở nụ cười: “Tôi định sẽ dùng chút thời gian giúp ông chấn chỉnh nội bộ Hường thị.”

“Húc đông...” Hường Hiểu Đông cả kinh, thoáng cái liền ngậy ngốc nhìn hắn. Chuyện này, nguyên lai nên trách nhiệm của cậu ah! Không nghĩ tới Húc Đông lại...

“Đương nhiên, là tôi với em sẽ cùng làm.” Hắn lại nhu thuận bổ sung một câu.

“Tôi... Tôi không biết nên nói cái gì cho phải...” Hường Hiểu Đông mỉm cười, hơi suy nghĩ rồi thở sâu nói: “Cám ơn anh... Húc Đông, cám ơn anh đã làm cho tôi nhiều như vậy.”

“Tôi nói, đây là chuyện của hai người chúng ta.” Hà Húc Đông nói xong đưa tay nhẹ lau khóe mắt Hường Hiểu Đông, một tay vẫn đặt trên lưng cậu, thân thể hai người cơ hồ kề sát vào nhau.

“Húc Đông... Ở đây...” Hường Hiểu Đông lúc này mới nhận ra tư thế của hai người có bao nhiêu thân mật, thoáng nhìn viên chức tan tằm rải rác đi ra từ Hường thị, cậu có chút xấu hổ khẽ đẩy: “Ở đây không hợp nói chuyện, chúng ta trước ly khai được không?”

“Cũng tốt.” Hà Húc Đông nở nụ cười buông tay ra, trong lòng hiểu rõ những băn khoăn của Hường Hiểu Đông: “Tôi còn có chuyện muốn nói với em, chờ đến chỗ kia bàn lại a.”

Muốn đi đâu sao? Hường Hiểu Đông có chút hồ nghi, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

Đang lúc định cất bước, Hà Húc Đông lại nắm lấy tay cậu, thẳng tắp xuyên qua biển người đang hối hả tan tằm, không chút nào chú ý những ánh mắt xung quanh, dắt Hường Hiểu Đông đi đến bên cạnh xe.

Hường Hiểu Đông chưa kịp hoàn hồn, đã bị hắn nhét vào trong. Cuối cùng, chỉ có thể đối với những người đang sững sờ ngoài cửa sổ mỉm cười.

“Nơi này là?” Hường Hiểu Đông nghi hoặc nhìn cánh cửa. Sau khi rời khỏi Hường thị, Húc Đông cũng không nói cho cậu biết là muốn đi đâu, chỉ chăm chú lái xe, sau đó thì đến tòa cao ốc này, hắn lại kéo thẳng cậu lên tầng bảy.

“Vào thôi.” Hà Húc Đông xuất ra chìa khóa mở cửa, ôm bờ vai của Hường Hiểu Đông, đưa cậu đi vào trong phòng.

“Húc Đông, cái này là?” Hường Hiểu Đông ngậy ngốc đứng tại phòng khách trống trải, hoang mang nhìn người yêu. Bọn họ là muốn dọn nhà sao? Bằng không thì tại sao lại muốn tới xem phòng ở?

“Đi ra bên ngoài nhìn xem.” Hà Húc Đông nhu hòa tựa như dụ dỗ.

Hướng Hiểu Đông theo lời mở ra cửa bancon đi ra ngoài. Trong nháy mắt, cậu chỉ có thể ngây ngốc nhìn xuống dưới đèn đường cùng khung cảnh quen thuộc, nói không ra lời.

“Đó là nhà em.” Hà Húc Đông đứng ở bên cạnh, ngón tay chỉ về một khu dân cư: “Khoảng cách không đến ba phút, có chuyện cũng thuận tiện chạy qua, em có thể không cần quá lo lắng.”

Hướng Hiểu Đông giật mình một cái. Thật là muốn chuyển tới nơi này? Húc Đông vậy mà lại vì cậu...

“Sau này em cũng có thể về nhà ăn cơm tối. Chỉ là nhất định phải trở về. Lúc có việc trọng yếu, em cũng có thể đi về nhà ở, như vậy có thể chứ?” Hắc tự nhiên nói: “Hiểu Đông, đây là chính là nhượng bộ lớn nhất trong khả năng của tôi rồi.”

“Tôi... anh...” Hướng Hiểu Đông run run nói không ra lời, chỉ có thể nhìn hắc, miệng mấp máy nửa ngày mới hỏi: “Vì cái gì?”

“Tôi vẫn đang cố gắng đuổi kịp bước chân em.” Hà Húc Đông yên lặng đứng ở bên người vẫn còn đang bày ra bộ dáng kinh ngạc.

Hướng Hiểu Đông đưa mắt nhìn hắc trong chốc lát, duỗi tay xoa khuôn mặt ái nhân than nhẹ: “Anh đi thật nhanh, tôi ngược lại sợ bản thân đuổi không kịp anh.”

“Em không biết.” Hà Húc Đông nhu hòa nói, đôi mắt từ trước đến nay luôn sâu u[sâu thẳm u tối] lại ánh lên thứ hào quang ôn hòa: “Cho tới nay em so với tôi đều kiên cường hơn rất nhiều. Tôi đã bỏ ra nhiều thời gian như vậy mới xác nhận được tình cảm của chính mình đối với em. Cho nên tôi không muốn giẫm lên vết xe đổ, tuyệt không cho phép chính bản thân có bất kỳ điều gì thương tổn em.”

“Húc Đông...” Hướng Hiểu Đông kinh ngạc lắng nghe, nửa ngày mới thở dài nói: “Anh thật sự thay đổi rất nhiều ah.” Trước kia, cậu nằm mơ cũng không dám nghĩ Húc Đông có thể đối với mình như vậy. Cậu chỉ hy vọng biết rõ Húc Đông yêu mình là đã rất thỏa mãn. Mà bây giờ, Húc Đông lại có thể để tâm hiểu rõ mong chờ cùng khao khát nho nhỏ trong lòng mình.

“Tôi chỉ hy vọng em có thể đối với tôi tùy hứng thêm một chút, nhiều yêu cầu thêm một chút. Tôi không sẽ cảm thấy phiền, bởi vì em như vậy chính là đã tha thứ cho tôi. Chúng ta là người yêu, địa vị ngang nhau, không cần một người nhất định phải vì một khác khác mà ủy khuất...Em có thể vì tôi làm được, tôi cũng nhất định cũng có thể vì em mà làm được.” Hà Húc Đông khẽ hôn lông mày, tiến tới dán lên cánh môi làm cho người quyến luyến, tình tứ hôn: “Tôi nói rồi, em muốn cái gì tôi đều làm được, chỉ cần em chuyên tâm nghĩ đến một mình tôi... Biết không, Hiểu Đông.”

Nói xong lời cuối cùng, ngữ khí ra lệnh lại lần nữa xuất hiện. Hướng Hiểu Đông nghe được liền giật mình, tiếp theo nhin không được nở nụ cười. Nam nhân này vẫn là cá tính không thay đổi nha, một giây trước còn là ôn nhu say lòng người như vậy, chỉ chớp mắt một cái lại giọng bá đạo ra mà nói rồi.

Cái này, chính là nam nhân cậu yêu ah. Này lập tức, Hường Hiểu Đông lại phát hiện mình cứ như vậy, càng thêm yêu hẩn say đắm.

“Thực không thể tưởng tượng nổi.” Hường Hiểu Đông cười thấp lẩm bẩm. Lại phát hiện ra, một năm qua bản thân thường có cảm xúc này. Mỗi một việc đều cho cậu đầy đủ cảm giác hạnh phúc như vậy, mỗi một việc đều là như thế làm cậu trân trọng, lại chân thật như vậy..

Đúng vậy! Đây đã là sự thật rồi. Qua nhiều năm như vậy, lòng của cậu vào lúc này cuối cùng có thể hoàn toàn nhẹ nhõm, không cần lại cẩn thận từng li từng tí lo sợ lại mất đi a.

Nghĩ vậy, Hường Hiểu Đông càng cười đến sung sướng

“Sao vậy?” Hà Húc Đông hỏi, lông mày hơi nhướng lên.

“Tôi thật sự cho rằng, bản thân đối với tình cảm của mình đối với anh không có mấy may biến hóa a.” Hường Hiểu Đông cười, cố ý muốn nhìn thấy sắc mặt người yêu thay đổi, sau mới nhẹ giọng mà nói: “Tôi thật không ngờ mình còn có thể càng yêu anh hơn, thật sự... Không thể tưởng tượng nổi.”

Lông mày giãn ra, ánh mắt Hà Húc Đông lập tức mềm xuống, giống như mang theo ý cười nhìn qua Hường Hiểu Đông. Nửa ngày mới ôn hòa mở miệng: “Em, vừa mới trêu ghẹo anh a?” Hẩn cũng không bỏ qua cố ý trong mắt Hường Hiểu Đông.

Hường Hiểu Đông cười cười không nói. Mãn nguyện trong nháy mắt đó đã làm cho cậu hoàn toàn minh bạch mọi chuyện

23. Chức Vân - Quyển 2 - Chương 11: Vỹ Thanh

Lúc Hường Hiểu Đông dọn nhà đã là chủ nhật của ba tuần sau, Hường Hiểu Thu theo dự tính liền sang Anh Quốc.

“Nhớ tới nơi phải gọi điện về ah.” Bên trong phi trường, mẹ Hường lần thứ mười nói những lời này: “Cơm phải ăn đủ ba bữa, đừng ăn bậy bạ, coi chừng thân thể. Còn có...”

“Mẹ, con đã biết rồi!” Hường Hiểu Thu có chút bất đắc dĩ mếu máo, thừa dịp mẹ Hường chuyên tâm dặn dò liền quay đầu nhỏ giọng theo sát Hường Hiểu Đông lẩm bẩm: “Anh, anh có hay không cảm thấy mẹ nói mấy câu này cùng lúc anh xuất ngoại trước kia quả thực giống như đúc?”

“Ah” Nhìn thấy nét mặt nàng, Hường Hiểu Đông không khỏi bật cười: “Tất lòng cha mẹ trong thiên hạ không phải chính là như vậy sao? Em muốn ra ngoài bay nhảy lâu như vậy, mẹ đương nhiên là lo lắng a! Mấy tháng sắp tới em cũng không gặp được bọn họ, nhẩn nại chút đi.”

“Hảo....” Hướng Hiếu Thu kéo dài khí ngữ, giả vờ thở dài: “Anh chính là con trai hiếu thuận nha, em gái anh đương nhiên cũng phải làm con ngoan rồi.” Nói xong liền nhận mệnh quay đầu trở lại.

Nói cái gì a? Hướng Hiếu Đông buồn cười nhìn em gái làm ra vẻ nghiêm túc nghe lời khuyên bảo, trong lòng có chút không nở. Nhìn thái độ che chở của người nhà đối với gái bảo bối đột nhiên đi xa, nói cậu không lo lắng chính là giả bộ, nhưng Hiếu Thu đã không còn là đứa nhỏ, nàng có suy nghĩ thành thực, đã có thể tự làm chủ bản thân.

“Đúng rồi, một nửa của anh đâu rồi? Người ta đưa anh tới a?” Rốt cục cũng nghe xong dặn dò, Hướng Hiếu Thu không thèm đếm xỉa tới ba Hướng sắc mặt đang có chút không vui hỏi.

Hướng Hiếu Đông giật mình, nhìn nhìn ba Hướng một chút mới đáp lại: “Anh ấy chờ anh ngoài cửa.”

“Đã đến lại không vào tiễn em, anh Hà chẳng có thành ý gì hết á.” Hướng Hiếu Thu nhăn mũi, lầu bầu nói.

“Hiếu Thu, em...” Hướng Hiếu Đông giật mình gọi. Đã qua một năm, đây là lần đầu tiên em gái gọi Húc Đông như vậy. Điều này có ý nghĩa như thế nào, cậu lại không quá rõ ràng rồi!

“Thừa dịp bây giờ còn thời gian, còn không gọi anh ấy tới đền bù một chút a?” Hướng Hiếu Thu tỉnh nghịch cười. Tự đáy lòng nàng đã hiểu rõ, tình cảm năm đó đã sớm chặt đứt. Hiện tại, nàng rốt cục đã có thể bình tĩnh đối mặt.

“... Anh biết rồi.” Hướng Hiếu Đông im lặng nhìn em gái một lát, quay người đi về phía đại sảnh. Chỉ chốc lát sau, hai nhân ảnh cùng xuất hiện trước mặt Hướng Hiếu Thu.

Hà Húc Đông đối với ba mẹ Hướng gật đầu lên tiếng chào hỏi, sau đó mới đối diện với Hiếu Thu.

“Anh Hà.” Hướng Hiếu Thu nhướn cười: “Em muốn ra nước ngoài học, anh không có gì muốn nói với em sao?”

Hà Húc Đông nhìn nàng thật sâu, mỉm cười nhàn nhạt nói: “Bảo trọng.”

“Vậy thôi a? Em giúp anh nhiều như vậy, anh không có biểu hiện khác a?” Hướng Hiếu Thu giống như bất mãn bĩu môi, đôi con ngươi lại rạng rỡ khác thường nhìn Hà Húc Đông: “Ví dụ như... Cho em một cái hôn cảm kích a?”

Lời vừa nói ra, không chỉ... mà còn khiến Hướng Hiếu Đông ngẩn ra, sắc mặt ba mẹ Hướng liền có điểm quái dị. Dù sao họ cũng đều biết rõ nàng từng ôm dạng tâm tư tình cảm gì với Hà Húc Đông. Hà Húc Đông nhìn nhìn người yêu, không chút do dự khom người, hôn lên trán Hiếu Thu.

Hướng Hiếu Thu giật mình, cười mắng: “Hôn chiếu lệ a, em cũng không phải tiểu hài tử.” Ngoài miệng tuy

phần nàh, nhưng trong lòng phảng phất mắt mát cùng buông bỏ.

Rốt cục a, có thể một lần cắt đứt rồi.

“Nụ hôn chính thức thì nên để dành cho người em yêu nga.” Hà Húc Đông mỉm cười nói, kéo tay người yêu đang ngây ngốc, bàn tay nắm chặt ý bảo cậu không cần để ý.

“Nói cũng đúng.” Hướng Hiểu Thu dí dỏm cười cười: “Em ra nước ngoài học, nhất định phải tìm được nam nhân tốt hơn anh mới về a.”

“Con định kết giao với người ngoại quốc?” Một câu nói mang ý phản đối vang lên. Nói những lời này chính là ba Hướng, ông trách cứ nhìn con gái, tỏ vẻ không đồng ý.

“Có quan hệ gì a?” Hiểu Thu đối với ba làm nũng, có chút toan tính nói: “Không phải có câu ‘tình yêu không biên giới’ sao? Chỉ cần con yêu hần, hần cũng hảo hảo yêu con, quan tâm quái gì hần da đỏ, vàng hay đen trắng a?”

“Đúng vậy a, bọn nhỏ yêu thích là tốt rồi, các con có thể hạnh phúc là tốt rồi.” mẹ Hướng cũng mở miệng hát đệm vào.

Trong mấy tuần này, nàng đã tới lui nhà con trai mấy lần, cũng tận mắt nhìn thấy con cùng người kia sinh hoạt. Bà thật vui mừng khi biết rõ con mình đang đắm chìm trong hạnh phúc. Việc người kia chịu vì Hiểu Đông mà dọn nhà, cũng đã đủ chứng minh dụng tâm của hần. Cho nên nàng cũng hy vọng chồng mau chóng chấp nhận quan hệ của tụi nhỏ.

“Các người...” Sắc mặt ba Hướng có chút khó coi, ông đương nhiên hiểu rõ ý tứ của vợ, nhưng là... Ai! Ông quay đầu nhìn con trai, lại quay sang con gái, cuối cùng tựa như nhận mệnh mà tầng tầng lớp lớp thở dài: “Được rồi, các con yêu thích là tốt rồi.”

Hướng Hiểu Đông nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn ba Hướng, tim đập càng lúc càng nhanh. Các con... ý này là... Ba rốt cục cũng tán thành quan hệ giữa cậu và Húc Đông ư!? Hướng Hiểu Đông chần chờ bất định nhìn về phía em gái cùng mẹ, hai người họ cùng cười, mẹ Hướng còn nhẹ nhàng gật đầu.

Thật sự...Ba thật sự...? Hướng Hiểu Đông bỗng chốc chấn động, thoáng chốc kinh hỉ cùng cảm động cùng mạnh mẽ dâng lên, cậu quay đầu nhìn về phía người yêu, hần cũng cho cậu một cái tươi cười, bàn tay đang nắm tay cậu lại kiên định thêm mấy phần.

“Ba, cảm ơn ba...” Hướng Hiểu Đông hít một hơi thật sâu nói, âm thanh không đè nén được run rẩy đã tố cáo cậu có bao nhiêu kích động. Cảm ơn... Thật sự cảm ơn người, ba. Ngoại trừ những lời này, Hướng Hiểu Đông thật sự không biết nên nói cái gì để diễn tả tâm tình của bản thân.

Cậu... Thật là đã quá cao hứng cùng cảm kích ah!

“Ah, tới giờ rồi a.” Hường Hiểu Thu cắt đứt bầu không khí ngưng trệ, vui vẻ cười: “Con vào trước, các người trở về đi.”

“Con phải nhớ kỹ...” Mẹ Hường khẽ giật mình, vội vã nói. Con gái bảo bối xuất ngoại, nàng không biết có bao nhiêu lo lắng, bao nhiêu không nỡ.

“Con đã biết, tới nơi sẽ gọi điện về, ngày ăn cơm đủ ba bữa, không được ăn bậy, coi chừng thân thể...” Hường Hiểu Thu lặp lại chính xác lời dặn của mẹ: “Con đều nhớ rõ, mẹ không cần lo a.”

“Hiểu Thu.” Hường Hiểu Đông gọi em gái, đợi đến khi nàng quay đầu lại mới nhẹ nhàng nói: “Phải chăm sóc tốt bản thân, nếu có gì khó khăn phải nói với anh hai, bạn học cũ của anh đều có thể giúp đỡ em.”

Vì sợ nước xa không cứu được lửa gần, cậu đều đã liên lạc với vài người bạn cũ nhờ giúp đỡ, còn cho họ số điện thoại của Hiểu Thu.

“Em đã biết, cảm ơn anh hai.” Nàng lại nhìn Hà Húc Đông cười nói: “Như vậy, chuyện ở đây giao lại cho hai người, anh Hà.”

Hà Húc Đông nhẹ gật đầu, như cũ nhàn nhạt một câu: “Bảo trọng.”

“Hảo, em đi nha.” Hường Hiểu Thu nhìn mọi người trong nhà, cười đến thập phần vui vẻ. Tiêu sai xoay người, đầu cũng không quay lại đi lên thang cuốn, bắt đầu cuộc lữ hành.

Nhìn theo nhân ảnh nàng biến mất nơi bậc thang cuối cùng, mọi người đều trầm mặc, mẹ Hường càng không nỡ, hai mắt lệ đầm doanh trông.

“Trở về đi.” Ba hướng đánh vỡ trầm mặc, vỗ về vợ: “Con gái tới nơi sẽ gọi về a, không cần phải lo lắng.” Im lặng một lát, ông lại nhìn con trai, “Các người... cũng trở về đi.”

“Ân.” Hường Hiểu Đông đối với ba mẹ khẽ gật đầu, “Cái kia ba mẹ, chúng ta đi trước.” Nói xong, Hà Húc Đông đã dắt tay cậu muốn đi ra ngoài.

“Ách... chờ một chút, Hiểu Đông.” Ba hướng gọi họ lại. Đợi con trai quay đầu, ông mới không được tự nhiên, hắng giọng vài tiếng, thấp giọng nói: “Các người... Có rảnh..., thường xuyên về nhà chơi một chút.”

Hường Hiểu Đông giật mình, nhìn biểu hiện của ba Hường có chút xấu hổ, liếc về người yêu phía sau, cười vui vẻ: “Hảo, chúng con biết rõ.”

Ba Hường khẽ gật đầu, hình như có chút xấu hổ dắt vợ đi ra.

Hướng Hiểu Đông ngẩn người nhìn ba mẹ rời đi, bỗng nhiên lại nhớ tới chặng đường thay đổi mười năm. Thời điểm bản thân xuất ngoại, khi trở về, đến bây giờ là tiền em gái, mỗi hồi tâm trạng lại hoàn toàn bất đồng.

Đủ loại tâm tình xoắn xuýt trong lòng, Hướng Hiểu Đông rất hạnh phúc, rất khoái nhạc, thực sự cảm động tới muốn khóc.

“Em có người nhà rất tốt.” Hà Húc Đông đúng lúc kéo bờ vai cậu, thấp giọng nói.

“Là người nhà của chúng ta.” Hướng Hiểu Đông nghiêng đầu chăm chú nhìn hắn, mang theo tươi cười chủ động cầm chặt tay ái nhân khẽ nói: “Đây là chuyện của hai người chúng ta, là chính anh đã nói.”

“Ừ, là chúng ta.” Hà Húc Đông nhu hòa nhìn Hướng Hiểu Đông, chợt nắm tay cậu đi về phía xe hơi.

“Húc Đông...” khi xe chạy được một đoạn, Hướng Hiểu Đông đột ngột mở miệng gọi, đợi tình nhân ngoái đầu lại nhìn mình mới nhẹ nhàng nói: “Tôi thật cao hứng, bây giờ có thể quang minh chính đại cùng một chỗ với anh.”

“...Tôi cũng vậy.” Hà Húc Đông nhàn nhạt nói, vươn tay đặt lên bàn tay đang để ở đầu gối của Hướng Hiểu Đông, ngón tay đan vào nhau thật chặt, im lặng truyền đạt tình ý nồng đậm.

Hướng Hiểu Đông thỏa mãn, nhẹ nhàng tựa lên vai ái nhân.

Tình yêu là một chồi non, càng vun trồng sẽ càng to lớn.

Mỗi một ngày... Điều yêu người đó nhiều hơn ngày hôm qua.

Yêu nhau chính là vẫn đang không ngừng học cách ở bên đối phương, cùng nhau gảy lên khúc nhạc chỉ thuộc về hai người chúng ta.

HOÀN TOÀN VẤN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuyet-luyen-chuc-van>